

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/387

z dnia 17 marca 2016 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

- (1) Dnia 11 marca 2015 r. na podstawie art. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii („państwo, którego dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 26 stycznia 2015 r. przez grupę Saint-Gobain PAM („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % łącznej produkcji unijnej rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie i wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.
- (3) Przed wszczęciem postępowania i zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła rząd Indii o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzący z Indii powoduje istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Rząd Indii został zaproszony do wzięcia udziału w konsultacjach mających na celu wyjaśnienie sytuacji w odniesieniu do treści skargi oraz wypracowanie wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Rząd Indii przyjął to zaproszenie, po czym przeprowadzono konsultacje. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

1.2. Dalsze postępowanie

- (4) Następnie Komisja poinformowała wszystkie strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na przywóz do Unii rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Indii. Ponadto zgłosił się inny producent indyjski – Tata Metaliks DI Pipes Limited („Tata”), który przedłożył uwagi.
- (5) Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi związane z ujawnieniem ustaleń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. C 83 z 11.3.2015, s. 4.

- (6) W dniu 28 stycznia 2016 r. odbyło się przesłuchanie z rzecznikiem praw stron w postępowaniach handlowych na wniosek Electrosteel Castings Limited.

1.3. Równoległe postępowanie antydumpingowe

- (7) Dnia 20 grudnia 2014 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾ zawiadomienie w sprawie wszczęcia dochodzenia antydumpingowego dotyczącego rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Indii na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽⁴⁾ („podstawowe rozporządzenie antydumpingowe”).
- (8) Dnia 18 września 2015 r. Komisja Europejska nałożyła rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/1559 ⁽⁵⁾ tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Indii („rozporządzenie antydumpingowe w sprawie ceł tymczasowych”). Ostateczne ustalenia wynikające z tego dochodzenia są przedmiotem odrębnego rozporządzenia ⁽⁶⁾.
- (9) Analizy szkody, związku przyczynowego i interesu Unii przeprowadzone w obecnym dochodzeniu antysubsydyjnym i równoległym dochodzeniu antydumpingowym są identyczne, ponieważ definicja przemysłu unijnego, reprezentatywni producenci unijni i okres objęty dochodzeniem są takie same w obu dochodzeniach.

1.4. Zainteresowane strony

- (10) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. W szczególności Komisja poinformowała skarżącego, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących, władze indyjskie, znanych importerów, dostawców i użytkowników, przedsiębiorstwa handlowe, a także stowarzyszenia, o których wiadomo, że są zainteresowane, o wszczęciu dochodzenia i zaprosiła te podmioty do wzięcia w nim udziału.
- (11) Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach handlowych. Żadna ze stron nie wniosła o przesłuchanie w celu przedstawienia uwag na temat wszczęcia postępowania.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (12) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać doboru próby zainteresowanych stron zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

1.5.1. Kontrola wyrywkowa producentów i importerów unijnych

- (13) Kontrola wyrywkowa producentów unijnych nie była konieczna. Istnieją tylko trzy przedsiębiorstwa lub grupa przedsiębiorstw wytwarzających produkt objęty postępowaniem w Unii, z których dwa, reprezentujące 96 % łącznej produkcji unijnej, współpracowały w toku dochodzenia.
- (14) W odniesieniu do importerów niepowiązanych, aby zdecydować, czy dobór próby jest konieczny, a jeżeli tak, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała importerów niepowiązanych do podania informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Żaden z niepowiązanych importerów nie zgłosił się w terminie wskazanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

1.5.2. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w Indiach

- (15) W celu podjęcia decyzji o konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i dokonania doboru próby Komisja zwróciła się do wszystkich producentów eksportujących w Indiach, aby udzielili informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Ponadto Komisja zwróciła się do Misji Republiki Indii w Unii Europejskiej o wskazanie innych producentów eksportujących, którzy ewentualnie byliby zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi.

⁽³⁾ Dz.U. C 461 z 20.12.2014, s. 35.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1559 z dnia 18 września 2015 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (Dz.U. L 244 z 19.9.2015, s. 25).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/388 z dnia 17 marca 2016 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (zob. s. 53 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (16) Trzech producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy postępowanie, przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Reprezentowali oni 100 % wywozu z Indii podczas okresu objętego dochodzeniem. Komisja zdecydowała zatem, że kontrola wyrwykowa nie jest konieczna.

1.6. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (17) Kwestionariusze zostały przesłane do trzech producentów lub grup producentów eksportujących w Indiach, do trzech producentów unijnych, a także do użytkowników, którzy zgłosili się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (18) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od dwóch spośród trzech indyjskich producentów eksportujących. Komisja stwierdziła zatem, że trzeci producent eksportujący zaprzestał współpracy w ramach dochodzenia.
- (19) Na etapie początkowym współpracujący producenci unijni i użytkownicy uzgodnili, że informacje zebrane w toku równoległego dochodzenia antydumpingowego mogą również zostać wykorzystane w niniejszym postępowaniu. Kilkudziesięciu użytkowników przedłożyło dodatkowe informacje wobec informacji, które zostały już dostarczone w równoległym dochodzeniu antydumpingowym.
- (20) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje przedłożone przez indyjskich producentów eksportujących, które uznano za niezbędne do tymczasowego stwierdzenia subsydiowania. Wizyty weryfikacyjne odbyły się w następujących przedsiębiorstwach:

- Electrosteel Castings Ltd, Kolkata, Indie („ECL”),
- Jindal Saw Limited, New Delhi, India („Jindal”).

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (21) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2013 r. do dnia 30 września 2014 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (22) Produktem objętym postępowaniem są rury i przewody rurowe z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzące z Indii, obecnie objęte kodami CN ex 7303 00 10 oraz ex 7303 00 90. Powyższe kody CN podane są jedynie w celach informacyjnych.
- (23) Rury i przewody rurowe z żeliwa ciągliwego są stosowane do dostarczania wody pitnej, odprowadzania ścieków oraz nawadniania gruntów rolnych. Transport wody rurami i przewodami rurowymi z żeliwa ciągliwego może odbywać się przy wykorzystaniu ciśnienia lub prawa ciężenia. Rury i przewody rurowe mają szerokość od 60 mm do 2 000 mm i długość 5,5, 6, 7 lub 8 metrów. Są one zazwyczaj pokryte od wewnątrz cementem lub innymi materiałami, a na zewnątrz powleczone cynkiem oraz pomalowane i owinięte taśmą. Głównymi użytkownikami końcowymi są przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.
- (24) Jindal oraz rząd Indii stwierdzili, że rury z żeliwa ciągliwego, które nie są wewnętrznie ani zewnętrznie powleczone („rury niepowleczone”), powinny zostać wyłączone z definicji produktu objętego postępowaniem, ponieważ takie rury i przewody rurowe są półproduktami o innych właściwościach fizycznych, technicznych i chemicznych oraz bez dalszej obróbki nie mogą być stosowane do dystrybucji wody. Rury niepowleczone nie mogą być także stosowane wymiennie z produktem objętym postępowaniem oraz mają inne zastosowanie końcowe.
- (25) Skarżący zakwestionował ten argument i stwierdził, że wszystkie rury z żeliwa ciągliwego, powleczone oraz niepowleczone, mają takie same właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne oraz takie samo zastosowanie końcowe. Skarżący stwierdził, że operacje powlekania zewnętrznego i wewnętrznego są uważane za operacje wykończeniowe, reprezentujące jedynie 20 % łącznego kosztu produkcji rur z żeliwa ciągliwego, oraz nie mają wpływu na podstawowe właściwości tych produktów. Skarżący podkreślił, że rury niepowleczone nie mają w rzeczywistości innego końcowego zastosowania lub funkcji rynkowej niż dystrybucja wody i odprowadzanie

ścieków. Nie są one sprzedawane na rynku unijnym i konieczne jest ich powleczenie, aby mogły zostać wprowadzone na rynek oraz spełniały normy UE. Ponadto, rury niepowleczone z żeliwa ciągliwego są objęte tym samym kodem celnym co rury powleczone, a zatem ich wyłączenie doprowadziłoby do obejścia środków antysubsydyjnych oraz do podważenia ich skuteczności, mając na uwadze znaczące możliwości indyjskich eksporterów w zakresie przeprowadzania operacji powlekania w Unii (około 80 000 ton rocznie). W tym zakresie skarżący stwierdził, że indyjski przywóz rur niepowleczonej z żeliwa ciągliwego bardzo wzrósł od 2013 r. i w porównaniu z tym rokiem był on prawie trzy razy wyższy w 2015 r. Zdaniem skarżącego tendencja ta najprawdopodobniej utrzyma się.

- (26) W toku dochodzenia wykazano, że rury niepowleczone faktycznie nie mają innego końcowego zastosowania lub funkcji rynkowej oraz nie są sprzedawane jako takie na rynku unijnym. Rury te konieczne muszą być poddane dalszej obróbce, tj. wewnętrznemu i zewnętrznemu powlekanii, przed wprowadzeniem na rynek i spełnieniem norm UE w zakresie dystrybucji wody i odprowadzania ścieków. O ile zgodność z normami UE nie jest koniecznym czynnikiem decydującym dla ustalenia zakresu produktu, o tyle fakt, że dodatkowa obróbka musi zostać przeprowadzona na rurach niepowleczonej przed dopuszczeniem ich do zamierzonego końcowego użycia, jest czynnikiem, którego nie można pominąć przy analizie tego, czy rury niepowleczone są produktem końcowym, czy też jedynie półproduktem. Komisja uznaje zatem, że rury niepowleczone z żeliwa ciągliwego powinny zostać uznane za rury z żeliwa ciągliwego będące półproduktami.
- (27) Wyroby gotowe i półprodukty mogą być jednak uważane za jeden produkt, jeżeli (i) mają takie same podstawowe właściwości; oraz (ii) dodatkowe koszty obróbki nie są znaczące⁽⁷⁾. Nie ulega wątpliwości, że powlekanie wewnętrzne i zewnętrzne nadaje rurom niepowleczonej właściwości fizyczne, które stanowią o ich podstawowych właściwościach wymaganych do ich zasadniczego zastosowania na rynku unijnym, tj. dystrybucji wody i odprowadzania ścieków zgodnie z normami UE. Ponadto bezsporne jest, że koszty powlekania wewnętrznego i zewnętrznego rur niepowleczonej stanowią zazwyczaj do 20 % kosztów ogólnych produkcji rur z żeliwa ciągliwego. W związku z powyższym dodatkowa obróbka musi być uznana za znaczącą.
- (28) Wynika z tego, że rury i przewody niepowleczone z żeliwa ciągliwego będące półproduktami nie mogą być uważane za ten sam produkt co gotowe rury z żeliwa ciągliwego (powleczone wewnętrznie i zewnętrznie), a co za tym idzie powinny zostać wyłączone z zakresu produktu objętego postępowaniem.
- (29) Co więcej, Komisja nie stwierdziła poważnego ryzyka obejścia ceł, jeżeli rury niepowleczone zostaną wyłączone z zakresu produktu. Rury niepowleczone są przywożone wyłącznie przez jedno przedsiębiorstwo powiązane z Jindal, które, przeciwnie do stwierdzenia skarżącego, ma niewielkie możliwości przeprowadzenia operacji powlekania w Unii. Zgodnie ze zweryfikowanymi danymi Komisji faktyczne możliwości wynoszą około 15 000 ton rocznie. Ponadto, mimo że przywóz rur niepowleczonej z Indii wydaje się rosnąć po okresie objętym dochodzeniem, jego wielkość wciąż jest nieznaczna (mniej niż 10 000 ton w 2015 r.) zgodnie z informacją od skarżącego. Zważywszy na ograniczone możliwości przeprowadzania operacji powlekania przez przedsiębiorstwo powiązane w Unii oraz jego obecny plan działalności na nadchodzące lata w odniesieniu do rur niepowleczonej (produkcja między 15 000 a 21 000 ton do 2017 r.), nieprawdopodobne jest, by taki zakład produkcyjny został przekształcony w punkt masowego napływu rur niepowleczonej w jedynym celu związanym z ich powlekanii, aby uniknąć ceł nałożonych na produkty gotowe w Unii, co mogłoby potencjalnie doprowadzić do uruchomienia procedury na podstawie art. 23 rozporządzenia podstawowego.
- (30) Jindal wniosło, by rury z żeliwa ciągliwego z kołnierzami zostały wyłączone z zakresu produktu.
- (31) W przeciwieństwie do rur niepowleczonej, rury z kołnierzami są rurami z żeliwa ciągliwego poddanymi ostatecznej obróbce polegającej na wewnętrznym i zewnętrznym powlekanii. Rury z kołnierzami nadają się zatem do dystrybucji wody i odprowadzania ścieków bez dalszej obróbki. Zasadniczo są one przycięte na długość z pełnowymiarowych rur z żeliwa ciągliwego oraz wyposażone w kołnierze, które są łączone przy pomocy śrub i nakrętek, podczas gdy inne rury z żeliwa ciągliwego są łączone za pomocą gniazd. Koszty obróbki dotyczącej przycinania na długość i dodawania kołnierzy nie mogą być uważane za zmianę podstawowych właściwości rur z żeliwa ciągliwego, jakimi są dystrybucja wody i odprowadzanie ścieków, lub nie pociągają za sobą znaczących kosztów obróbki. Dlatego, mimo że wymagana jest pewna dodatkowa obróbka w celu wytworzenia rur z kołnierzami z rur z żeliwa ciągliwego, Komisja uważa, że stanowią one jeden produkt i odrzuca wniosek o wyłączenie produktu.
- (32) Zważywszy na powyższe ustalenia, produkt objęty postępowaniem zostaje ostatecznie zdefiniowany jako rury i przewody rurowe z żeliwa ciągliwego (zwanego także żelivem sferoidalnym), z wyłączeniem rur z żeliwa ciągliwego bez powłoki wewnętrznej lub zewnętrznej („rury niepowleczone”), pochodzące z Indii, obecnie objęte kodami CN ex 7303 00 10 oraz ex 7303 00 90.

(7) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2000 z dnia 11 sierpnia 2000 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów przewodów rurowych i łączników rur z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Brazylii, Republiki Czeskiej, Japonii, Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajlandii (Dz.U. L 208 z 18.8.2000, s. 10).

2.2. Produkt podobny

- (33) W ramach dochodzenia wykazano, że produkt objęty postępowaniem, zdefiniowany powyżej, wytwarzany i sprzedawany w Indiach, oraz produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, a zatem są produktami podobnymi w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

3. SUBSYDIOWANIE

- (34) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi rządu Indii i producentów eksportujących na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji, zbadano następujące praktyki polegające na subsydiowaniu i szczególnie powiązane środki (programy), które rzekomo obejmują przyznawanie subsydiów:

- I. Bezpośrednie przekazanie środków finansowych i potencjalne bezpośrednie transfery środków finansowych (art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego)
- Gwarancje kredytowe udzielone przez Bank Państwowy Indii (State Bank of India)
  - Pożyczki udzielone w ramach funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego (Steel Development Fund)
  - Program promocji badań i rozwoju w sektorze żelaza i stali
  - Program na rzecz ułatwienia procesu nabywania gruntów (Radżasthan)
  - Program „Duty Drawback”
- II. Utracony lub niepobrany dochód władz publicznych, który byłby normalnie pobierany (art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego)
- Program „Export Oriented Units”
  - Program „Focus Product”
  - Program „Focus Market”
  - Program „Duty Free Import Authorisation”
  - Program „Export Promotion Capital Goods”
  - Program „Advance Authorisation”
  - Program „Incremental Exports Incentivisation”
  - Zwolnienie z podatku VAT lub jego umorzenie (rząd stanu Gudżarat)
- III. Zapewnianie towarów lub usług za mniej niż odpowiednie wynagrodzenie (art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego)
- Udzielenie rządowych zezwoleń na wydobycie (węgla)
  - Udzielenie rządowych zezwoleń na wydobycie (rudy żelaza)
  - Udostępnienie gruntu (Radżasthan)
  - Podatek eksportowy od rudy żelaza

3.1. Programy, w odniesieniu do których nie udowodniono subsydiowania

3.1.1. Programy, w ramach których nie przyznano przedsiębiorstwom korzyści

- **Gwarancje kredytowe udzielone przez Bank Państwowy Indii (State Bank of India)**

- (35) Skarżący stwierdził, że w przeszłości rząd Indii udzielał gwarancji kredytowych za pośrednictwem State Bank of India na rzecz producentów w sektorze stalowym. Uznano, że przyznane korzyści stanowiły różnicę między kwotą zapłaconą za udzielony kredyt a kwotą, która byłaby zapłaconą za podobny kredyt bez gwarancji rządowej. Subsydium przyjęło formę różnicy między kwotą oprocentowania lub opłaty, którą przedsiębiorstwo zapłaciłoby za kredyt, gdyby został on udzielony na zasadach komercyjnych, uwzględniając wartości odniesienia oraz kwotę faktycznie zapłaconą przez to przedsiębiorstwo w wyniku udzielenia gwarancji przez rząd Indii.

- (36) Dwóch indyjskich producentów eksportujących uzyskało kredyty od kilku banków, w tym od State Bank of India. Kredyty te nie były jednak gwarantowane przez rząd Indii. Ponadto zapłacone odsetki były zgodne z warunkami rynkowymi stosowanymi przez inne banki za podobne kredyty.
- (37) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu.

— **Pożyczki udzielone w ramach funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego (Steel Development Fund)**

- (38) Skarżący stwierdził, że rząd Indii udziela pożyczek na finansowanie projektów B&R w sektorze żelaza i stali przy wykorzystaniu funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego. Uznano, że przyznane korzyści stanowiły różnicę między odsetkami za pożyczki w ramach funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego, a odsetkami stosowanymi w warunkach rynkowych wobec pożyczek komercyjnych.
- (39) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie uzyskało pożyczek od funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego w OD.
- (40) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu.

— **Program promocji badań i rozwoju w sektorze żelaza i stali**

- (41) Skarżący stwierdził, że rząd Indii zapewnia środki na finansowanie projektów B&R w sektorze żelaza i stali. Uznano, że korzyści odpowiadają kwocie zapewnionych środków finansowych (50 % kosztów poniesionych na B&R).
- (42) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie uzyskało środków finansowych w ramach tego programu w OD.
- (43) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu.

— **Program na rzecz ułatwienia procesu nabywania gruntów oraz udostępnianie gruntu za mniej niż odpowiednie wynagrodzenie (Radżasthan)**

- (44) Skarżący stwierdził, że jeden indyjski producent eksportujący kwalifikował się do tego programu. Program ten polega na ułatwianiu zakupu gruntu pod projekty obejmujące inwestycje wynoszące przynajmniej 1 mld rupii oraz jeżeli 25 % gruntu jest nabywane przez sam podmiot realizujący projekt. Uznano, że korzyścią była płatność dokonana przez rząd Radżasthanu za pozostałe 75 % wartości gruntu.
- (45) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie uzyskało środków finansowych w ramach tego programu w OD.
- (46) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu.

— **Program „Export Oriented Units”**

- (47) Skarżący stwierdził, że producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem kwalifikują się do tego programu i należy przyjąć, że zgłosili się do niego, ponieważ dokonują wywozu większość swojej produkcji.
- (48) Przedsiębiorstwo zarejestrowane jako „Export Oriented Unit” jest uprawnione do zwolnienia z wielu cel i podatków lub do ich zwrotu. Uznano, że korzyść to kwota dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (49) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie było zarejestrowanych jako „Export Oriented Unit” w OD.
- (50) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

— **Program „Focus Market”**

- (51) Skarżący stwierdził, że producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem kwalifikują się do tego programu, który uprawnia do uzyskania kredytów celnych odpowiadających wartości procentowej FOB wywozu do niektórych państw. Kredyty celne mogą być wykorzystane do zrównoważenia ceł importowych i tym samym stanowią korzyść odpowiadającą kwocie dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (52) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie uzyskało kredytów celnych w ramach tego programu w OD.
- (53) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

— **Program „Duty Free Import Authorisation”**

- (54) Skarżący stwierdził, że producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem kwalifikują się do tego programu, który umożliwia bezcłowy przywóz składników produkcji, paliwa, ropy, źródeł energii i katalizatorów używanych jako składniki w procesie produkcji, z zastrzeżeniem spełnienia pewnych warunków. Uznano, że korzyść to kwota dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (55) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało z tego programu w OD.
- (56) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

— **Program „Advance Authorisation”**

- (57) Skarżący stwierdził, że producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem kwalifikują się do tego programu, który umożliwia bezcłowy przywóz materiałów do produkcji konkretnych produktów, kategorii produktów lub produktów pośrednich, które mają być wywiezione lub które uznaje się za wywiezione. Uznano, że korzyść to kwota dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (58) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało z tego programu w OD.
- (59) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

— **Program „Incremental Exports Incentivisation”**

- (60) Skarżący stwierdził, że producenci eksportujący produkt objęty postępowaniem kwalifikują się do tego programu, który jest podobny do programu „Focus Market” i uprawnia do kredytów eksportowych odpowiadających wartości procentowej dodatkowego wzrostu osiągniętego w roku obrotowym 2012-2013 w porównaniu z rokiem obrotowym 2011-2012. Kredyty celne mogą być wykorzystane do zrównoważenia ceł importowych i tym samym stanowią korzyść odpowiadającą kwocie dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (61) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało z tego programu w OD.
- (62) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

— **Zwolnienie z podatku VAT lub jego umorzenie (rząd stanu Gudżarat)**

- (63) Skarżący stwierdził, że jeden eksportujący producent produktu objętego postępowaniem (funkcjonujący w stanie Gudżarat) kwalifikuje się do tego programu i prawdopodobnie z niego skorzystał. Program ten umożliwia zwolnienie z VAT zakupionych towarów, które są wykorzystywane w związku z wywozem. Uznano, że zwolnienie stanowi wkład finansowy, ponieważ obniża dochody rządowe z podatku VAT. Przyznana korzyść to kwota dochodów rządowych, która byłaby należna, lecz została utracona.
- (64) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało z tego programu w OD w przypadku produktu objętego postępowaniem.

(65) W konsekwencji Komisja nie znalazła żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tego programu w OD.

3.1.2. Rządowe zezwolenia na wydobycie węgla i rudy żelaza

- (66) Skarżący stwierdził, że rząd Indii dostarcza towary producentom stali poprzez zapewnianie rudy żelaza i węgla w ramach rządowych zezwoleń na wydobycie surowców (tj. zezwoleń umożliwiających producentom stali wydobywanie węgla i rudy żelaza na ich własne potrzeby).
- (67) Skarżący odniósł się do obowiązującego prawa indyjskiego dotyczącego wydobycia rudy żelaza i węgla, włącznie z ostatnimi zmianami, i wskazał, że kilku producentów indyjskich produktu objętego postępowaniem dysponuje swoimi własnymi kopalniami.
- (68) Skarżący uznał, że rządowe zezwolenia na wydobycie rudy żelaza mają *de facto* szczególny charakter, ponieważ są ograniczone do pewnych przedsięwzięć, takich jak producenci stali oraz że rządowe zezwolenia na wydobycie węgla mają *de iure* charakter szczególny, ponieważ przydział wydobycia węgla jest preferencyjny dla tych producentów stali, których roczne moce produkcyjne przekraczają jeden milion ton.
- (69) Skarżący uznał, że korzyść wynikająca z rządowych zezwoleń na wydobycie węgla dla indyjskich producentów produktu objętego postępowaniem to różnica między łącznym kosztem opłat za zezwolenie na wydobycie, kosztem wydobycia i rafinacji do wymaganego poziomu jakości i wartością odniesienia ceny CIF australijskiego węgla koksowego w porcie indyjskim.
- (70) W odniesieniu do korzyści płynących z rządowych zezwoleń na wydobycie rudy żelaza, skarżący uznał, że taka korzyść powinna być oceniona: (i) z uwzględnieniem warunków panujących na rynku światowym w zakresie zakupu rudy żelaza zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego; lub (ii) na podstawie warunków panujących w Indiach skorygowanych w celu uwzględnienia wpływu podatku eksportowego nałożonego na rudę żelaza, ponieważ jest to czynnik zakłócający normalne warunki rynkowe.
- (71) Skarżący zauważył, że United States Department of Commerce (Departament Handlu USA, USDOC) zbadał program wydobycia rudy żelaza na potrzeby wewnętrzne i program wydobycia węgla na potrzeby wewnętrzne oraz wprowadził wobec nich środki wyrównawcze w ramach wielu dochodzeń dotyczących przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali.
- (72) Rząd Indii wskazał podstawy prawne umożliwiające rozpatrywanie koncesji górniczych i ich przyznawanie wnioskodawcom:
- The Mines and Minerals Development and Regulation (MMDR) Act nr 67 z 1957 r., ze zmianami,
  - The MMDR Amendment Ordinance Act nr 3 z 2015 r.,
  - The Mining Concession Rules (MCR) z 1960 r.,
  - The Mineral Conservation and Development Rules (MCDR) z 1988 r.,
  - The Coal Bearing Areas Acquisition and Development Act z 1957 r.,
  - The Coal Mine (Nationalisation) Act z 1973 r.,
  - The Coal Mine (Special Provisions) Second Ordinance z 2014 r.,
  - The Competitive Bidding of Coal Mines Amendment Rules z 2012 r.
- (73) Rząd Indii wyjaśnił, że sektor rudy żelaza w Indiach od zawsze był nieregulowanym rynkiem, a sektor węglowy nie jest już regulowany od stycznia 2000 r.
- (74) Jeden z dwóch indyjskich producentów eksportujących uzyskał zezwolenia na wydobycie rudy żelaza (ale nie na wydobycie węgla). Ruda żelaza wydobywana w danej kopalni nie jest jednak wykorzystywana w produkcji produktu objętego postępowaniem (z powodu niskiej zawartości Fe), ale stosuje się ją w innej działalności grupy. Wskazany producent pozyskiwał rudę żelaza potrzebną do produkcji produktu objętego postępowaniem od niepowiązanych dostawców w Indiach.

- (75) Inny indyjski producent eksportujący uzyskał zezwolenia na wydobycie węgla (ale nie na wydobycie rudy żelaza). Ilość rocznego wydobycia węgla nie była wystarczająca do zaspokojenia jego potrzeb i dlatego ten producent nabywał również węgiel od niepowiązanych dostawców w Australii.
- (76) Po wydaniu wyroku przez indyjski Sąd Najwyższy w 2014 r., wspomniany producent eksportujący wykazał, że wszystkie uprzednio przyznane zezwolenia na wydobycie węgla zostały wycofane i obecnie w Indiach obowiązuje przetarg konkurencyjny na uzyskanie zezwoleń na wydobycie węgla. Producent ten nie pozyskuje już zatem węgla w ramach rządowych zezwoleń na wydobycie. Ponadto wspomniany producent eksportujący wykazał także, iż w ramach nowej procedury wprowadzonej przez rząd Indii dotyczącej przydziału zezwoleń na wydobycie, nie byłby już uprawniony do uzyskania zezwoleń na wydobycie z uwagi na ograniczenia przewidziane w tej procedurze.
- (77) W konsekwencji Komisja nie musi dalej analizować tego programu.

3.2. Programy, w odniesieniu do których udowodniono subsydiowanie

3.2.1. Program „Focus Product” („FPS”)

a) Podstawa prawna

- (78) Szczegółowy opis programu FPS jest zawarty w pkt 3.15 polityki handlu zagranicznego (Foreign Trade Policy – FTP) 2009–2014 oraz w pkt 3.9 podręcznika procedur (Handbook of Procedure – HoP) 2009–2014.

b) Kwalifikowalność

- (79) Zgodnie z pkt 3.15.2 FTP 09–14 eksporterzy produktów wymienionych w dodatku 37D do „HoP I 09–14” kwalifikują się do tego programu.

c) Praktyczne zastosowanie

- (80) W ramach tego programu wywóz produktów wymienionych w dodatku 37D HoP jest uprawniony do uzyskania kredytu celnego wynoszącego 2 % wartości FOB. Stawka kredytu celnego dla rur z żeliwa ciągliwego została zwiększona do 5 % w 2012 r. Rury z żeliwa ciągliwego kwalifikują się zatem do kredytu celnego.
- (81) Kredyty celne w ramach FPS są zbywalne bez ograniczeń i ważne w okresie 24 miesięcy od daty wydania zaświadczenia o uprawnieniu do odpowiedniego kredytu. Mogą być one wykorzystane do uiszczenia należności celnych z tytułu późniejszego przywozu dowolnych materiałów do produkcji lub towarów, włącznie z dobrami kapitałowymi.
- (82) Zaświadczenie o uprawnieniu do kredytu jest wydawane w porcie, z którego dokonany został wywóz, po dokonaniu wywozu lub wysyłki towarów. Jeśli wnioskodawca dostarczy władzom kopie całej odpowiedniej dokumentacji wywozowej (np. zamówień na wywóz, faktur, dokumentów przewozowych, zaświadczeń banku o dokonaniu wywozu), rząd Indii nie może już odmówić przyznania kredytu celnego.
- (83) Oba przedsiębiorstwa korzystały z tego programu w OD.

d) Wnioski dotyczące programu FPS

- (84) W ramach FPS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt celny w ramach FPS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako wyrównanie cel importowych, tym samym zmniejszając przychód z uzyskiwanych przez te władze cel, które w przeciwnym przypadku byłyby należne. Ponadto kredyt celny w ramach FPS zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.
- (85) Poza tym korzyści w ramach programu FPS są uwarunkowane prawnie wynikami wywozu i tym samym są uważane za szczególnie i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- (86) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu cła czy system zwrotu ceł za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w lit. i) załącznika I, w załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz w załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych w procesie produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywistie wykorzystaną ilością takich materiałów. Nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność ceł importowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu FPS niezależnie od tego, czy dokonuje przywozu jakichkolwiek materiałów. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też do korzystania z programu FPS kwalifikują się nawet eksporterzy, którzy nabywają wszystkie materiały do produkcji ze źródeł lokalnych i nie przywożą żadnych towarów, które można użyć jako materiały do produkcji. Ponadto eksporter może korzystać z kredytów celnych w ramach FPS w celu przywozu dóbr kapitałowych, choć dobra takie nie wchodzi w zakres dopuszczalnych systemów zwrotu ceł, jak wskazano lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są one zużywane do wytworzenia produktów wywożonych.

e) Zmiany wprowadzone przez nową politykę handlową 2015–2020

- (87) Nowa pięcioletnia polityka handlu zagranicznego 2015–2020 wprowadziła nowy program zwany „Merchandise Exports from India” (MEIS), który zastąpił szereg istniejących wcześniej programów, włącznie z FPS. Zważywszy, że kryteria kwalifikowalności do FPS i MEIS są zasadniczo takie same, zrozumiałe jest, że FPS nie został zakończony, lecz tylko zmieniono jego nazwę, a korzyści płynące z FPS są obecnie zapewniane w ramach nowego programu. W konsekwencji korzyści płynące z FPS wciąż mogą podlegać środkom wyrównawczym.
- (88) Po ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że MEIS nie może być automatycznie uważany za wariant programu lub program zastępczy dla FPS. Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ kryteria kwalifikowalności i beneficjenci FPS i MEIS są tożsami w zakresie, w jakim chodzi o producentów rur z żeliwa ciągłego. W swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu rząd Indii potwierdził, że FPS „został włączony do nowego programu [MEIS]”⁽⁸⁾. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (89) Istnieje jednak różnica w poziomie korzyści zapewnianych w ramach tych dwóch programów. Stawka celna bonusowa oferowana w ramach MEIS wynosi obecnie 2 % wartości wywozu FOB (w OD w ramach FPS było to 5 %).
- (90) Dwóch producentów indyjskich stwierdziło, przed i po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, że ta niższa wartość powinna stanowić parametr dla ilościowego obliczenia korzyści, która ma podlegać ewentualnym środkom wyrównawczym. ECL odniosło się do wytycznych Komisji w sprawie obliczania kwoty subsydium w ramach dochodzeń w sprawie ceł wyrównawczych⁽⁹⁾ i do przykładu 1, zgodnie z którym należy zastosować zmienioną korzyść obowiązującą w ostatniej części OD, „jeżeli zmiana taka ma charakter trwały”. Ten zarzut wysunął również rząd Indii po ujawnieniu ostatecznych ustaleń.
- (91) Komisja odrzuciła ten argument z następującego powodu. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego „Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie prowadzenia dochodzenia w sprawie subsydiowania”. W OD korzyści dla producentów eksportujących przyjęły formę kredytu celnego wynoszącego 5 % wartości FOB wywozu produktu objętego postępowaniem.
- (92) Zgodnie z art. 11 rozporządzenia podstawowego „Informacje dotyczące okresu następującego po terminie dochodzenia nie są zazwyczaj brane pod uwagę”. Oznacza to, że zmiany po OD mogą zostać uwzględnione wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, zwłaszcza jeżeli pominięcie ich byłoby „oczywiście niewłaściwe”⁽¹⁰⁾. Taka sytuacja nastąpiła przykładowo po przystąpieniu dziesięciu nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej w 2004 r., kiedy to Komisja musiała zbadać, czy informacje uzyskane podczas dochodzenia są wciąż reprezentatywne dla rozszerzonej UE⁽¹¹⁾.
- (93) Sytuacja taka nie wystąpiła jednak w omawianej sprawie. Podstawowy program subsydiowania wciąż funkcjonuje po OD, a eksporterzy skorzystali z 5 % stawki w OD. Założenie, że obniżona stawka 2 % obowiązująca po OD

⁽⁸⁾ Odpowiedź rządu Indii na pytania zawarte w kwestionariuszu antysubsydyjnym z dnia 15 maja 2015 r., s. 24.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 394 z 17.12.1998, s. 6.

⁽¹⁰⁾ Sąd Pierwszej Instancji, sprawa T-462/04, Zb. Orz. 2008, s. II-3685, pkt 67.

⁽¹¹⁾ Sąd Pierwszej Instancji, sprawa T-462/04, Zb. Orz. 2008, s. II-3685, pkt 68–74.

ma trwały charakter nie może zostać potwierdzone, ponieważ rząd może zmienić tę stawkę obowiązującą w ramach programu w każdym momencie⁽¹²⁾. Wprowadzenie takiej zmiany nie jest wyłącznie hipotetyczne, gdyż potwierdza to praktyka wynikająca z poprzednich programów. Poprzedni FPS został wprowadzony przepisami w 2009 r. i rząd zmienił stawkę z 2 % na 5 % ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2012 r.⁽¹³⁾. Mając na uwadze wszystkie te czynniki, Komisja stwierdza, że zastosowanie środków wyrównawczych względem kwoty 5 % w ramach FPS podczas OD nie jest „oczywiście niewłaściwe”. Jeżeli obecna stawka wynosząca 2 % okaże się trwała, eksporterzy będą mogli złożyć wniosek o dokonanie przeglądu okresowego wskazując na trwałą zmianę okoliczności w odniesieniu do tego programu subsydiowania.

f) **Obliczanie wysokości subsydiów**

- (94) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona na podstawie korzyści, co do których ustalono, że odbiorca uzyskał je w trakcie OD, zaksięgowanych przez współpracującego producenta eksportującego na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na etapie transakcji wywozowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została powiązana z wartością obrotu w wywozie w OD jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane poprzez odniesienie do wyprodukowanych, wywożonych czy przewożonych ilości.
- (95) Stawka subsydium ustalona w odniesieniu do tego programu w OD dla przedsiębiorstwa ECL i jego spółki zależnej Srikalahasthi Pipes Limited (zwanymi dalej „grupą ECL”) wyniosła 4,35 %, a dla przedsiębiorstwa Jindal Saw India – 3,11 %.

3.2.2. Program „Export Promotion Capital Goods” („EPCGS”)

a) **Podstawa prawna**

- (96) Szczegółowy opis programu EPCGS zawarto w rozdziale 5 „FTP 2009–2014” oraz w rozdziale 5 HOP I 2009–2014.

b) **Kwalifikowalność**

- (97) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksportujący oraz eksportujące podmioty handlowe „powiązane” z producentami pomocniczymi i dostawcami usług.

c) **Praktyczne zastosowanie**

- (98) Pod warunkiem spełnienia obowiązku wywozu przedsiębiorstwo może dokonywać przywozu dóbr kapitałowych (nowych oraz używanych dóbr kapitałowych mających do 10 lat) według obniżonej stawki cła. Obowiązek wywozu to zobowiązanie do wywozu towarów o minimalnej wartości odpowiadającej, w zależności od wybranego podprogramu, sześć- lub ośmiokrotności kwoty zaoszczędzonego cła. W tym celu rząd Indii wystawia po otrzymaniu stosownego wniosku i uiszczeniu opłaty zezwolenie EPCGS. W programie przewidziano obniżoną stawkę cła importowego wynoszącą 3 %, która ma zastosowanie do wszystkich dóbr kapitałowych przywożonych w ramach tego programu. Aby spełnić zobowiązanie wywozowe, przywożone dobra kapitałowe muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości dóbr na wywóz w danym okresie. Zgodnie z FTP 2009–2014 dobra kapitałowe mogą być przywożone w ramach EPCGS ze stawką celną 0 %, ale okres na wypełnienie obowiązku wywozu jest w tym przypadku krótszy.
- (99) Posiadacze zezwolenia w ramach EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra kapitałowe lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr kapitałowych może sam skorzystać z bezcłowego przywozu komponentów potrzebnych do produkcji takich dóbr kapitałowych. Lokalny producent może również wystąpić o wypłatę premii eksportowej w związku z dostarczeniem przeznaczonych na wywóz dóbr kapitałowych posiadaczowi licencji EPCG.

⁽¹²⁾ W pkt 3.13 nowej polityki wskazano: „...Rząd zastrzega sobie prawo do wprowadzenia ograniczeń/zmian stawki/pułapów cła bonusowego w ramach niniejszego rozdziału...”.

⁽¹³⁾ Publiczne ogłoszenie nr 42 (RE2012)/2009-14 Dyrekcji Generalnej ds. Handlu Zagranicznego (Directorate-General for Foreign Trade of India).

- (100) Ustalono, że dwa przedsiębiorstwa otrzymały koncesje w ramach EPCGS, które mogły być rozdzielone na produkt objęty postępowaniem w OD.

d) Wnioski dotyczące EPCGS

- (101) W ramach EPCGS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja cel stanowi finansowy wkład władz publicznych Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza jego wpływy z cła, które w innym przypadku byłoby należne. Dodatkowo obniżenie cła przynosi korzyść eksporterowi, gdyż w ten sposób zaoszczędzona na przywozie kwota poprawia płynność przedsiębiorstwa.
- (102) Ponadto prawo do skorzystania z programu EPCG jest uwarunkowane prowadzeniem działalności eksportowej, gdyż nie można uzyskać takich pozwoleń bez podjęcia przez przedsiębiorstwo zobowiązania do wywozu. Program ten został zatem uznany za szczególnie i stanowiący podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (103) Program EPCGS nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu cła czy system zwrotu cel za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra kapitałowe nie wchodzi w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w lit. i) załącznika I rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.
- (104) Nowa pięcioletnia polityka handlowa 2015–2020 utrzymała ten program, ale przewiduje tylko opcje cła wynoszące 0 %. Zważywszy, że kryteria kwalifikowalności są zasadniczo takie same, nie można stwierdzić, że EPCGS został zakończony i że w związku z tym nie podlega środkom wyrównawczym.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

- (105) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od przywiezionych dóbr kapitałowych, rozłożonego na okres, który odzwierciedla normalny okres amortyzacji dla takiej kategorii dóbr kapitałowych w branży objętej postępowaniem. Tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do OD, została dostosowana poprzez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia pełnej wartości pieniądza w czasie. Uznano, iż komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem była właściwa dla tego celu.
- (106) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona do właściwej kwoty obrotów z wywozu uzyskanych w OD jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy transportowanych ilości.
- (107) Po ostatecznym ujawnieniu ustaleń, ECL stwierdziło, że EPCGS są używane w całej produkcji rur z żeliwa ciągliwego, a nie jedynie w produkcji towarów wywozonych. W związku z powyższym wniosło ono, by subsydium było obliczane na podstawie łącznego obrotu, a nie na podstawie obrotu związanego z wywozem.
- (108) Komisja odrzuciła ten wniosek, ponieważ, jak już wskazano powyżej, subsydium jest uwarunkowane wyłącznie wynikami wywozu. To podejście jest także spójne z praktyką Komisji przyjętą w odniesieniu do takiego samego programu ⁽¹⁴⁾.
- (109) Ten sam producent eksportujący wniosł, by korzyść nie obejmowała pozycji/maszyn, które uległy amortyzacji na długo przed OD. Komisja przyjęła ten wniosek i poinformowała o tym to przedsiębiorstwo.
- (110) Stawka subsydium ustalona w odniesieniu do tego programu w OD dla grupy ECL wyniosła 0,03 %, a dla przedsiębiorstwa Jindal Saw India – 0,38 %.

⁽¹⁴⁾ Zob. rozporządzenie Komisji (UE) nr 115/2012 z dnia 9 lutego 2012 r. nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz niektórych elementów złącznych ze stali nierdzewnej i ich części pochodzących z Indii (Dz.U. L 38 z 11.2.2012, s. 6), motyw 64.

3.2.3. Program ceł zwrotnych (DDS)

a) Podstawa prawna

- (111) Szczegółowy opis „DDS” znajduje się w zasadach zwrotu należności celnych i podatku akcyzowego z 1995 r. zmienionych kolejnymi zawiadomieniami.

b) Kwalifikowalność

- (112) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Praktyczne zastosowanie

- (113) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o zwrot kwoty cła, która jest obliczana jako procent od wartości FOB produktów wywiezionych w ramach tego programu. Stawki zwrotu cła zostały ustalone przez rząd Indii dla wielu produktów, w tym dla produktu objętego postępowaniem. Są one ustalane na podstawie średniej ilości lub wartości materiałów użytych jako nakłady przy wytwarzaniu produktu i średniej kwoty ceł zapłaconej od tych nakładów. Są one stosowane niezależnie od tego, czy cła importowe zostały rzeczywiście zapłacone. Stawka DDS dotycząca produktu objętego postępowaniem w OD wyniosła 1,9 % wartości FOB.
- (114) Aby kwalifikować się do korzystania z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. Z chwilą wprowadzenia danych o przesyłce do serwera celnego (ICEGATE) następuje wskazanie, że wywóz odbywa się w ramach DDS i kwota DDS zostaje nieodwołalnie ustalona. Po przedłożeniu przez przedsiębiorstwo przewozowe informacji wywozowej (Export General Manifest – EGM) i porównaniu tego dokumentu z danymi w dokumencie przewozowym przez urząd celny zostają spełnione wszystkie warunki do udzielenia zgody na wypłatę kwoty zwrotu w drodze bądź to bezpośredniego przelewu na konto bankowe eksportera, bądź też polecenia zapłaty.
- (115) Eksporter musi również przedstawić dowód na uzyskanie wpływów z wywozu w postaci zaświadczenia banku o uzyskaniu wpływów (BRC). Dokument ten można dostarczyć po tym, jak kwota zwrotu została wypłacona, jednak rząd Indii odzyska wypłaconą kwotę, jeżeli eksporter nie przedstawi BRC w podanym terminie.
- (116) Kwota zwrotu może być wykorzystana w dowolnym celu.
- (117) Istotnie, zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kwota zwrotu należności celnych może być księgowana na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się ze zobowiązania wywozowego.
- (118) Ustalono, że dwa przedsiębiorstwa otrzymały korzyści w ramach DDS podczas OD.

d) Wnioski dotyczące DDS

- (119) W ramach DDS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Tzw. kwota zwrotu należności celnych stanowi wkład finansowy ze strony rządu Indii, ponieważ ma postać bezpośredniego przekazania przez rząd Indii środków finansowych. Nie ma ograniczeń co do sposobu wykorzystania tych funduszy. Ponadto kwota zwrotu należności celnych zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.
- (120) Stawka zwrotu należności celnych za wywóz jest określana przez rząd Indii w zależności od produktu. Jednak mimo iż subsyduum określane jest jako zwrot należności celnych, program nie posiada cech dopuszczalnego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Płatności w gotówce na rzecz eksportera nie są związane z rzeczywistymi płatnościami ceł za przywóz surowców i nie stanowią kredytu celnego służącego wyrównaniu ceł importowych od przeszłych lub przyszłych przywozów surowców.

- (121) Po ujawnieniu ustaleń rząd Indii stwierdził, że Komisja nie przedstawiła wymogów, które uznała za konieczne, by DDS stanowił zgodny z prawem system zwrotu ceł, ani nie wskazała uzasadnienia dla takiego stwierdzenia. Po drugie, zdaniem rządu Indii istnieje właściwe powiązanie między stawką zwrotu ceł oraz cłami zapłaconymi za surowce. Jest tak, ponieważ rząd Indii uwzględnia średnią ilość lub wartość materiałów użytych przy wytwarzaniu produktu oraz średnią kwotę ceł zapłaconych za te nakłady przy ustalaniu stawki zwrotu ceł. ECL wysunęło argumenty podobne do argumentów rządu Indii.
- (122) Komisja odrzuca te twierdzenia z następujących powodów. W odniesieniu do pierwszego argumentu – Komisja wskazała w ujawnieniu ustaleń powody, dla których nie uznała tego programu za dopuszczalny system zwrotu ceł lub system zwrotu ceł za składniki zastępcze. Komisja wyjaśniła, że płatności w gotówce na rzecz eksportera nie są związane z rzeczywistymi płatnościami ceł za przywóz surowców i nie stanowią kredytu celnego służącego wyrównaniu ceł importowych od przeszłych lub przyszłych przywozów surowców.
- (123) W odniesieniu do drugiego argumentu – Komisja nie uważa, że rzekome powiązanie między stawkami zwrotu ceł i cłem zapłaconym za surowce jest wystarczające, by ten program spełniał wymagania ustanowione w lit. i) załącznika I, w załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) oraz w załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. W szczególności kwota kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością nakładów. Nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność ceł importowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. W związku z powyższym wniosek ten również został odrzucony.
- (124) W konsekwencji płatność, która ma formę bezpośredniego przekazania przez rząd Indii środków finansowych w następstwie wywozu dokonywanego przez eksporterów, należy traktować jako bezpośrednią dotację od rządu Indii uwarunkowaną wynikami wywozu, i tym samym jest ona uważana za szczególną i stanowiącą podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (125) W świetle powyższego stwierdza się, że DDS stanowi podstawę środków wyrównawczych.

e) **Obliczanie wysokości subsydiów**

- (126) Zgodnie z art. 3 pkt 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w formie korzyści przeniesionych na ich odbiorcę, których istnienie ustalono w trakcie dochodzenia przeglądowego. W tym kontekście Komisja uznała, że przeniesienie korzyści na odbiorcę dokonuje się w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii jest prawnie zobowiązany do wypłaty kwoty zwrotu, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko władze celne wystawią wywozowy dokument przewozowy, określający między innymi kwotę zwrotu przyznaną w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozu, rząd Indii nie może już odmówić przyznania subsydium. W świetle powyższego Komisja uznała za właściwe dokonanie oceny korzyści płynących z DDS jako sumy kwot zwrotu przyznanych na transakcje eksportowe dokonane w ramach tego programu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym.
- (127) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja podzieliła wspomniane kwoty subsydium na łączną wartość obrotów z wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako odpowiedni mianownik, gdyż subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie było udzielane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.
- (128) Jedno z dwóch przedsiębiorstw obliczyło udział surowców wykorzystywanych w produkcji produktu objętego postępowaniem, które były przywożone i za które zapłaciło cła. Przedsiębiorstwo to stwierdziło następnie, przed i po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, że jeżeli Komisja miałyby objąć środkami wyrównawczymi korzyści wynikające z DDS, nie powinna robić tego w odniesieniu do całej kwoty DDS, lecz tylko względem kwoty przekraczającej cła faktycznie zapłacone za przywóz materiałów wykorzystanych w produkcji produktu objętego postępowaniem. Argument przedsiębiorstwa został poparty przez rząd Indii w jego uwagach do ostatecznego ujawnienia ustaleń.
- (129) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ, jak wyjaśniono w powyższej sekcji d) „wnioski dotyczące DDS”, niezależnie od nazwy „Duty Drawback” – program ten zasadniczo wiąże się raczej z bezpośrednim przekazaniem

środków finansowych, niż utraconym dochodem. Płatności w gotówce na rzecz eksportera nie są związane z rzeczywistymi płatnościami cel za przywóz surowców i nie stanowią kredytu celnego służącego wyrównaniu cel importowych od przeszłych lub przyszłych przywozów surowców. W związku z powyższym nie ma pewności, że udział surowców przywożonych i wykorzystanych w produkcji rur z żeliwa ciągłego pozostanie niezmienny.

- (130) Stawka subsydium ustalona w odniesieniu do tego programu w OD dla grupy ECL wyniosła 1,66 %, a dla przedsiębiorstwa Jindal Saw India – 1,37 %.

3.2.4. Dostarczanie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

3.2.4.1. Wprowadzenie

- (131) Skarżący stwierdził, że ceny rudy żelaza (podstawowego surowca dla produktu objętego postępowaniem) w Indiach są zniekształcone z powodu wprowadzenia podatku eksportowego od rudy żelaza oraz podwójnej polityki przewozu towarów dotyczącej transportu kolejowego mającej na celu subsydiowanie indyjskich producentów produktu objętego postępowaniem. Uznano, że takie interwencje obniżają koszt surowca w Indiach w porównaniu z innymi rynkami, które nie są objęte interwencjami rządu Indii.
- (132) Skarżący dodał, że poprzez interwencje na rynku rudy żelaza, rząd Indii nie zapewnia bezpośrednio rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, lecz powierza takie działanie lub wyznacza wykonywanie takiego zadania kopalniom rudy żelaza.
- (133) Zdaniem skarżącego rząd powierza lub wyznacza wszystkim państwowym i prywatnym kopalniom rudy żelaza w Indiach zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, w ramach strategii wspierania przemysłu stali i żelaza.

3.2.4.2. Analiza

- (134) W celu ustalenia istnienia subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych obecne muszą być trzy elementy: a) wkład finansowy, b) korzyść oraz c) szczególny charakter (art. 3 rozporządzenia podstawowego).

a) **Wkład finansowy**

- (135) W art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) akapit drugi rozporządzenia podstawowego stwierdzono, że wkład finansowy istnieje, jeżeli władze publiczne: „powierzą lub wyznaczają prywatnej jednostce wykonywanie jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), które zazwyczaj są przyznane rządowi, a praktyka nie różni się w rzeczywistości od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rząd”. Rodzaj funkcji opisanych w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) występuje, gdy „władze publiczne zapewniają towary i usługi inne niż ogólna infrastruktura bądź też nabywają towary”. Te przepisy odzwierciedlają postanowienia art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) i (iii) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z odpowiednim orzecznictwem WTO.
- (136) W sprawie dotyczącej ograniczeń wywozu omawianej na forum WTO, UE jako strona trzecia przedłożyła zespołowi swoją wstępną interpretację tych postanowień, które dotychczas nie były przedmiotem wykładni ⁽¹⁵⁾. Po ujawnieniu ustaleń kilka stron odniosło się do tych sugestii.
- (137) Zespół orzekł, że zwyczajowe znaczenie dwóch słów „powierza” i „wyznacza” w art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych wymaga, by działanie rządu wiązało się z delegowaniem (w przypadku powierzenia) lub nakazywaniem (w przypadku wyznaczenia) ⁽¹⁶⁾. Odrzucił on argument USA dotyczący przyczyny i skutku oraz zażądał jawnego i pozytywnego działania związanego z delegowaniem lub nakazywaniem ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego DS 194, załącznik B-3, pkt 4.

⁽¹⁶⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego z dnia 29 czerwca 2001 r. DS194 USA – Środki traktujące ograniczenia wywozu jako subsydia, pkt 8.29.

⁽¹⁷⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, DS 194, pkt 8.44.

- (138) W kolejnej sprawie Organ Apelacyjny stwierdził jednak, że zastąpienie słów „powierza” i „wyznacza” przez „delegowanie” i „nakazywanie” jest zbyt restrykcyjne jako norma⁽¹⁸⁾. Zdaniem Organu Apelacyjnego „powierzenie” następuje, gdy władza publiczna przekazuje odpowiedzialność podmiotowi prywatnemu, a „wyznaczanie” odnosi się do sytuacji, w której władza publiczna sprawuje władzę nad podmiotem prywatnym⁽¹⁹⁾. W obu przypadkach władza publiczna wykorzystuje podmiot prywatny jako pełnomocnika przekazującego wkład finansowy i w większości przypadków można spodziewać się, że powierzenie lub wyznaczanie odnoszące się do podmiotu prywatnego wiąże się z pewną formą groźby lub nakłaniania⁽²⁰⁾. Jednocześnie postanowienia ppkt (iv) nie zezwalają członkom na wprowadzanie środków wyrównawczych względem produktów, „w przypadku gdy władza publiczna wykonuje jedynie swoje funkcje regulacyjne”⁽²¹⁾ lub gdy interwencje rządowe „niekoniecznie mogą przynieść konkretny wynik z prostego powodu związanego z okolicznościami faktycznymi i dokonywaniem wolnego wyboru przez podmioty na danym rynku”⁽²²⁾. Powierzenie i wyznaczanie wiążą się raczej z „bardziej aktywną rolą władzy publicznej, niż tylko samo zachęcanie”⁽²³⁾.
- (139) Wynika z tego, że standard dowodu określony przez Organ Apelacyjny, zwłaszcza jego stwierdzenie, że „w większości przypadków można spodziewać się, że powierzenie lub wyznaczanie odnoszące się do podmiotu prywatnego wiąże się z pewną formą groźby lub nakłaniania” jest mniej rygorystyczny od pierwotnego stanowiska UE przedstawionego w sprawie USA – Ograniczenia wywozu. To samo ma zastosowanie do opinii UE, zgodnie z którą podmiot prywatny pełni funkcje, które leżą zazwyczaj w gestii władzy publicznej, tylko wtedy, gdy ten podmiot nie ma innego wyboru w związku z powierzeniem lub wyznaczeniem wykonania zadania przez władzę publiczną, na przykład gdy władza ta ustala ceny, po których podmiot prywatny ma obowiązek dokonywać sprzedaży.
- (140) W konsekwencji UE dostosowała swoją interpretację do wytycznych otrzymanych od Organu Apelacyjnego w tych kwestiach.
- (141) Zgodnie z orzeczeniami WTO nie wszystkie środki rządowe mogące przynosić korzyści są uznawane za wkład finansowy zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego i art. 1.1 lit. a) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Konieczne jest istnienie dowodu wskazującego na politykę lub program rządowy promujący przemysł objęty dochodzeniem (w tej konkretnej sprawie – przemysł rur z żeliwa ciągliwego) poprzez sprawowanie władzy nad publicznymi lub prywatnymi podmiotami lub przekazywanie im odpowiedzialności (w tym przypadku: kopalnie rudy żelaza) w celu zapewniania rudy żelaza przemysłowi rur z żeliwa ciągliwego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (142) Zgodnie z pięcioletnim testem WTO⁽²⁴⁾ Komisja zbadała zatem dokładnie charakter interwencji rządowych (czy wiążą się one z powierzeniem lub wyznaczaniem wykonywania zadań kopalniom rudy żelaza), charakter podmiotów, którym powierzono wykonywanie zadań (czy kopalnie rudy żelaza są podmiotami prywatnymi w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego?) oraz działania podmiotów, którym powierzono lub wyznaczono wykonywanie zadań (czy kopalnie rudy żelaza, którym powierzono lub wyznaczono wykonywanie zadań, zapewniają rudę żelaza przemysłowi rur z żeliwa ciągliwego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia i tym samym działają jako pełnomocnicy rządu?). Ponadto Komisja zweryfikowała, czy te funkcje leżą zazwyczaj w gestii władzy publicznej (czy zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją w Indiach należy do zwyczajnej działalności rządowej) oraz czy takie funkcje nie są w rzeczywistości odmienne od praktyk zazwyczaj stosowanych przez władze publiczne (czy faktyczne zapewnianie rudy żelaza przez kopalnie nie różni się w rzeczywistości od działań, jakie podjęłyby same władze publiczne?).
- (i) Powierzenie wykonywania zadań kopalniom rudy żelaza przez rząd Indii
- (143) Mając na uwadze wnioski Organu Apelacyjnego, o których mowa powyżej, Komisja przeanalizowała po pierwsze, czy wsparcie udzielane przez rząd Indii przemysłowi rur z żeliwa ciągliwego jest rzeczywiście celem polityki rządowej, czy też jedynie efektem ubocznym wykonywania ogólnych uprawnień regulacyjnych. W toku dochodzenia zbadano zwłaszcza, czy stwierdzone zniekształcenia ceny stanowiły część celów rządowych czy też niższe ceny rudy żelaza były niezamierzonym efektem ubocznym ogólnych regulacji rządowych.
- (144) Wiele dokumentów wskazuje, że wyraźnym celem polityki rządu Indii było wspieranie przemysłu rur z żeliwa ciągliwego.

⁽¹⁸⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 21 lutego 2005 r. DS296 USA – Dochodzenia w sprawie ceł wyrównawczych dotyczących pochodzących z Korei układów pamięci dynamicznej (DRAM), pkt 110–111.

⁽¹⁹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 296, pkt 116.

⁽²⁰⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 296, pkt 116.

⁽²¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 296, pkt 115.

⁽²²⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 296, pkt 114, potwierdzające stanowisko zespołu orzekającego w tej kwestii, DS 194, pkt 8.31,

⁽²³⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 296, pkt 115.

⁽²⁴⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, DS 194, pkt 8.25.

- (145) W 2005 r. grupa ekspertów utworzona przez Ministerstwo ds. Stali w celu sformułowania wytycznych dla preferencyjnego przyznawania licencji na wydobycie, przedstawiła sprawozdanie (tzw. „sprawozdanie Danga”) zawierające wiele ustaleń i zaleceń. Już wtedy odnotowano, że „...jedną z ważniejszych przewag konkurencyjnych dla indyjskiego przemysłu stali, oprócz zasobów ludzkich, byłoby zapewnienie dostępu do rodzimych zasobów rudy żelaza po cenach niższych od światowych. Taka przewaga musi być utrzymana, wspierana i w pełni wykorzystana ⁽²⁵⁾” (podkreślenie dodane).
- (146) Po ujawnieniu ustaleń rząd Indii i ECL stwierdzili, że Komisja uwzględniła tylko sprawozdanie Danga jako podstawę prawną. Odniesli się oni do sprawozdania zespołu, w którym stwierdzono, że „nie jesteśmy przekonani, iż pojedyncze odesłanie do sprawozdania Danga w odniesieniu do »polityki rządowych zezwoleń na wydobycie« stanowi podstawę do stwierdzenia istnienia programu rządowych zezwoleń na wydobycie rudy żelaza ⁽²⁶⁾”. ECL stwierdziło również, że sprawozdanie Danga było opracowane przez niezależnego eksperta i nie ma wartości prawnej oraz nie może określać celów polityki dla Indii.
- (147) Komisja zauważa po pierwsze, że cele polityki rządu nie są konieczne zawarte w prawnie wiążących dokumentach. Mogą być sformułowane w wielu dokumentach rządowych i oświadczeniach politycznych, takich jak sprawozdania, przemowy, oświadczenia pisemne do parlamentu, deklaracje itd.
- (148) Po drugie, wysunięte przez strony argumenty są niezgodne ze stanem faktycznym. Jak wykazano w motywach 153–169, oprócz sprawozdania Danga Komisja uwzględniła szereg innych dokumentów i aktów prawnych, by stwierdzić, iż rząd Indii prowadził politykę wspierania przemysłu rur z żeliwa ciągłego.
- (149) Po trzecie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego sprawozdania zespołu, należy zacytować cały odpowiedni akapit pkt 7.211:
- „[...] nie jesteśmy przekonani, iż pojedyncze odesłanie do sprawozdania Danga w odniesieniu do »polityki rządowych zezwoleń na wydobycie« stanowi podstawę do stwierdzenia istnienia programu rządowych zezwoleń na wydobycie rudy żelaza. Uważamy za bardzo istotne, że mimo iż sprawozdanie Danga opisuje indyjski przemysł rudy żelaza oraz polityki stosowane wobec tego przemysłu, nie ma żadnego odniesienia do jakiegokolwiek programu lub polityki polegającej na rządowych zezwoleniach na wydobycie. Nie ma również wskazań, że zezwolenia na wydobycie zostały przekazane producentom stali na warunkach różnych od tych, które oferowano innym kopalniom. Całkiem możliwe jest, że celem odesłania do »polityki rządowych zezwoleń na wydobycie«, do którego nawiązują USA, było wyłącznie odniesienie do faktu, że zezwolenia na wydobycie są przyznawane przedsiębiorstwom w sektorze stalowym oraz zasugerowanie, że takie zezwolenia powinny być nadal przyznawane producentom stali” (podkreślenie dodane, przypis pominięty) ⁽²⁷⁾.
- (150) Powyższy cytat wyraźnie wskazuje, że zespół nie kwestionował tego, iż sprawozdanie Danga opisuje indyjski przemysł rudy żelaza oraz polityki stosowane wobec tego przemysłu, Członkami grupy ekspertów ⁽²⁸⁾ byli m.in. przedstawiciele rządu i przemysłu, a zatem uzasadnione jest domniemywać, że są oni dobrze poinformowani o istniejących politykach rządowych oraz sytuacji przemysłu. Ponadto w przeciwieństwie do kwestii wydobycia na potrzeby wewnętrzne, sprawozdanie jednoznacznie określa cel polityki sprzyjającej indyjskim producentom stali („zapewnienie dostępu do rodzimych zasobów rudy żelaza po cenach niższych od światowych”) oraz wskazuje, że taka przewaga musi być utrzymana i wspierana.
- (151) W świetle powyższych ustaleń Komisja odrzuca wspomniane argumenty.
- (152) Rząd Indii podjął dwa następujące działania, aby wdrożyć wyżej wymienione szczególne cele polityki (zniechęcanie do wywozu rudy żelaza).

⁽²⁵⁾ Sprawozdanie grupy ekspertów w sprawie preferencyjnego przyznawania licencji na wydobycie rudy żelaza, manganu i chromu, przedłożone Ministerstwu ds. Stali w dniu 26 sierpnia 2005 r., s. 36. Sprawozdanie to znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa ds. Stali i było po raz ostatni konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. <http://steel.gov.in/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES.pdf>

⁽²⁶⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego z dnia 14 lipca 2014 r. DS436 USA – Środki wyrównawcze wobec przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali, pkt 7.211.

⁽²⁷⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, DS 436, pkt 7.211.

⁽²⁸⁾ Na stronie 1 sprawozdania Danga wskazano, że grupa ekspertów pracowała pod przewodnictwem Shri R.K Danga, byłego sekretarza w Ministerstwie ds. Stali, a jej członkowie obejmowali przedstawicieli departamentów/ministerstw, władz stanowych, przedstawicieli przemysłu i przedstawicieli zrzeszeń przemysłu oraz ekspertów w dziedzinie środowiska i górnictwa.

- (153) Pierwsze działanie to decyzja podjęta w dniu 1 marca 2007 r. w celu nałożenia podatku eksportowego na rudę żelaza, wstępnie na poziomie 300 INR za tonę⁽²⁹⁾, a następnie kwota ta była zmieniana. W szczególności w marcu 2011 r. stawka ta została zwiększona do 20 %⁽³⁰⁾, a w grudniu 2011 r. – do 30 %⁽³¹⁾; w kwietniu 2015 r. podatek eksportowy od rudy żelaza niskiej jakości (zawartość Fe poniżej 58 %) został obniżony do 10 %⁽³²⁾. Należy zauważyć, że ruda żelaza niskiej jakości nie ma dużego zastosowania w Indiach i dlatego nie ma potrzeby zapewniania dostępności takiej rudy dla indyjskich użytkowników rudy żelaza.
- (154) W ogólnym ujęciu wspieranie przemysłu przetwórczego może w dużym stopniu zachęcać do nakładania ograniczeń wywozu i podatków eksportowych. Fakt, że głównym celem polityki ograniczania wywozu (i znaczących podatków eksportowych) jest ochrona i wspieranie przemysłu przetwórczego poprzez zapewnianie takiemu przemysłowi krajowemu tanich surowców i nakładów został również opisany w sprawozdaniu OECD „Wpływ gospodarczy ograniczeń wywozu surowców”⁽³³⁾ („sprawozdanie OECD”).
- (155) Drugim działaniem jest wprowadzenie podwójnej polityki przewozu towarów (Dual Freight Policy – DFP) przez Ministerstwo Transportu w dniu 22 maja 2008 r.⁽³⁴⁾. DFP wprowadziła rozróżnienie między opłatą za przewóz towarowy rudy żelaza przeznaczonej na konsumpcję krajową i na wywóz. Średnia różnica wynosi trzykrotność zwykłego poziomu⁽³⁵⁾. Przewóz kolejowy stanowi bardzo dużą część łącznego kosztu rudy żelaza⁽³⁶⁾.
- (156) Przed i po ostatecznym ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że DFP został zniesiony w 2009 r. Jednak na podstawie informacji przedstawionych przez rząd Indii i producenta eksportującego, Komisja ustaliła, uwzględniając wiele okoliczności o stawkach wydanych przez rząd Indii, że rząd ten nadal stosował przed i po OD różne opłaty za przewóz towarowy rudy żelaza przeznaczonej na konsumpcję krajową i na wywóz z korzyścią dla konsumpcji krajowej⁽³⁷⁾. W szczególności wobec wywozu stosowano opłatę opierającą się na odległości, podczas gdy w pewnych okolicznościach konsumpcja krajowa była zwolniona z tej opłaty. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.
- (157) Te dwa działania łącznie stanowią ukierunkowane ograniczenia wywozu, wprowadzono je w latach 2007/2008 i dalej rozszerzono w marcu i w grudniu 2011 r. wraz ze wzrostem stawki podatku eksportowego od rudy żelaza. Następujące dokumenty pokazują, z jednej strony, istnienie celu polityki zmierzającego do wspierania przemysłu rur z żeliwa ciągłego oraz, z drugiej strony, zadowolenie rządu Indii z osiągnięcia jego dotychczasowych celów.
- (158) Sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego dotyczące dwunastego planu pięcioletniego, wydane w listopadzie 2011 r.⁽³⁸⁾ wyraźnie wskazuje, że:

— Ministerstwo podjęło działania w celu zniechęcenia do wywozu poprzez nałożenie wyższych celi i specjalnych opłat (s. 16).

— *W chwili obecnej wywóz rudy żelaza jest ograniczany poprzez wyższe cła. Konieczne jest kontynuowanie tej polityki oraz, jeżeli będzie to wymagane, dalsze podwyższenie opłat. Jednocześnie istnieje potrzeba ścisłego monitorowania wywozu rudy żelaza, aby zapewnić, że wyższe cła mogą same zarządzić kwestii zachowania zasobów na potrzeby krajowe. Można*

⁽²⁹⁾ Na podstawie średnich cen krajowych rudy żelaza w tym okresie, stanowiłoby to między 12 a 15 %

⁽³⁰⁾ Zawiadomienie celne nr 27/2011 z dnia 1 marca 2011 r. Zawiadomienie to znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Finansów i było po raz ostatni konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. <http://indiabudget.nic.in/ub2011-12/cen/cus2711.pdf>

⁽³¹⁾ Drugi wykaz taryfy eksportowej, opublikowany przez Centralny Zarząd Akcyzy i Ceł. Konsultowany po raz ostatni w dniu 23 listopada 2015 r. <http://www.cbec.gov.in/resources/htdocs-cbec/customs/cs-tariff2015-16/sch2-exptariff.pdf>

⁽³²⁾ Zawiadomienie celne nr 30/2015 z dnia 30 kwietnia 2015 r., opublikowane przez Centralny Zarząd Akcyzy i Ceł. Konsultowane po raz ostatni w dniu 23 listopada 2015 r. <http://www.cbec.gov.in/resources/htdocs-cbec/ub1516/do-ltr-jstru1-post-budget.pdf>

⁽³³⁾ Badania polityki handlowej OECD, Wpływ gospodarczy ograniczeń wywozu surowców, opublikowane w dniu 16 listopada 2010 r. Konsultowane po raz ostatni w dniu 23 listopada 2015 r. <http://www.oecd.org/publications/the-economic-impact-of-export-restrictions-on-raw-materials-9789264096448-en.htm>

⁽³⁴⁾ Główny Urząd Kontroli i Audytu (Office of the Comptroller and Auditor General – CAG) w Indiach, sprawozdanie z audytu w sprawie podwójnej polityki przewozu towarów dotyczącej transportu rudy żelaza indyjskimi kolejami, z dnia 8 maja 2015 r. Informacje są dostępne na stronie internetowej CAG i były po raz ostatni konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. Na http://www.saiindia.gov.in/english/home/public/ln%20_Media/14of2015.pdf

⁽³⁵⁾ Rząd Indii, Ministerstwo Finansów, Departament Spraw Gospodarczych, dokument roboczy nr 3/2014-DEA, „Indyjski wywóz towarów: niektóre ważne kwestie i sugestie polityczne”, s. 40. Dokument ten znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Finansów. Konsultowany po raz ostatni w dniu 23 listopada 2015 r. <http://finmin.nic.in/workingpaper/Working%20Paper%20on%20Trade%202014.pdf>

⁽³⁶⁾ Artykuł „Indie podnoszą opłaty za przewóz kolejowy towarów w odniesieniu do wywozu rudy żelaza”, Wall Street Journal z dnia 16 marca 2010 r., ostatnio konsultowany w dniu 23 listopada 2015 r. <http://www.wsj.com/articles/SB10001424052748703734504575125151243861216>

⁽³⁷⁾ Ostatnia zmiana stawek za przewóz towarowy rudy żelaza ma formę dodatku nr 16 do okólnika stawek nr 36 z 2009 r., opatrzony datą 1.9.2015 r. przyjętego przez Ministerstwo ds. Kolei, Rząd Indii. Zob http://www.indianrailways.gov.in/railwayboard/uploads/directorate/traffic_comm/Freight_Rate_2k15/RC_36_09_Addendum-16.pdf, ostatnio konsultowany w dniu 26 stycznia 2016 r.

⁽³⁸⁾ Ministerstwo ds. Stali, sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego dotyczące dwunastego planu pięcioletniego (2012–2017), listopad 2011 r. Sprawozdanie to znajduje się na stronie internetowej Komisji Planowania rządu Indii i było po raz ostatni konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r.: http://planningcommission.gov.in/aboutus/committee/wrkgrp12/wg_steel212.pdf.

również rozważyć wprowadzenie dodatkowych środków, takich jak wyższe opłaty za przewóz towarów eksportowych, zwiększenie opłat za przewozy lądowe towarów itd. oraz inne środki administracyjne (pkt 3.6.3.3 na s. 46).

- W latach 2010–2011 wywóz rudy żelaza zmniejszył się głównie z powodu zakazu wywozu wprowadzonego przez stan Karnataka i środków fiskalnych wprowadzonych przez władzę centralną w celu ograniczenia wywozu rudy żelaza z Indii... Wysoki popyt eksportowy w minionych latach przyczynił się do rozwoju produkcji krajowej, prowadząc do poziomu produkcji znacznie przekraczającego popyt krajowy. Rząd podjął szereg ważnych inicjatyw, aby zniechęcić do nadmiernego wydobycia zaspokajającego rosnący popyt na rynkach eksportowych. Dotyczyły one dotychczas wprowadzenia środków fiskalnych, takich jak cło eksportowe, podwyższenie opłat za kolejowy przewóz towarów przeznaczonych na wywóz itd. (pkt 4.2.5.2 i 4.2.5.4 na s. 57).
- Długoterminowe środki polityki zmierzającej do zmniejszenia wywozu rudy żelaza powinny mieć na celu przyciąganie inwestycji w sektorze stalowym, tak by promować wartość dodaną i wywóz produktów gotowych. W krótkim i natychmiastowym terminie ten sam cel można osiągnąć poprzez odwołanie się do odpowiednich środków fiskalnych. W chwili obecnej wywóz rudy żelaza z Indii jest ograniczany poprzez: (i) nałożenie cła eksportowego w wysokości 20 % cła ad-valorem na rudę żelaza oraz (ii) pobieranie znacznie wyższych opłat za kolejowy przewóz rudy żelaza przeznaczonej na wywóz. Wskazane środki przyczyniły się do zmniejszenia cen rudy żelaza na rynku krajowym w porównaniu z rynkiem światowym oraz odegrały kluczową rolę w zapewnianiu dostępności rudy żelaza dla przemysłu krajowego po cenach konkurencyjnych. Aby skutecznie zniechęcać do wywozu rudy żelaza z Indii, zaleca się opracowanie i dostosowanie odpowiednich środków fiskalnych w sposób ciągły i zgodnie z wymogami rynku rudy żelaza – zarówno na poziomie krajowym jak i światowym (pkt 4.2.6.5 na s. 60) (podkreślenia dodane).
- (159) Dwunasty plan pięcioletni ⁽³⁹⁾ (2012–2017) potwierdza oświadczenia polityczne zawarte w sprawozdaniu grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego:
- Podaż niektórych zasobów naturalnych, takich jak wysokiej jakości węgiel i ruda żelaza, nie jest wystarczająca w globalnej gospodarce charakteryzującej się rosnącym popytem ze strony krajów rozwijających się, zwłaszcza Chin i obecnie Indii. Krajowa dostępność niektórych takich surowców zapewnia nam przewagę konkurencyjną, którą powinniśmy wykorzystać przy budowaniu przemysłu zapewniającego wartość dodaną takim zasobom, a tym samym tworzącego nowe miejsca pracy i poprawiającego nasz bilans handlowy. Podążając za takim wzorcem, polityki rządowe i struktura cel powinny być tak zaprojektowane, by zachęcać do zwiększania wartości dodanej produktów stalowych, a nie do wywozu stali w formie surowca (s. 67, pkt 13.72) (podkreślenie dodane).
- (160) Po ujawnieniu ustaleń ECL zakwestionowało odniesienie Komisji do powyższych dokumentów. Po pierwsze stwierdziło, że sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego nie ma wartości prawnej, ponieważ stanowi jedynie opinię lub ocenę pewnych osób i nie było dokumentem zatwierdzonym przez rząd. Po drugie, wskazało, że dwunasty plan pięcioletni został nieprawidłowo zacytowany, ponieważ zawierał przykładowo zalecenie, zgodnie z którym „wywóz rudy żelaza na dużą skalę budzi poważne obawy dotyczące dostępności tego surowca w przyszłości. [...] istnieje pilna potrzeba zajęcia się problemem degradacji środowiska, przesiedlanej ludności, wąskich gardeł w transporcie itd.”.
- (161) W odniesieniu do pierwszego argumentu Komisja jest zdania, że chociaż sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego nie zostało wydane przez rząd, opisuje ono stan indyjskiego przemysłu rudy żelaza oraz stosowaną wobec niego politykę rządową. Istotnie, członkami grupy roboczej byli m.in. przedstawiciele rządu i przemysłu ⁽⁴⁰⁾, a zatem uzasadnione jest domniemywać, że są oni dobrze poinformowani o istniejących politykach rządowych oraz sytuacji przemysłu.
- (162) W odniesieniu do drugiego argumentu Komisja nigdy nie twierdziła, że wskazany plan pięcioletni był ograniczony do zacytowanych przez nią celów i zaleceń politycznych dotyczących rudy żelaza. Zalecenia, do których odnosi się producent eksportujący, odnoszą się do kwestii związanych z nielegalnym wydobyciem oraz niszczeniem środowiska, które stanowiły istotny problem w momencie opracowywania tego sprawozdania. Kwestie te znalazły odzwierciedlenie w wielu decyzjach sądowych w sprawie zamknięcia kopalni, np. w stanach Karnataka, Orisa i Goa. Fakt, że cele polityczne obejmują dodatkowe cele środowiskowe nie unieważnia głównego celu gospodarczego. Przeciwnie, jest zupełnie zrozumiałe, że polityka rządowa obejmuje jednocześnie dwa cele. W związku z tym Komisja odrzuciła te argumenty.
- (163) ECL wskazało również, że istniejąca od 1950 r. Indyjska Komisja Planowania, która formułowała plany pięcioletnie, została rozwiązana w dniu 1 stycznia 2015 r. oraz że nie będzie już planów pięcioletnich.

⁽³⁹⁾ Dwunasty plan pięcioletni (2012–2017), Sektory Gospodarcze, tom II rozdział 13, s. 67, pkt 13.72. Plan ten, opatrzony datą 10 maja 2013 r., znajduje się na stronie internetowej Komisji Planowania rządu Indii i był po raz ostatni konsultowany w dniu 23 listopada 2015 r.: http://planningcommission.gov.in/plans/planrel/12thplan/pdf/12fyp_vol2.pdf.

⁽⁴⁰⁾ Zob. przypis 38, na jego s. 185.

- (164) Ze wskazanej strony internetowej ⁽⁴¹⁾ wynika, że Komisja Planowania została rzeczywiście rozwiązana ⁽⁴²⁾. Ewentualne wygaśnięcie planu pięcioletniego po 2017 r. nie ma jednak wpływu na stwierdzenie, że do tego czasu plan będzie obowiązywał.
- (165) Wreszcie ECL zacytowało inną część sprawozdania grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego, w którym stwierdzono, że ceny rudy żelaza są „wolne od interwencji rządu” oraz „są ustalane przez [...] rynek”; ponadto „krajowe ceny rudy żelaza zwykle podążały za zmianami cen na rynku międzynarodowym” ⁽⁴³⁾.
- (166) Ukierunkowane ograniczenia wywozu nie eliminują działania sił rynkowych na krajowym rynku indyjskim, ale wywierają poważny wpływ w zakresie ograniczenia wywozu i nakłaniania podmiotów rynkowych do sprzedaży ich towarów po cenach niższych od tych, które mogłyby uzyskać przy braku takiej polityki. Ustalenie to nie przeczy stwierdzeniu wskazanemu w sprawozdaniu, zgodnie z którym krajowe ceny rudy żelaza zwykle podążały za zmianami cen na rynku międzynarodowym. Istotnie wywóz i przywóz indyjski nie zostały zakazane w ogólnym ujęciu. Dlatego też nieuniknione jest, że ceny międzynarodowe wywierały pewien wpływ na indyjskie ceny krajowe. Nie oznacza to jednak, że ceny krajowe są na tym samym poziomie, co ceny międzynarodowe lub że są od nich wyższe. Argument ten został zatem odrzucony.
- (167) Poprzez wprowadzenie takich ukierunkowanych ograniczeń wywozu (zwłaszcza poprzez podatki eksportowe i podwójną politykę przewozu towarów) rząd Indii postawił indyjskie kopalnie rudy żelaza w nieracjonalnej z ekonomicznego punktu widzenia sytuacji, która nakłania ich do sprzedawania swoich towarów za cenę niższą od tej, jaką mogłyby uzyskać w przypadku braku takiej polityki.
- (168) Rząd Indii odegrał „bardziej aktywną rolę, niż zwykle zachęcanie”, zgodnie z wymogami Organu Apelacyjnego ⁽⁴⁴⁾. Środki wprowadzone przez rząd Indii ograniczają swobodę działania kopalni rudy żelaza poprzez praktyczne ograniczanie ich decyzji gospodarczych dotyczących miejsca sprzedaży ich produktów oraz poziomu ceny. Nie mogą one maksymalizować swoich dochodów, ponieważ ich wpływy są znacząco ograniczane przez te środki.
- (169) W oświadczeniu politycznym w sprawozdaniu Danga z 2005 r. wskazano, że „zapewnienie dostępu do rodzimych zasobów rudy żelaza po cenach niższych od światowych musi być utrzymywane, wspierane i w pełni wykorzystane” (zob. motyw 145 powyżej), a stwierdzenie w dwunastym planie pięcioletnim, zgodnie z którym „Krajowa dostępność niektórych takich surowców zapewnia nam przewagę konkurencyjną” ⁽⁴⁵⁾ również wskazuje, że rząd Indii oczekuje od kopalni rudy żelaza nieograniczenia w dużym stopniu krajowej produkcji, ale utrzymania stabilnej podaży krajowej rudy żelaza. Te oczekiwania zostały spełnione, zgodnie z tym co odnotował rząd Indii w sprawozdaniu w sprawie dwunastego planu pięcioletniego (czwarty akapit, motyw 158) oraz w oświadczeniach Ministerstwa ds. Stali, o których mowa w poniższych motywach 174–176. Ponadto w dostępnych danych nic nie wskazuje na to, że rząd Indii pozwolił producentom rudy żelaza na swobodne dostosowanie ich produkcji do popytu w związku z ukierunkowanymi ograniczeniami wywozu wprowadzonymi przez rząd Indii. Przeciwnie, należy rozsądnie przyjąć, że funkcjonując na wolnym rynku, kopalnie rudy żelaza nie ponosiłyby znaczących inwestycji początkowych i wysokich kosztów stałych poprzez obniżanie produkcji tylko w celu uniknięcia nadwyżki podaży i następnie presji niżkowej na ceny krajowe, związanych ze środkami wprowadzonymi przez rząd Indii. Producenci rudy żelaza są zachęceni przez rząd Indii do utrzymania produkcji w celu zapewnienia podaży na rynku krajowym, nawet jeżeli racjonalny dostawca dostosowałby swoją produkcję w sytuacji ograniczania wywozu.
- (170) W związku z powyższym wspomniane środki wprowadzone przez rząd Indii nakłaniają kopalnie rudy żelaza do niewywożenia tego surowca poza Indie, ponieważ kopalnie te nie mogą sprzedawać po wyższych cenach, które obowiązywałyby w Indiach przy braku takich środków.
- (171) W konsekwencji rząd „powierza” kopalniom rudy żelaza zapewnianie tego surowca krajowym użytkownikom, tj. producentom stali, włącznie z producentami rur z żeliwa ciągłego, za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Kopalnie rudy żelaza są odpowiedzialne za stworzenie sztucznego, wyodrębnionego i charakteryzującego się niskimi cenami rynku krajowego w Indiach.
- (172) Innymi słowy, stosując ukierunkowane ograniczenia wywozu, rząd Indii wie w jaki sposób producenci rudy żelaza zachowają się wobec takich środków i jakie poniosą konsekwencje. O ile tacy producenci mogą nieznacznie obniżyć swoją produkcję krajową, aby odpowiedzieć na ograniczenia wywozu, o tyle nie zakończą oni tej produkcji, ani nie ograniczą jej do bardzo niskiego poziomu. Jak wyjaśniono w motywie 169 korekta ich produkcji będzie miała raczej umiarkowany charakter, co doprowadzi do niższych cen na rynku krajowym.

⁽⁴¹⁾ <http://niti.gov.in/content/index.php>, konsultowany w dniu 27 stycznia 2016 r.

⁽⁴²⁾ Potwierdza to zarchiwizowana strona internetowa Komisji: <http://planningcommission.gov.in/>, konsultowany w dniu 27 stycznia 2016 r.

⁽⁴³⁾ Zob. powyżej przypis 38, s. 57.

⁽⁴⁴⁾ Zob. motyw 138 powyżej.

⁽⁴⁵⁾ Zob. odesłania w przypisie 39 powyżej.

W tym względzie skutki są określone na zasadzie *ex ante*, a nie *ex post* oraz nie są zatem „niezamierzone”. Istnieje wyraźny „dający się wykazać związek” między polityką oraz zachowaniem podmiotów prywatnych, które działają jako przedstawiciele rządu w celu prowadzenia jego polityki zapewniania rudy żelaza przemysłowi rur z żeliwa ciągłego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

- (173) Rząd Indii sam potwierdza sukces swojej polityki ukierunkowanego ograniczania wywozu. W 2013 r. stały komitet ds. węgla i stali w ramach Ministerstwa ds. Stali wydał trzydziesty ósmy raport w sprawie przeglądu polityki eksportowej dotyczącej rudy żelaza ⁽⁴⁶⁾.
- (174) W odpowiedzi na pytanie komitetu, Ministerstwo ds. Stali poinformowało, że „choć krajowa konsumpcja rudy żelaza przez przemysł krajowy wykazała rosnącą tendencję od okresu 2004–2005, produkcja rudy żelaza zawsze była dużo wyższa od krajowej konsumpcji z uwagi na produkcję rudy żelaza w Indiach przeznaczoną na wywóz. Aby jednak poprawić dostępność rudy żelaza dla krajowego przemysłu żelaza i stali oraz by zachować rudę żelaza dla przyszłych długoterminowych potrzeb krajowych, podjęto działania fiskalne, by zniechęcić do wywozu rudy żelaza i w chwili obecnej pobierane jest cło eksportowe w wysokości 30 % *ad valorem* od wszystkich rodzajów rudy żelaza (z wyjątkiem granulek), co doprowadziło do znacznego spadku wywozu tego towaru w okresie 2011–2012 i w roku obecnym” (pkt 2.7 na s. 14).
- (175) Ministerstwo ds. Stali przedstawiło dane zawarte w polityce handlu zagranicznego dotyczące wywozu rudy żelaza (pkt 4.13 na s. 23), w tym:
- wywóz rudy żelaza o zawartości Fe powyżej 64 % jest dokonywany poprzez przedsiębiorstwo handlu metalami i minerałami (Metal and Mineral Trading Company – MMTC) i odbywa się na zasadzie pozwoleń wydawanych przez dyrekcję generalną ds. handlu zagranicznego (Directorate general for Foreign Trade – DGFT),
  - ruda żelaza o wysokiej jakości (zawartość Fe powyżej 64 %) z Bailadila w Chhattisgarh może być przedmiotem wywozu z zastrzeżeniem ograniczeń ilościowych nałożonych głównie w celu zaspokojenia w pierwszej kolejności popytu krajowego. Ilości wywozu nie mogą przekroczyć rocznie 1,81 mln ton w przypadku rudy w kawałkach i 2,71 mln ton w przypadku rudy drobnej.
- (176) Ministerstwo ds. Stali zgłosiło również komitetowi, że „Wraz ze wzrostem cła eksportowego do 20 % *ad valorem* ze skutkiem od dnia 1 marca 2011 r., wywóz rudy żelaza zmniejszył się o około 37 % do 61,74 mln ton w okresie 2011–2012 w porównaniu z 97,66 mln ton w okresie 2010–2011. Dalszy wzrost cła eksportowego na rudę żelaza do 30 % *ad valorem* w dniu 30 grudnia 2011 r. doprowadził do kolejnej obniżki wywozu. W pierwszej połowie okresu 2012–2013, wywóz spadł o ponad 50 % do 14,4 mln ton w porównaniu z 30,75 mln ton w tym samym okresie roku poprzedniego. Ministerstwo ds. Stali porusza tę kwestię regularnie z Ministerstwem ds. Finansów w celu nakładania odpowiednich cel eksportowych na rudę żelaza, aby skutecznie zniechęcić do jej wywozu oraz poprawić dostępność rudy żelaza dla krajowego przemysłu żelaza i stali po przystępnych cenach” (pkt 4.19 na s. 26).
- (177) Podsumowując, Komisja ustaliła, że rząd powierzył kopalniom prowadzenie jego polityki zmierzającej do utworzenia wydodrębnionego rynku krajowego oraz do zapewniania rudy żelaza krajowemu przemysłowi żelaza i stali za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (ii) Powierzenie wykonywania zadań podmiotom prywatnym w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.
- (178) Komisja oceniła następnie czy rząd Indii powierzył wykonywanie zadań kopalniom rudy żelaza w Indiach w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.
- (179) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nabywało zdecydowaną większość rudy żelaza od prywatnych przedsiębiorstw, z wyjątkiem niewielkiej ilości rudy żelaza nabywanej od krajowej korporacji ds. minerałów (National Mineral Development Corporation – NMDC), która jest jednym z największych podmiotów na rynku i należy do rządu Indii.
- (180) Bez względu na kwestię tego, czy rząd Indii sprawuje znaczącą kontrolę nad NMDC w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, która nie ma znaczenia dla celów niniejszego dochodzenia, Komisja stwierdziła, że wszystkie kopalnie rudy żelaza, niezależnie od tego czy są własnością publiczną, są podmiotami prywatnymi, którym rząd Indii powierza, w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego, zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

⁽⁴⁶⁾ Ministerstwo ds. Stali, stały komitet ds. węgla i stali (2012–2013), przegląd polityki eksportowej dotyczącej rudy żelaza, trzydzieste ósme sprawozdanie. Sprawozdanie to znajduje się na stronie internetowej indyjskiego portalu dotyczącego środowiska i było po raz ostatni konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. <http://admin.indiaenvironmentportal.org.in/files/file/Review%20of%20Export%20of%20Iron%20Ore%20Policy.pdf>

(iii) Zapewnianie rudy żelaza przez kopalnie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

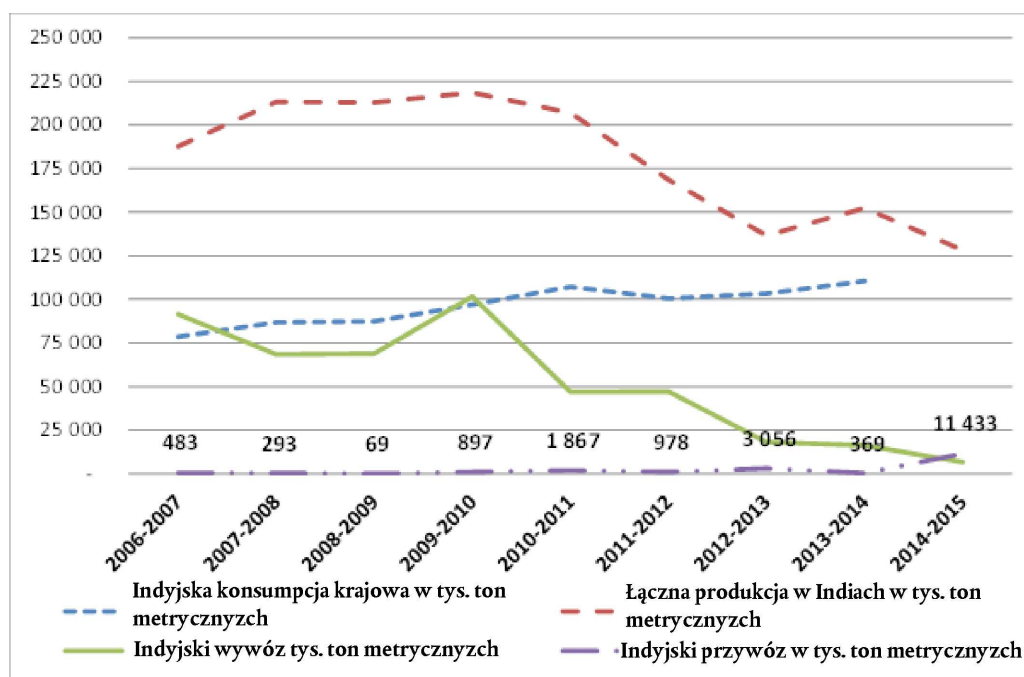
(181) Na kolejnym etapie Komisja zweryfikowała czy kopalnie rudy żelaza prowadziły faktycznie wyżej opisaną politykę rządową mającą na celu zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Wymagało to szczegółowej analizy zmian na rynku w Indiach w oparciu o odpowiednie wartości odniesienia.

(182) Poprzez ukierunkowane ograniczenia wywozu i inne powiązane środki rząd Indii nakłonił kopalnie do sprzedaży lokalnej po cenach niższych niż miałyby to miejsce (tj. przy braku takich środków, kopalnie dokonywałyby wywozu rudy żelaza po wyższych cenach). Kopalnie nie dokonywały wywozu, ponieważ celem polityki rządu Indii było faworyzowanie przemysłu przetwórczego, włącznie z przemysłem rur z żeliwa ciągliwego.

(183) Dane dotyczące produkcji, konsumpcji, przywozu i wywozu rudy żelaza w kolejnych latach są następujące ⁽⁴⁷⁾:

	2006–2007	2007–2008	2008–2009	2009–2010	2010–2011	2011–2012	2012–2013	2013–2014	2014–2015
Produkcja (w tys. ton)	187 696	213 250	212 960	218 553	207 157	168 582	136 618	152 433	128 187
Konsumpcja (w tys. ton)	78 601	86 816	86 816	96 955	107 220	100 572	103 399	110 500	nie dotyczy
Przywóz (w tys. ton)	483	293	69	897	1 867	978	3 056	369	11 433
Wywóz (w tys. ton)	91 425	68 473	68 904	101 531	46 890	47 153	18 122	16 302	7 492

(184) Tendencje te są wskazane w poniższej tabeli:

(185) Dane wskazują wpływ ograniczeń wywozu na rynek krajowy rudy żelaza w Indiach.

⁽⁴⁷⁾ Źródło: Indyjskie Biuro ds. Kopalni <http://ibm.nic.in/index.php?c=pages&m=index&id=87&mid=17951> oraz odpowiedzi rządu Indii na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dane są przedstawione w podziale na lata obrotowe rozpoczynające się od 1 kwietnia roku x i trwające do dnia 31 marca roku x + 1.

- (186) Najbardziej widoczny wpływ tej polityki to ogromny spadek wielkości wywozu rudy żelaza po wprowadzeniu ukierunkowanych ograniczeń wywozu w 2007 r. i następne spadki wynikające z rozszerzenia tych środków w 2011 r. Ukierunkowane ograniczenia wywozu osiągnęły cel wyznaczony przez rząd Indii, polegający na zniechęcaniu do wywozu i przeznaczaniu rudy żelaza dla przemysłu przetwórczego po niższych cenach.
- (187) Tendencje w produkcji rudy żelaza wskazują, że produkcja krajowa była raczej na stabilnym poziomie do 2011 r., kiedy to zaczęła zmniejszać się. Spadek ten nie wynika raczej z konsekwencji dostosowania produkcji przez kopalnie rudy żelaza do ograniczeń wywozu, lecz głównie znajduje wyjaśnienie w wielu decyzjach sądowych w sprawie zamknięcia kopalni z powodu nielegalnego wydobycia i niszczenia środowiska np. w stanach Karnataka, Orisa i Goa.
- (188) Po ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że jeżeli celem rządu Indii było zapewnienie nadwyżek podaży rudy żelaza po niskich cenach dla użytkowników krajowych, wtedy decyzje Sądu Najwyższego i sądów lokalnych zakazujące wydobycia w powyższych stanach wydają się sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem. Rząd Indii mógł zakwestionować różne decyzje w sprawie zamknięcia kopalni.
- (189) Komisja zauważa, że system sądowy w Indiach jest niezależny od rządu Indii i działa tylko zgodnie z prawem. Jednocześnie oczywiste jest, że z informacji dostępnych dla Komisji wynika, iż zamknięcia były spowodowane naruszeniami krajowych przepisów w zakresie ochrony środowiska i prawa do wydobycia. Jak wyjaśniono w powyższym motywie 162, okazuje się, że rządowa polityka dotycząca rudy żelaza zmierzała do osiągnięcia jednocześnie celów gospodarczych i środowiskowych. Wynika z tego, że niekwestionowanie decyzji sądowych dotyczących kwestii środowiskowych nie oznacza, że rząd porzucił kwestie ekonomiczne zawarte w tej polityce. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (190) Niezależnie od obniżenia produkcji rudy żelaza rynek indyjski wykazuje stałą i nieracjonalną nadwyżkę w porównaniu z łączną krajową konsumpcją oraz wywozem pomniejszonym o przywóz. Prowadzi to do nadwyżki podaży rudy żelaza na rynku krajowym, zgodnie z celami i założeniami rządu Indii.
- (191) Po ujawnieniu ustaleń, ECL stwierdziło, odwołując się do tabeli zwartej w motywie 183 powyżej, że Komisja nie uwzględniła, faktu, iż wywóz rudy żelaza z Indii był wysoki i utrzymywał się nawet po zwiększeniu podatku eksportowego do 30 % w grudniu 2011 r.
- (192) Komisja podkreśliła, że celem podatku eksportowego nałożonego na rudę żelaza nie było całkowite powstrzymanie wywozu, ale obniżenie go, przy jednoczesnym zwiększeniu dostępności tego surowca na rynku krajowym. Dlatego nie jest racjonalne oczekiwanie, że wywóz ustanie po nałożeniu podatku eksportowego. Niemniej jednak Komisja zauważyła, że podatek eksportowy wywarł znaczący wpływ na wywóz w niedługim czasie po jego wprowadzeniu. Istotnie w okresie 2012–2013 sprzedaż eksportowa spadła o ponad 60 % w porównaniu z okresem 2011–2012 i dalej znacząco spadała, osiągając spadek o 84 % w 2014–2015 w porównaniu z okresem 2011–2012. Jednocześnie produkcja zmniejszyła się tylko o 24 % między 2011–2012 i 2014–2015 z powodów wyjaśnionych w motywie 187 powyżej. W związku z powyższym ilość dostępnej rudy żelaza na rynku krajowym utrzymywała się na tym samym poziomie w tym samym okresie. Wskazuje to wyraźnie, że podatek eksportowy osiągnął swój cel w zakresie obniżenia wywozu rudy żelaza.
- (193) Po ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że Komisja powinna także porównać produkcję rudy żelaza w Indiach na potrzeby wewnętrzne i zewnętrzne. Zgodnie z ECL potrzeby wewnętrzne były zawsze znaczące, podczas gdy produkcja rudy żelaza na potrzeby zewnętrzne spadła o 41 % w okresie 2009–2010 i 2013–2014, co również częściowo wyjaśnia spadek wywozu producentów produkujących na potrzeby zewnętrzne od okresu 2009–2010.
- (194) Argument ten nie jest zgodny z faktami, jak wykazano w poniższej tabeli ⁽⁴⁸⁾:

	2009–2010	2010–2011	2011–2012	2012–2013	2013–2014	2014–2015
Na potrzeby wewnętrzne (w tys. ton)	43 797	44 761	42 967	44 961	50 099	43 885
Indeks	100	102	98	103	114	100

⁽⁴⁸⁾ Źródło: Indyjskie Biuro ds. Kopalni <http://ibm.nic.in/index.php?c=pages&m=index&id=87&mid=17951> oraz odpowiedzi rządu Indii na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dane są przedstawione w podziale na lata obrotowe rozpoczynające się od 1 kwietnia roku x i trwające do 31 marca roku x + 1.

	2009–2010	2010–2011	2011–2012	2012–2013	2013–2014	2014–2015
Na potrzeby zewnętrzne (w tys. ton)	174 756	162 396	125 615	91 657	102 334	84 302
<i>Indeks</i>	100	93	72	52	59	48
Produkcja łączna (w tys. ton)	218 553	207 157	168 582	136 618	152 433	128 187

- (195) Istotnie produkcja na potrzeby zewnętrzne zmniejszała się od okresu 2011–2012. Jak wyjaśniono powyżej, spadek ten wynikał głównie z zamknięć kopalni w tym okresie. Jednak spadek produkcji na potrzeby zewnętrzne nie może zostać uznany za powód spadku wywozu. Jak wskazano w tabeli w motywie 183 powyżej, wywóz spadł o 59 % w okresie 2012–2013 (kiedy funkcjonować zaczęła wyższa stawka podatku eksportowego wynosząca 30 %) i 2014–2015, a produkcja na potrzeby zewnętrzne spadła jedynie o 8 % w tym samym okresie. Dlatego też argument ten odrzucono.
- (196) ECL stwierdziło również, że Komisja powinna również uwzględnić różnice w trendach dotyczących różnych poziomów jakości rudy żelaza. W szczególności w zakresie poziomów jakości rudy żelaza najczęściej stosowanej przez producentów rur z żeliwa ciągłego, w okresie 2010–2011 i 2013–2014 produkcja rudy drobnej 60–62 % spadła o 44 %, a w okresie 2009–2010 i 2013–2014 produkcja rudy drobnej 62–65 % spadła o 30 %.
- (197) Zmiany produkcji rudy o wysokiej jakości są zgodne z ogólnymi trendami ustalonymi powyżej w odniesieniu do produkcji rudy żelaza. W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że nie mają one wpływu na wnioski wynikające z powyższych motywów 183–187.
- (198) Przywóz rudy żelaza do Indii zawsze był mało znaczący pod względem ilości i wartości. Nastąpił nieznaczny wzrost przywozu w roku podatkowym 2012–2013, który to przywóz następnie obniżył się w kolejnym roku. W 2014–2015 przywóz wzrósł znowu do najwyższego poziomu w historii, jednak wciąż utrzymywał się na poziomie poniżej 10 % indyjskiej produkcji krajowej.
- (199) Zmiany po OD wynikają z obecnej sytuacji związanej z wyjątkowo niskimi cenami międzynarodowymi spowodowanymi wzrostem podaży rudy żelaza (wszystkie główne państwa produkujące Australia, Brazylia i Republika Południowej Afryki zwiększyły produkcję) oraz spadkiem popytu na rudę żelaza spowodowanym spowolnieniem wzrostu gospodarczego w Chinach oraz ogólnosiwiatową sytuacją gospodarczą.
- (200) Ponadto Komisja przeanalizowała ewentualny wpływ nadwyżki podaży rudy żelaza wywołanej ograniczeniami wywozu wprowadzonymi przez rząd Indii na ceny krajowe rudy żelaza w Indiach.
- (201) Komisja obliczyła średnią cenę krajową rudy żelaza w Indiach na podstawie danych publikowanych co miesiąc na poziomie krajowym i stanowym przez Indyjskie Biuro ds. Kopalni (Indian Bureau of Mines – IBM) w podziale na poziomy jakości (ruda drobna i w kawałkach) i zawartość Fe ⁽⁴⁹⁾.
- (202) Ceny te są oparte na informacjach przekazanych IBM przez kopalnie zgodnie z indyjskimi zasadami rozwoju i zachowania minerałów (Indian Mineral Conservation and Development Rules – MCDR) i tym samym są uważane za bardziej reprezentatywne niż ceny opublikowane przez specjalistyczną prasę w odniesieniu do pojedynczego przedsiębiorstwa (np. NMDC) lub pojedynczego obszaru w Indiach.
- (203) Spośród wszystkich poziomów jakości Komisja przeanalizowała tendencje w zakresie średniej ceny rudy drobnej o zawartości Fe między 60 % i 65 %, ponieważ jest to poziom jakości, z którego głównie korzystają producenci produktu objętego postępowaniem w Indiach. Jednak taki szczegółowy podział danych według jakości był dostępny jedynie od połowy 2009 r. W związku z powyższym w odniesieniu do ubiegłych lat, Komisja wykorzystała dane dotyczące indyjskich średnich cen krajowych dla wszystkich poziomów jakości i rodzajów

⁽⁴⁹⁾ Miesięczne średnie ceny sprzedaży minerałów publikowane przez Indyjskie Biuro ds. Kopalni, link do strony internetowej udostępniony przez rząd Indii, ostatnio konsultowany w dniu 23 listopada 2015 r. <http://ibm.nic.in/index.php?c=pages&m=index&id=87&mid=17951>.

rudy żelaza (obejmując ponownie opłaty za zezwolenie na wydobycie – 14 %, podatki – 2 % i transport – 900 INR/tonę), bez rozróżnienia między różnymi rodzajami (ruda drobna lub w kawałkach) i zawartościami Fe. Średnie koszty transportu oparte są na kosztach zgłoszonych przez dwóch współpracujących producentów. Komisja dodała również 25 INR, aby pokryć koszty przeładunku i załadunku ponoszone między kopalnią a pociągiem/ciężarówką w oparciu o zweryfikowane koszty zgłoszone przez jednego z producentów eksportujących. Metoda obliczeń w zakresie opłat za zezwolenie na wydobycie i podatków była oparta na danych przedłożonych przez rząd Indii i została następnie ujawniona producentom eksportującym.

- (204) Średnia cena krajowa drobnej rudy żelaza o zawartości Fe między 60 % i 65 % została porównana ze średnią ceną drobnej rudy żelaza o zawartości Fe 62 % ⁽⁵⁰⁾ przywożonej z Chin (CFR port Tianjin) opublikowaną przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy ⁽⁵¹⁾. Chiny są największym importerem rudy żelaza, cena importowa w Chinach jest uważana za wartość odniesienia dla tego towaru.
- (205) Aby wyeliminować koszty frachtu międzynarodowego, średnia cena krajowa została również porównana z ceną FOB rudy żelaza wywożonej z Australii. Australia jest największym producentem rudy żelaza, a stosowana przez nią cena eksportowa FOB jest również reprezentatywna dla cen międzynarodowych. Podobnie do indyjskich cen krajowych, dane z Australii są dostępne w formie zagregowanej dla rudy drobnej i w kawałkach ⁽⁵²⁾. Ponadto australijskie ceny eksportowe FOB są również dostępne z innego źródła, ale tylko w odniesieniu do rudy drobnej ⁽⁵³⁾.
- (206) Po ujawnieniu ustaleń ECL wniosło, by australijskie ceny FOB i chińskie ceny CFR zostały skorygowane w dół z uwagi na brak wilgotności (2 % dla rudy w kawałkach i 8 % dla rudy drobnej) oraz stratę przy przeładunku (2 %), która jest rzekomo wyższa przy cenach eksportowych niż przy cenach krajowych. Producent eksportujący wniosł również o dalsze korekty australijskich cen FOB pod kątem kosztów usług sztauerskich ⁽⁵⁴⁾, które są uwzględniane w australijskich cenach FOB, ale nie są naliczane w Indiach przy sprzedaży krajowej.
- (207) Komisja przyjęła ten wniosek o skorygowanie w dół australijskich cen FOB z uwagi na brak wilgotności, ponieważ indyjskie dane statystyczne opierają się na rudzie o pewnej wilgotności. Ponadto różnice wilgotności rudy żelaza w kawałkach i drobnej mogą zostać zweryfikowane na podstawie danych od skarżącego. Australijskie ceny FOB są dostępne w formie zagregowanej oraz z podziałem na rudę w kawałkach i drobną, zgodnie z informacjami od władz Australii (Australijski Departament ds. Przemysłu, Innowacji i Nauki), korekty wprowadzono na podstawie wartości średniej ważonej dla całego „koszyka rudy drobnej i w kawałkach” (– 6,75 %).
- (208) Komisja zdecydowała także o odjęciu kosztów usług sztauerskich od australijskich cen FOB. W rzeczywistości większość usług sztauerskich świadczonych w porcie odnosi się do przeładunku rudy żelaza w porcie i załadunku na statek. Takie koszty nie pojawiają się po rozładowaniu rudy żelaza z ciężarówki w zakładzie indyjskim i zostały dlatego odjęte od australijskiej ceny FOB. Doprowadzono w ten sposób do uczciwego porównania indyjskich cen krajowych rudy żelaza dostarczonej z kopalni indyjskiej do zakładu w Indiach (ale nie rozładowanej w zakładzie) z australijskimi cenami krajowymi rudy żelaza dostarczonej z kopalni do portu (ale nie rozładowanej w porcie).
- (209) Komisja odrzuciła wniosek o korektę ze względu na stratę przy przeładunku, ponieważ nie była w stanie ustalić na podstawie różnych źródeł, że cena FOB zawiera stratę przy przeładunku oraz że taka strata jest o 2 % wyższa, niż ma to miejsce w przypadku straty poniesionej przy sprzedaży krajowej.
- (210) Ponadto ECL stwierdziło, że australijska cena eksportowa zawiera 22,5 % podatku od zysków kopalni i tym samym ceny australijskie nie są porównywalne z indyjskimi cenami rudy żelaza. Ze strony internetowej, do której odnosi się producent eksportujący, wynika jasno, że podatek ten zastępuje opłaty za zezwolenie na wydobycie płacone przez kopalnie, a wszystkie opłaty, które zostałyby zapłacone przed jego wejściem w życie, były odliczane ⁽⁵⁵⁾. Z uwagi na to, że jak wskazano w powyższym motywie, indyjskie ceny zawierają takie opłaty, rozsądne jest utrzymanie tego podatku zawartego w cenie australijskiej w celu zapewnienia uczciwego porównania.

⁽⁵⁰⁾ Wartość odniesienia jest ustalona na podstawie poziomu zawartości Fe.

⁽⁵¹⁾ Międzynarodowy Fundusz Walutowy, ceny towarów pierwotnych, ostatnio konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. http://www.imf.org/external/np/res/commod/External_Data.xls

⁽⁵²⁾ <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Pages/default.aspx>, last konsultowany w dniu 1 lutego 2016 r.

⁽⁵³⁾ Australijski Departament Rządowy ds. Przemysłu, Innowacji i Nauki, (Australian Government Department of Science, Innovation and Science), China Resources Quarterly Southern spring ~ Northern autumn 2015, <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Pages/Westpac-Industry-Science-China-Resources-Quarterly.aspx#>; ostatnio konsultowany w dniu 1 lutego 2016 r.

⁽⁵⁴⁾ Zgodnie z informacjami przedłożonymi przez ECL, koszty usług sztauerskich w przypadku rudy żelaza przeznaczonej na wywóz obejmują m.in. opłatę za składowanie w porcie; koszty korzystania ze specjalistycznego sprzętu w porcie; dodatkowe koszty załadunku rudy żelaza na statek.

⁽⁵⁵⁾ Zob. <http://www.mining-tax.com.au>, konsultowany w dniu 29 stycznia 2016 r.

(211) Na tej podstawie Komisja obliczyła skorygowaną australijską cenę FOB, będącą najbliższą wartością odniesienia dla nieznieskształconej indyjskiej ceny krajowej. Porównanie między różnymi zestawami danych jest przedstawione w tabeli i na poniższym wykresie:

	2006–2007	2007–2008	2008–2009	2009–2010	2010–2011	2011–2012	2012–2013	2013–2014	2014–2015
Indyjska cena krajowa (wszystkie rodzaje i poziomy jakości) ⁽¹⁾	1 803	2 197	2 480	2 330	3 143	3 564	3 712	3 363	3 903
Indyjska cena krajowa (ruda drobna 60–65 %) ⁽¹⁾	1 803	2 197	2 480	2 931	3 038	3 914	3 569	3 117	3 676
Chiński przywóz rudy drobnej 62 % CFR, Tianjin, ex AU ⁽²⁾	1 545	1 716	2 966	4 481	7 229	7 582	7 121	7 948	5 017
Australijskie ceny FOB IODEX (wyłącznie ruda drobna 62 %) ⁽³⁾	nie dotyczy	nie dotyczy	2 758	4 167	6 723	7 193	6 692	7 138	4 557
Australijskie ceny FOB (wszystkie rodzaje i poziomy jakości) 62 % ⁽⁴⁾	1 884	2 365	3 448	3 359	5 225	7 083	6 152	6 755	5 130
Skorygowane australijskie ceny FOB (wszystkie rodzaje i poziomy jakości 62 %) ⁽⁵⁾	1 396	1 844	2 854	2 771	4 510	6 241	5 374	5 936	4 421

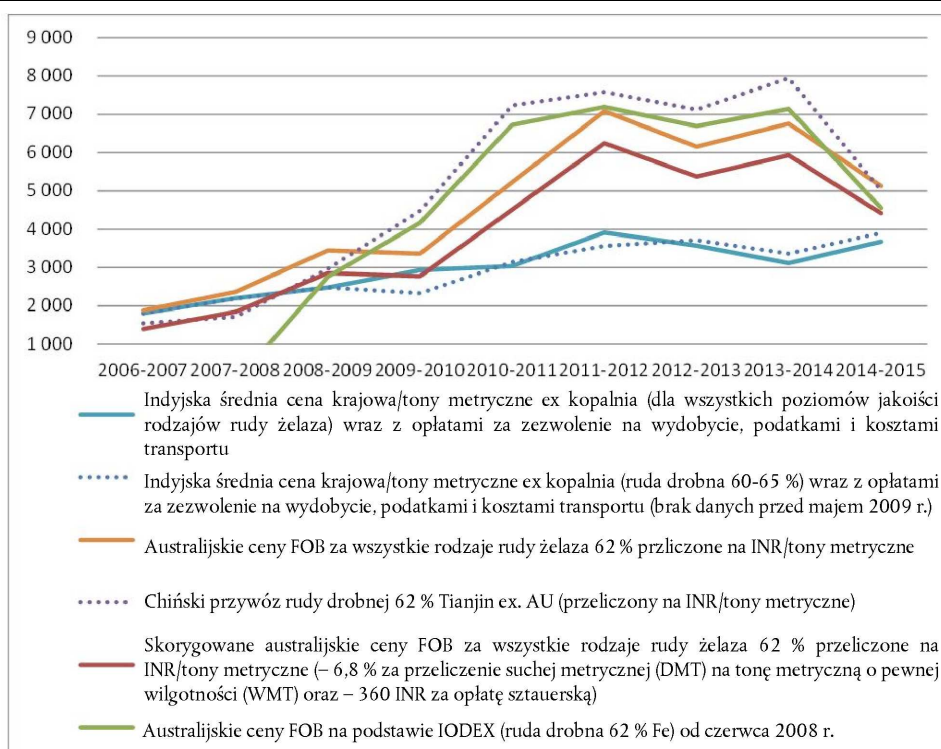
⁽¹⁾ Miesięczne średnie ceny sprzedaży minerałów publikowane przez Indyjskie Biuro ds. Kopalni, link do strony internetowej udostępniony przez rząd Indii, <http://ibm.nic.in/index.php?c=pages&m=index&id=87&mid=17951>. ostatnio konsultowany w dniu 23 listopada 2015 r.

⁽²⁾ Międzynarodowy Fundusz Walutowy, ceny towarów pierwotnych, ostatnio konsultowane w dniu 23 listopada 2015 r. http://www.imf.org/external/np/res/commod/External_Data.xls

⁽³⁾ Australijski Departament Rządowy ds. Przemysłu, Innowacji i Nauki, (Australian Government Department of Industry, Innovation and Science), China Resources Quarterly Southern spring ~ Northern autumn 2015, <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Pages/Westpac-Industry-Science-China-Resources-Quarterly.aspx#>; ostatnio konsultowany w dniu 1 lutego 2016 r.

⁽⁴⁾ <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Pages/default.aspx>, ostatnio konsultowany w dniu 1 lutego 2016 r.

⁽⁵⁾ Na podstawie danych dostępnych na: <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Pages/Resources-and-energy-quarterly.aspx#>, ostatnio konsultowane w dniu 1 lutego 2016 r., wartości skorygowane w odniesieniu do (i) wilgotności (średnia ważona – 6,75 %); oraz (ii) kosztów usług sztauerskich (-360 INR).

- (212) Z tego porównania wynika, że interwencje rządu Indii w zakresie rudy żelaza, które doprowadziły do znacznego obniżenia wywozu rudy żelaza i do nadwyżki podaży w Indiach, wywarły również wpływ na krajowe ceny rudy żelaza. Po pierwsze, od 2008 r. krajowe ceny rudy żelaza w Indiach były stale niższe od cen międzynarodowych. Po drugie, o ile ceny międzynarodowe istotnie wzrosły w latach 2008–2011, odpowiadających dwóm punktom w czasie, gdy ograniczenia wywozu zostały wprowadzone (2007/2008) i rozszerzone (2011), o tyle ceny krajowe rudy żelaza w Indiach utrzymywały się raczej na stałym poziomie, tak jakby na ich trend nie miała wpływu sytuacja na rynkach światowych.
- (213) Ukierunkowane ograniczenia wywozu wprowadzone przez rząd Indii osiągnęły swój cel z zakresie udostępnienia przemysłowi krajowemu rudy żelaza po niższych cenach poprzez utrzymanie indyjskiej ceny krajowej na stałym poziomie, mimo, że na rynkach światowych ceny rudy żelaza znacząco wzrosły. Nie ma żadnego powodu, by indyjskie ceny nie podążały za światowym trendem cen, oprócz wpływu ukierunkowanych ograniczeń wywozu i innych powiązanych środków ustanowionych przez rząd Indii. Indyjscy producenci rudy żelaza skorzystaliby z bardziej rentownej sprzedaży po wyższych cenach międzynarodowych w przypadku braku ukierunkowanych ograniczeń wywozu. Zamiast tego zostali oni nakłonieni do kontynuowania produkcji i dostarczania rudy żelaza lokalnym odbiorcom po niższych cenach.
- (214) Po ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że znaczący wzrost przywozu do Indii w okresie 2014–2015 wskazuje, iż indyjska cena krajowa nie była zupełnie niepowiązana z cenami międzynarodowymi. Jeżeli rząd Indii rzeczywiście chciałby zapewnić rudę żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, powierzyłyby lub wyznaczyłyby producentom rudy żelaza zadanie wprowadzenia dalszej obniżki cen. Ponadto indyjscy producenci rudy żelaza, tacy jak NMDC i Rundta, rzekomo utrzymali ceny rudy żelaza, które były dużo wyższe od cen międzynarodowych, jak wskazano w skardze.
- (215) Komisja odnotowała, że indyjskie ceny krajowe utrzymały się na poziomie niższym od poziomu cen międzynarodowych przez cały okres istnienia podatku importowego i prawie nie zmieniły się od 2013 r. w porównaniu z równoległym znaczącym spadkiem cen międzynarodowych. Ponadto żadne dokumenty nie potwierdzają argumentu, zgodnie z którym NMDC i Rundta utrzymały ceny rudy żelaza na poziomie wyższym od poziomu cen międzynarodowych. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (216) Po ujawnieniu ustaleń Jindal również podważyło ustalenia Komisji dotyczące powierzenia wykonywania zadań, ponieważ producenci rudy żelaza mogli zdecydować, i tak rzekomo postąpili, że obniżą produkcję, a cena na innych rynkach mogła obniżyć się, co rzekomo nastąpiło.
- (217) W odniesieniu do stwierdzenia, że producenci rudy żelaza rzekomo decydowali o obniżeniu produkcji, jak wyjaśniono w powyższym motywie 187, Komisja ustaliła, że spadek produkcji w przeszłości wynikał głównie z zamknięcia rzekomo nielegalnych kopalni. Po drugie, jak wskazano w motywie 169 powyżej, kopalnie nie obniżyłyby produkcji, mając na uwadze przeprowadzone przez nie znaczne początkowe inwestycje w produkcję. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (218) W kwestii spadku cen na innych rynkach, Komisja odrzuciła ten argument, z tych samych powodów, o których wspomniano w poniższym motywie 269.
- (219) W świetle tych ustaleń, Komisja stwierdziła, że kopalniom rudy żelaza w Indiach powierzono zapewnienie rudy żelaza krajowemu przemysłowi rur z żeliwa ciągliwego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (iv) Funkcje, które zazwyczaj są przyznane rządowi, i praktyka, która nie różni się w rzeczywistości od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rząd
- (220) Po ostatecznym ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że Komisja oceniła tylko pierwsze z pięciu odpowiednich kryteriów (powierzanie lub wyznaczanie wykonywania zadań) i nie oceniła czterech pozostałych. Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ szczegółowo omówiła na tym etapie charakter kopalni (motywy 178–180) oraz funkcje przez nie pełnione (motywy 181–219). Następnie Komisja krótko dodała swoje uwagi w zakresie czwartego i piątego kryterium.
- (221) W odniesieniu do kryterium „zwyczajowego przyznania”, które nie zostało jeszcze szczegółowo wyjaśnione przez zespół⁽⁵⁶⁾, Komisja uznała, że zapewnianie surowców zlokalizowanych na terytorium państwa przedsiębiorstwom

⁽⁵⁶⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, DS 194, pkt 8.59.

krajowym stanowi funkcję, która jest zazwyczaj przyznana rządowi. W ramach ogólnego prawa międzynarodowego, państwa sprawują suwerenną władzę na swoimi zasobami naturalnymi. Państwa same decydują, w jaki sposób zorganizowane jest wydobycie ich zasobów naturalnych, a ich suwerenna władza przekłada się na rządową władzę wykonawczą w danym obszarze. W tym względzie nie ma znaczenia czy rząd *zwyczajowo* pełnił taką funkcję⁽⁵⁷⁾. Komisja ustaliła zatem, że zapewnianie rudy żelaza zlokalizowanej na terytorium Indii indyjskiemu przemysłowi stalowemu stanowi funkcję, która jest zazwyczaj przyznana rządowi.

- (222) W odniesieniu do kryterium „nie różni się w rzeczywistości” Komisja odnotowała, że takie określenie wystąpiło w sprawozdaniu zespołu w sprawie przeglądu na podstawie art. XVI:5 z 1960 r., gdzie w sposób podobny odniesiono się do podatków finansowanych przez producenta, które nie były różne w rzeczywistości od praktyk rządowych w zakresie podatków i subsydiowania⁽⁵⁸⁾. W tym kontekście to kryterium zakłada potwierdzenie, że zapewnianie towarów przez podmiot prywatny, któremu powierzono wykonywanie takiego zadania, nie różni się w rzeczywistości od sytuacji, w której rząd sam zapewniałby takie towary.
- (223) ECL stwierdziło, że różnica w praktyce między rządem indyjskim i indyjskimi kopalniami w zapewnianiu rudy żelaza polega na określaniu ceny. O ile rząd mógł podjąć decyzję o ustaleniu niskiej ceny dla dostaw rudy żelaza krajowym przedsiębiorstwom stalowym, o tyle kopalnie nie mają już takich uprawnień.
- (224) Założenie, że rząd mógł również podjąć interwencję na rynku poprzez ustalanie cen nie powoduje jednak w rzeczywistości różnicy. W omawianej sprawie rząd postanowił powierzyć przedsiębiorstwom prywatnym zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, której poziom ulega zmianom na przestrzeni czasu. Nie różni się to od sytuacji, w której rząd sam bezpośrednio zapewniałby rudę żelaza indyjskim producentom stali po zmiennych cenach, które mogłyby ustalać codziennie lub co miesiąc, na podstawie pewnych wskaźników dotyczących sytuacji krajowej podaży i popytu w Indiach. Wynika z tego, że nie ma w rzeczywistości żadnej różnicy między bezpośrednią interwencją na rynku w celu zapewnienia rudy żelaza w ramach systemu stale zmieniających się cen rządowych lub powierzeniem kopalniom zapewniania rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Komisja odrzuciła zatem argument, zgodnie z którym „wstępnie określone przez rząd warunki” stanowiły w rzeczywistości różnicę między pośrednim i bezpośrednim zapewnianiem rudy żelaza indyjskiemu przemysłowi rudy żelaza.
- (225) Wreszcie Komisja ustaliła, że pośrednie interwencje na rynku poprzez ograniczenia wywozu są stosowane przez wiele rządów na całym świecie. W samych tylko Indiach istnieje ogromna różnorodność podatków eksportowych. Dlatego oczywiste było dla Komisji, że miała ona do czynienia z praktyką „zazwyczaj stosowaną przez rządy”.

(v) Wniosek

- (226) Za pomocą ukierunkowanych ograniczeń wywozu (zob. powyższy motyw 157) rząd Indii nakłonił krajowe kopalnie rudy żelaza do lokalnej sprzedaży rudy żelaza i powierzył im zapewnianie tego surowca w Indiach za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Omawiane środki osiągnęły pożądaną cel, jakim było zakłócenie rynku krajowego rudy żelaza w Indiach i zmniejszenie cen do sztucznie niskiego poziomu z korzyścią dla przemysłu przetwórczego. Zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia należy zazwyczaj do rządu, a wykonywanie tego zadania przez kopalnie nie różni się w rzeczywistości od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rządy. Komisja stwierdziła zatem, że rząd Indii zapewnił pośredni wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) i (iii) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z interpretacją i stosowaniem wynikającym z odpowiednich standardów WTO na mocy art. 1.1 lit. a) ppkt (iv) i (iii) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych.
- (227) Po ostatecznym ujawnieniu ustaleń rząd Indii oraz dwóch producentów eksportujących zakwestionowali ocenę Komisji, zgodnie z którą ukierunkowane ograniczenia wywozu mogą być zakwalifikowane jako wkład finansowy rządu. W szczególności stwierdzili oni, że Komisja przeanalizowała reakcję na wprowadzony środek (lub jego skutki) zamiast zbadać działanie rządu lub charakter wprowadzonego środka w celu ustalenia wkładu finansowego. Ponadto ECL utrzymywało, że Komisja nie ustaliła istnienia aktu powierzającego odpowiedzialność lub wyznaczającego w sposób kategoryczny wykonywanie zadań producentom rudy żelaza. Te same strony utrzymywały, że Komisja polegała na odniesieniach w pojedynczych sprawozdaniach, twierdząc, iż nie mogą one być uważane za wystarczające dowody lub poparcie dla ustalenia wkładu finansowego wniesionego przez rząd Indii.

⁽⁵⁷⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, DS 194, pkt 8.59 odrzucający argument Kanady przedstawiony w pkt 8.56 w tym względzie.

⁽⁵⁸⁾ Sprawozdanie zespołu w sprawie przeglądu na podstawie art. XVI:5, L/1160, przyjęte w dniu 24 maja 1960 r. (BISD 9S/188), pkt 12.

(228) Komisja nie zgadza się ze stanowiskiem stron, iż przeanalizowała tylko skutki wprowadzenia ukierunkowanych ograniczeń wywozu. Jak wyjaśniono powyżej w tej sekcji, analiza Komisji obejmowała wiele etapów. Po pierwsze ustalono cele polityki zmierzające do zniechęcenia do wywozu rudy żelaza. Po drugie, mając na uwadze obowiązywanie podatku eksportowego od rudy żelaza i podwójnej polityki przewozu towarów, Komisja stwierdziła, że istnieją akty prawne nakładające producentów rudy żelaza do sprzedaży krajowej w Indiach po cenach niższych od tych, po jakich dokonywaliby oni normalnie sprzedaży. Następnie Komisja ustaliła, że kopalnie rudy żelaza w Indiach były faktycznie nakładane przez rząd do zapewniania rudy żelaza przemysłowi rur z żeliwa ciągliwego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Ponadto, zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia należy zazwyczaj do rządu, a wykonywanie tego zadania przez kopalnie nie różni się w rzeczywistości od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rząd.

(229) Komisja nie polegała zatem tylko na kilku sprawozdaniach i oświadczeniach politycznych lub wyłącznie na skutkach obowiązujących środków, ale raczej przeanalizowała wszystkie odpowiednie dokumenty w celu ustalenia istnienia pośredniego wkładu finansowego zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) i (iii) rozporządzenia podstawowego.

b) **Korzyść**

(230) Zgodnie z art. 3 pkt 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w formie korzyści przeniesionych na ich odbiorcę, których istnienie ustalono w trakcie dochodzenia przeglądowego.

(231) Komisja obliczyła najpierw średnią ważoną cenę zakupu rudy żelaza wytwarzanej przez dwóch indyjskich producentów w OD. Średnia ważona została obliczona w ujęciu miesięcznym oraz z uwzględnieniem dostawy z kopalni do zakładu w Indiach.

(232) Średnia cena zakupu została oparta na cenach netto bez VAT oraz na ilościach wskazanych w wykazie faktur za indywidualne transakcje przedłożonym przez przedsiębiorstwa i zweryfikowanym podczas wizyt weryfikacyjnych. W przypadku gdy zawartość Fe w zakupionej rudzie żelaza była niższa lub wyższa od 62 %, cena zakupu była korygowana, aby uwzględnić różnicę w jakości (i cenie).

(233) Taka średnia cena musiała zostać porównana z odpowiednią wartością odniesienia. Zgodnie z art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu w kraju nabycia. Te przepisy odzwierciedlają postanowienia art. 14 lit. d) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z tymi postanowieniami.

(234) Komisja odnotowała, że ukierunkowane ograniczenia wywozu wprowadzone przez Indie miały wpływ na wszystkie aktualne warunki rynkowe w Indiach. Wszystkie transakcje dotyczące rudy żelaza w Indiach odbywają się w ramach wyodrębnionego i charakteryzującego się niskimi cenami rynku. Niemożliwe zatem było ustalenie niezniekształconych kosztów rudy żelaza w odniesieniu do indyjskiego producenta rur z żeliwa ciągliwego lub w innych przypadkach na rynku indyjskim. Innymi słowy żadna cena krajowa w Indiach nie mogła zostać użyta jako odpowiednia wartość odniesienia.

(235) Zgodnie z art. 6 lit. d) drugi akapit ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, Komisja spróbowała dostosować warunki istniejące w Indiach na podstawie rzeczywistych kosztów, cen i innych czynników dostępnych w tym państwie. Inaczej rzecz ujmując, Komisja rozważyła, jaka byłaby cena rudy żelaza w Indiach w sytuacji braku ukierunkowanych ograniczeń w wywozie wprowadzonych przez rząd. Ta metodyka miała na celu określenie naturalnej przewagi komparatywnej, którą Indie mogą dysponować, zapewniając rudę żelaza swoim krajowym producentom, przy wyeliminowaniu niewłaściwej dodatkowej przewagi uzyskanej za pomocą środków wprowadzonych przez rząd Indii.

(236) Metodyka ta nie pozwoliła jednak na uzyskanie odpowiedniej wartości odniesienia. W szczególności nie można było obliczyć „normalnego” kosztu zakupu rudy żelaza w Indiach w sytuacji braku systemu ograniczeń wywozu, ponieważ takie koszty są uwarunkowane przez szereg innych czynników nieznanymi Komisji. Chociaż Komisja dysponowała informacjami o tym, jak kształtowały się produkcja i popyt podczas obowiązywania od okresu 2007–2008 ukierunkowanych ograniczeń wywozu, nie miała ona żadnego wiarygodnego źródła, które mogłoby stanowić model dla ustalenia, w jaki sposób rozwinęłyby się podaż i popyt w odniesieniu do rudy żelaza na indyjskim rynku w danym roku w przypadku braku ograniczeń. Przyjęcie kosztów rudy żelaza z dowolnego roku przed ustanowieniem ukierunkowanych ograniczeń wywozu (tj. dowolnego roku przed 2007 r.) doprowadziłoby do arbitralnych i niewiarygodnych decyzji. Przyjęcie indyjskich kosztów od 2004 r. lub 2005 r. jako wskaźnika zastępczego w odniesieniu do kosztów poniesionych w OD nie zostało uznane za właściwe, ponieważ koszty w okresie 10 lat mogą się znacznie różnić między sobą. W związku z tym niemożliwe było również obliczenie

hipotetycznych kosztów producenta rur z żeliwa ciągłego w Indiach poniesionych w przypadku, gdyby nie doszło do zniekształcenia. Jako właściwej wartości odniesienia nie można było również wykorzystać dostosowanych warunków w Indiach.

- (237) Po ujawnieniu ustaleń ECL zakwestionowało odrzucenie przez Komisję wykorzystania indyjskich cen krajowych jako wartości odniesienia, twierdząc, że nie dokonała ona analizy dostawców rynku zewnętrznego, znaczenia przedsiębiorstw handlowych ani przywozu rudy żelaza dokonywanego przez producentów indywidualnych, takich jak ECL. Ponadto Komisja powinna powołać się na zebrane dowody, że ceny na rynku prywatnym są zakłócone.
- (238) Komisja nie potrafiła ustalić, jak wyglądałoby zachowanie dostawców lub przedsiębiorstw handlowych w wypadku braku podatku eksportowego i podwójnej polityki przewozu towarów. Ponadto, jak pokazano w części dotyczącej zapewniania towarów za mniej niż odpowiednie wynagrodzenie, Komisja przedstawiła świadectwa na to, że wszystkie ceny krajowe w Indiach zostały zakłócone przez podatek eksportowy.
- (239) ECL stwierdziło następnie, że Komisja powinna była skorygować ceny obowiązujące w Indiach na podstawie indyjskich cen eksportowych FOB. Jak już wspomniano wyżej, cen eksportowych z Indii nie można uznać za właściwą wartość odniesienia ze względu na fakt, że indyjscy eksporterzy muszą uwzględnić w naliczanych przez siebie międzynarodowym klientom cenach dodatkowe koszty ponoszone z tytułu transportu w Indiach, a także podatek eksportowy pobierany na granicy Indii. Ta znacząco odróżnia omawiany przypadek do poprzednich spraw, do których odniosło się ECL, gdzie Komisja zastosowała jako wartość odniesienia cenę eksportową surowców (głównie gazu) z tego samego państwa wywozu⁽⁵⁹⁾. Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 r. (zob. motyw 6 powyżej) rzecznik praw stron także uznał, że podatek eksportowy w Indiach może zakłócać indyjskie ceny eksportowe FOB, które tym samym są niewiarygodne i nie mogą służyć jako właściwa wartość odniesienia. W związku z powyższym wniosek ten również został odrzucony.
- (240) Wreszcie, zgodnie z art. 6 lit. d) akapit drugi ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, Komisja odwołała się do warunków panujących na rynku innego państwa, które są dostępne dla odbiorcy.
- (241) Komisja starała się zidentyfikować niezakłóconą cenę rudy żelaza wydobywanej w kopalni innego reprezentatywnego państwa oraz przeprowadzić symulację, jak rozwijałaby się sytuacja, gdyby taka kopalnia faktycznie znajdowała się w Indiach. W omawianym przypadku okazuje się, że większość rudy żelaza jest wywożona z Australii do Chin. W związku z tym podjęto decyzję o przyjrzeniu się cenom loco kopalnia w Australii. Komisja nie miała jednak dostępu do takich cen loco kopalnia w Australii. Ponadto, ponieważ indyjska cena obejmuje koszty transportu z kopalni do fabryki, uznano za właściwe włączenie również kosztów transportu, która byłaby należna za trasę z australijskiej kopalni do australijskiego nabywcy rudy żelaza, tak aby porównanie zostało przeprowadzone na tym samym poziomie handlu. Z uwagi na fakt, że takie dane też nie są dostępne, Komisja wykorzystała zamiast tego koszty transportu z australijskiej kopalni do dowolnego portu w Australii.
- (242) Komisja porównała koszty transportu z australijskiej kopalni do portu z kosztami transportu z australijskiej kopalni do australijskiego nabywcy rudy żelaza z następującego powodu. Podczas gdy jedna konkretna kopalnia w Australii może znajdować się bliżej określonego klienta niż najbliższego portu, inna kopalnia może być zlokalizowana bliżej najbliższego portu niż określonego klienta. W związku z tym na szczeblu ogólnokrajowym, można racjonalnie założyć, że koszty transportu z australijskiej kopalni do portu w Australii odzwierciedlają odpowiednie opłaty za dostawę do klienta.
- (243) Komisja była również świadoma decyzji Organu Apelacyjnego, zgodnie z którą korekty dotyczące opłat za dostawę muszą odzwierciedlać ogólnie stosowane opłaty za dostawę przedmiotowego towaru w kraju dostawy⁽⁶⁰⁾. Zważywszy na istniejącą sytuację, w której Indie są w znacznej mierze samowystarczalne w zakresie rudy żelaza oraz w której nie występował znaczący przywóz rudy żelaza do Indii, jako że indyjscy producenci nie muszą dokonywać przywozu ze względu na nadwyżki mocy produkcyjnych w Indiach i niskie ceny, dodanie kosztów frachtu międzynarodowego do australijskiej ceny ex-port (na poziomie FOB) nie było właściwe. Dodanie międzynarodowych opłat za dostawę nie byłoby zatem reprezentatywne dla powszechnie stosowanych opłat za dostawę rudy żelaza w Indiach.
- (244) Komisja tym samym wykorzystała jako wartość odniesienia zastępczą cenę FOB w Australii, co odzwierciedla warunki, w jakich funkcjonowałyby indyjscy użytkownicy rudy żelaza, gdyby ruda żelaza była dostarczana z kopalni w Indiach do fabryki w przypadku braku ukierunkowanych ograniczeń wywozu.

⁽⁵⁹⁾ Zob. na przykład rozporządzenie Rady (WE) nr 661/2008 z dnia 8 lipca 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 oraz częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. L 185 z 12.7.2008, s. 1).

⁽⁶⁰⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 436, pkt 4.317.

- (245) Dokładniej rzecz ujmując, Komisja wykorzystała australijskie ceny FOB opublikowane w wydawnictwie China Resources Quarterly Southern winter ~ Northern summer 2015 ⁽⁶¹⁾ w odniesieniu do 62 % rudy żelaza (informacje zawarte w tabeli w motywie 211 powyżej).
- (246) Po ujawnieniu ustaleń ECL zakwestionowało wykorzystanie przez Komisję australijskich cen FOB oraz wezwało ją do zastosowania zamiast tego brazylijskich cen FOB, ponieważ były one średnio o 10–15 % niższe niż australijskie ceny FOB.
- (247) Komisja uznała, że australijskie ceny FOB stanowią właściwszą wartość odniesienia, ponieważ Australia reprezentuje około 50 % światowego wywozu rudy żelaza, podczas gdy udział Brazylii w międzynarodowej sprzedaży eksportowej stanowi jedynie ok. 26 %. W związku z tym odrzuciła ona to twierdzenie.
- (248) Komisja porównała następnie cenę zapłaconą przez producentów indyjskich podczas zakupu rudy żelaza (włączając koszty transportu na terenie Indii) z tą ceną FOB w Australii (która obejmuje koszty transportu na terenie Australii).
- (249) Po ujawnieniu ustaleń ECL zażądało porównania australijskich cen FOB z krajowymi cenami indyjskimi skorygowanymi do poziomu FOB. Alternatywnie, jeżeli Komisja porównuje australijskie ceny FOB w krajowymi cenami w Indiach, powinna dodać koszty obsługi oraz załadunku do indyjskiej ceny z kopalni do portu i w porcie, jak również koszty usług sztauerskich w porcie. Ponadto, australijskie ceny FOB powinny zostać skorygowane w dół z uwagi na brak wilgotności (2 % dla rudy w kawałkach i 8 % dla rudy drobnej) oraz stratę przy przeładunku (2 %), która jest wyższa przy cenach eksportowych niż przy cenach krajowych.
- (250) Zgodnie ze swoimi ocenami przedstawionymi w motywach 205–210 powyżej, Komisja przyznała, że także do celów obliczenia korzyści konieczne były pewne dalsze korekty, tak aby zastosować te same rodzaje opłat za dostawy zarówno w odniesieniu do cen krajowych w Indiach, jak i australijskich cen FOB.
- (251) W rzeczywistości większość usług sztauerskich świadczonych w porcie odnosi się do przeładunku rudy żelaza w porcie i załadunku na statek. Takie koszty nie pojawiają się po rozładowaniu rudy żelaza z ciężarówki w zakładzie indyjskim i zostały dlatego odjęte od australijskiej ceny FOB. Ponieważ jednak koszty usług sztauowania obejmują także w pierwszej kolejności koszty rozładunku rud żelaza w porcie, Komisja postanowiła również usunąć z indyjskiej ceny rudy żelaza takie koszty obsługi. Doprowadzono w ten sposób do uczciwego porównania indyjskich cen krajowych rudy żelaza dostarczonej z kopalni indyjskiej do zakładu w Indiach (ale nie rozładowanej w zakładzie) z australijskimi cenami krajowymi rudy żelaza dostarczonej z kopalni do portu (ale nie rozładowanej w porcie).
- (252) W związku z tym australijska cena FOB została skorygowana w dół z uwagi na brak wilgotności. Komisja użyła wartości średniej ważonej dla całego „koszyka rudy drobnej i w kawałkach”, którą obliczyła indywidualnie dla każdego z dwóch producentów eksportujących (a nie na podstawie wartości średniej ważonej, jak miało to miejsce w motywie 207 powyżej).
- (253) Z tych samych powodów, które przedstawiono w motywach 208–209 powyżej, Komisja odliczyła od australijskich cen FOB również koszty usług sztauerskich, ale nie dokonała korekty ze względu na stratę przy przeładunku.
- (254) Co się tyczy ceny na krajowym rynku w Indiach, Komisja oddaliła wniosek o skorygowanie krajowych cen indyjskich do poziomu FOB, ponieważ oznacza to, że ruda żelaza nie zostanie dostarczona do zakładu. Tym samym w celu ustalenia ceny rudy żelaza dostarczonej do zakładu Komisja dodała również, poza średnimi kosztami transportu, kwotę na pokrycie kosztów przeładunku i załadunku między kopalnią a pociągiem/samochodem ciężarowym, opierając się na zweryfikowanych wyszczególnionych danych o kosztach otrzymanych od jednego z producentów eksportujących.
- (255) Na tej podstawie Komisja doprowadziła do uczciwego porównania indyjskich cen krajowych rudy żelaza dostarczonej z kopalni indyjskiej do zakładu w Indiach (ale nie rozładowanej w zakładzie) z australijskimi cenami krajowymi rudy żelaza dostarczonej z kopalni do portu (ale nie rozładowanej w porcie).
- (256) Po ujawnieniu ustaleń Jindal stwierdziło, że Komisja nie powinna była stosować średnich indyjskich kosztów transportu z kopalni do zakładu uzyskanych od jednego z producentów eksportujących, lecz rzeczywiste koszty zgłoszone przez Jindal.

⁽⁶¹⁾ Australian Government, Department of Industry and Science, China Resources Quarterly, Southern winter – Northern Summer 2015, s. 20. Konsultowane po raz ostatni w dniu 23 listopada 2015 r. <http://www.industry.gov.au/Office-of-the-Chief-Economist/Publications/Documents/crq/CRQ-Winter-2015.pdf>

- (257) Komisja uznała jednak, że powinna wykorzystać standardowy średni ważony koszt transportu z kopalni do zakładu w celu obliczenia korzyści w sposób bezstronny i niedyskryminujący dla obu producentów eksportujących. W ramach porównania z ceną odniesienia poza granicami Indii, każda inna metoda prowadziłaby do tworzenia sztucznych korzyści lub strat dla przedsiębiorstw, zależnie od rzeczywistych kosztów logistycznych oraz geograficznej odległości pomiędzy producentem eksportującym a kopalnią, w której nabył on rudę.
- (258) Komisja następnie pomnożyła różnicę pomiędzy dwoma średnimi cenami przez ilości rudy żelaza rzeczywiście zakupione przez producentów indyjskich w OD.
- (259) Po ujawnieniu ustaleń ECL stwierdziło, że Komisja nie powinna była stosować wszystkich ilości faktycznie zakupionej rudy żelaza, lecz jedynie tę część, którą wykorzystano do produkcji rur z żeliwa ciągliwego w OD. Ponadto należało uwzględnić zakupy zarówno rudy drobnej, jak i rudy w kawałkach – a nie tylko rudy drobnej. Komisja zaakceptowała wniosek i poinformowała obydwu producentów eksportujących o dokonanych zmianach.
- (260) Ponadto ECL stwierdziło, że zakupy rudy drobnej zostały uwzględnione dopiero przy obliczaniu korzyści w odniesieniu do niektórych przedsiębiorstw należących do grupy. Komisja poprawiła ten błąd w odniesieniu do obu producentów eksportujących. Uwzględniła ona całość zakupów rudy żelaza (rudy drobnej i w kawałkach). Gdy zawartość żelaza była inna niż 62 %, Komisja korygowała odpowiednio cenę zakupu na zasadzie proporcjonalności. Dwaj producenci eksportujący zostali poinformowani o dokonanych korektach.
- (261) Całkowita kwota różnicy stanowi „oszczędność” uzyskaną przez indyjskich producentów, którzy kupują rudę żelaza na zakłóconym rynku indyjskim, w porównaniu z ceną, jaką zapłaciliby w przypadku braku zakłóceń. Ta łączna kwota stanowi wreszcie korzyść przyznaną indyjskim producentom przez rząd Indii w OD.
- (262) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wspomniane kwoty subsydium Komisja podzieliła na łączną wartość obrotów z wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, gdyż subsydium przyniosło korzyść całej produkcji produktu objętego postępowaniem, a nie tylko produkcji przeznaczonej do wywozu.
- (263) Po ujawnieniu ustaleń Jindal stwierdziło, że Komisja obliczyła korzyść ujemną dla niektórych miesięcy OD. W konsekwencji ruda żelaza nie została zapewniona przedsiębiorstwu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Twierdziło ono również, że nie otrzymało żadnych subsydiów po OD, ponieważ dokonywało przywozu rudy żelaza, a zatem subsydium nie podlega środkom wyrównawczym względem tego przedsiębiorstwa.
- (264) Podobnie ECL argumentowało, że w latach 2014–2015 indyjskie ceny krajowe nie były już niższe od australijskich cen FOB. Dlatego też Komisja nie może zanegować tego faktu, ponieważ musi wziąć pod uwagę sytuację w momencie nałożenia środków.
- (265) Komisja przyznała, że w niektórych miesiącach OD obliczona korzyść była ujemna. Zostało to jednak zrekomensowane przez dodatnią korzyść otrzymywaną przez resztę OD, czego ogólnym rezultatem było ustalenie dodatniego marginesu subsydiowania dla przedsiębiorstwa objętego postępowaniem.
- (266) Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego zobowiązuje Komisję do nienakładania środków wyrównawczych w dwóch sytuacjach: (i) „jeśli subsydium lub subsydia są wycofane”; lub (ii) „wykazano, że subsydia nie przynoszą żądanej korzyści eksporterom”.
- (267) Odnośnie do pierwszego warunku, Komisja zauważyła, że system ograniczeń wywozu nie został zniesiony ani wycofany. W związku z tym warunek ten nie został spełniony.
- (268) Jeżeli chodzi o drugi warunek, należy przypomnieć, że jego głównym celem jest zastosowanie do jednorazowych, niepowtarzających się subsydiów przyznawanych na określony czas, które nie będą dalej przynosić korzyści w przyszłości żadnym producentom eksportującym⁽⁶²⁾. Sytuacja ta nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie, z następujących powodów.

⁽⁶²⁾ W tym kontekście zob. rozporządzenie Rady (WE) nr 320/2008 z dnia 7 kwietnia 2008 r. uchylające cło wyrównawcze nałożone na przywóz niektórych mikroukładów elektronicznych znanych jako DRAM (pamięci dynamiczne o dostępie swobodnym) pochodzących z Republiki Korei oraz kończące postępowanie (Dz.U. L 96 z 9.4.2008, s. 1); motywy 88.

- (269) Po OD australijskie ceny FOB, stanowiące wartość odniesienia, skorygowane o koszty usług sztautowania i z uwagi na brak wilgoci, są zbliżone do cen krajowych w Indiach. Komisja ustaliła jednak w motywie 212 powyżej, że trend indyjskich cen krajowych rudy żelaza jest raczej stały i nie zależy od wahań cen na całym świecie. Jednocześnie, nie jest wykluczone, że w najbliższej przyszłości międzynarodowe ceny, w tym australijskie ceny FOB, znowu wzrosną w reakcji na wahania międzynarodowego popytu i podaży rudy żelaza. Nie można zatem stwierdzić, że system ograniczeń wywozu stanowi jednorazowe, niepodlegające powtórzeniu subsydlum, ponieważ jest prawdopodobne, że przyniesie on korzyści w przyszłości. Gdyby jednak ceny międzynarodowe pozostawały w przyszłości stale poniżej indyjskich cen krajowych, każdy producent eksportujący ma prawo żądać zwrotu pobranych ceł w przypadku wykazania, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została wyeliminowana lub zmniejszona zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego.
- (270) W świetle powyższego warunki art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego dotyczące niewprowadzania środków wyrównawczych nie są spełnione.
- (271) Stawka subsydiów ustalona w odniesieniu do tego programu w OD dla grupy ECL wyniosła 3,01 % a dla przedsiębiorstwa Jindal Saw India – 3,91 %.

c) *Szczególny charakter*

- (272) Ograniczenia wywozu ustanowione przez rząd Indii przynoszą korzyść jedynie przemysłowi hutnictwa żelaza i stali. Mają one zatem charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Chociaż stanowią one korzyść dla innych produktów przetworzonych niż rury z żeliwa ciągliwego, korzyści są dostępne jedynie dla niektórych gałęzi przemysłu w Indiach. Właściwości rudy żelaza ograniczają możliwość korzystania z subsydiów do konkretnej gałęzi przemysłu, ale nie oznacza to, że aby miało ono charakter szczególny, subsydlum musi zostać jeszcze bardziej ograniczone do podzbioru danej gałęzi przemysłu⁽⁶³⁾.
- (273) Po ujawnieniu ustaleń ECL i Jindal zakwestionowały dokonaną przez Komisję ocenę szczególnego charakteru, twierdząc, że była ona niewystarczająca i błędna pod względem prawnym. W szczególności, ECL zacytowało sprawozdanie Organu Apelacyjnego, w którym stwierdził on, że „[B]yć może, że w odniesieniu do zapewniania towarów, istnieje większe prawdopodobieństwo ustalenia szczególnego charakteru w przypadkach, gdy towar używany jako czynnik produkcji jest wykorzystywany tylko przez określoną grupę podmiotów lub gałęzi przemysłu. Jednocześnie nie jesteśmy przekonani, że każde zapewnienie produktów z ograniczeniami wynikającymi z właściwości towarów będzie z pewnością prowadziło do ustalenia szczególnego charakteru”⁽⁶⁴⁾.
- (274) Komisja zauważyła, że producent eksportujący nie zapoznał się z przypisem na końcu tego samego ustępu, w którym Organ Apelacyjny odniósł się do sprawozdania zespołu orzekającego w sprawie⁽⁶⁵⁾, w którym z kolei zacytowano sprawozdanie zespołu orzekającego w sprawie USA – Softwood Lumber. W drugim ze sprawozdań zespół orzekający stwierdził, co następuje:

„Nie uważamy, że oznaczałoby to, że każde zapewnienie towaru w postaci zasobów naturalnych, automatycznie będzie mieć charakter szczególny, właśnie dlatego, że w niektórych przypadkach zapewniane towary (np. ropa naftowa, gaz, woda itd.) mogą być stosowane przez nieokreśloną liczbę gałęzi przemysłu. To nie jest sytuacja, z którą mamy do czynienia. Jak przyznaje Kanada, nieodłączne cechy zapewnianego towaru, tj. drewna, ograniczają jego potencjalne zastosowanie jedynie do »niektórych przedsiębiorstw«”⁽⁶⁶⁾.

- (275) W tym samym duchu Komisja stwierdziła, że chociaż wysokogatunkowa ruda żelaza jest zasobem naturalnym, to w odróżnieniu od ropy, gazu i wody, a podobnie do przedmiotowego drewna, nie może być wykorzystywana przez nieokreśloną liczbę przedsiębiorstw. Jej zastosowanie jest również węższe niż w przypadku rudy niskogatunkowej. Rzeczywiście, konsumpcja wysokogatunkowej rudy żelaza jest ściśle ograniczona do określonych grup podmiotów lub gałęzi przemysłu, takich jak niektóre produkty przemysłu stalowego, a zwłaszcza produkcja rur z żeliwa ciągliwego. Na tej podstawie Komisja ustaliła istnienie ograniczenia, które wyraźnie i jednoznacznie ogranicza dostęp do subsydiów do „niektórych przedsiębiorstw”, a tym samym sprawia, że nie jest to subsydlum „wystarczająco szeroko dostępne w całej gospodarce”⁽⁶⁷⁾. W związku z tym Komisja odrzuciła argumenty ECL.

⁽⁶³⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego DS 436, pkt 4.398.

⁽⁶⁴⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego DS 436, pkt 4.393.

⁽⁶⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, 436R, pkt 7.131 i 7.132.

⁽⁶⁶⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, USA – Określenie ostatecznego cła wyrównawczego w odniesieniu do niektórych rodzajów drewna miękkiego z Kanady, WT/DS257/R i Corr.1, przyjęte w dniu 17 lutego 2004 r., zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego WT/DS257/AB/R, pkt 7.116.

⁽⁶⁷⁾ Zob. Wspólnoty Europejskie i niektóre państwa członkowskie – Środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi, WT/DS316/R z dnia 30 czerwca 2010 r., pkt 7.919.

- (276) ECL stwierdziło również, że Komisja nie wykazała na jakiej podstawie stwierdziła, że subsydia mają *de iure* szczególny charakter. W tym względzie Komisja stwierdziła, że subsydia te mają szczególny charakter *de iure*, ponieważ są one ograniczone do rudy żelaza aktami prawnymi nakładającymi podatek eksportowy na rudę żelaza ⁽⁶⁸⁾ z jednej strony i aktami prawnymi ustanawiającymi podwójną politykę przewozu towarów w odniesieniu do transportu rudy żelaza ⁽⁶⁹⁾ z drugiej strony.
- (277) W świetle powyższego Komisja uznała, że interwencje rządu Indii są szczególne wobec producentów rur z żeliwa ciągliwego w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

3.2.4.3. Wnioski

- (278) Poprzez wprowadzenie systemu ograniczeń wywozowych rząd powierzył przedsiębiorstwom wydobywającym rudę żelaza zapewnianie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Takie zapewnianie towarów stanowi korzyść finansową dla odbiorcy i jest szczególne, a więc podlega wyrównaniu.

3.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

- (279) Kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zostały ustalone w sposób następujący:

Przedsiębiorstwo	FPS (pkt 3.2.1)	EPCGS (pkt 3.2.2)	DDS (pkt 3.2.3)	Łącznie subsydia wywozowe	Ruda żelaza (pkt 3.2.4)	Ogółem
Grupa ECL	4,35 %	0,03 %	1,66 %	6,04 %	3,01 %	9,0 %
Jindal Saw	3,11 %	0,38 %	1,37 %	4,86 %	3,91 %	8,7 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (280) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przez trzech producentów w Unii. Producenci ci reprezentują przemysł unijny w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (281) Jako, że istnieje tylko trzech producentów unijnych, a grupa SG PAM przedłożyła dane dotyczące swoich spółek zależnych i szacunki dotyczące jedynego niewspółpracującego producenta unijnego – Tiroler Rohre GmbH („TRM”) – wszelkie dane liczbowe zostały przedstawione w formie zindeksowanej lub jako przedziały, aby zapewnić poufność informacji dotyczących innego producenta unijnego, który współpracował w toku dochodzenia.
- (282) Łączna produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem wynosiła [590 000–610 000] ton. Komisja określiła tę wartość na podstawie dostępnych informacji dotyczących przemysłu unijnego, takich jak informacje przedstawione w skardze odnoszące się do producenta niewspółpracującego oraz dane zebrane podczas dochodzenia od współpracujących producentów unijnych. W Unii jest tylko trzech producentów, a dwaj, którzy współpracowali, reprezentują około 96 % łącznej produkcji unijnej.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (283) Komisja ustaliła poziom konsumpcji w Unii na podstawie wielkości łącznej sprzedaży przemysłu unijnego w Unii powiększonej o wielkość przywozu z państw trzecich do Unii. Komisja określiła łączną sprzedaż przemysłu unijnego w Unii na podstawie danych zebranych od współpracujących producentów unijnych oraz informacji dostarczonych w skardze i odnoszących się do producenta niewspółpracującego. Wielkość przywozu opiera się na danych zaczerpniętych z Eurostatu.

⁽⁶⁸⁾ Ostatnim aktem prawnym jest drugi wykaz opłat wywozowych, opublikowany przez centralną Radę ds. akcyz i cel, zob. przypis 31 powyżej.

⁽⁶⁹⁾ Ostatnia zmiana stawek za przewóz towarowy rudy żelaza ma formę dodatku nr 16 do okólnika stawek nr 36 z 2009 r., opatrzonego datą 1.9.2015 r. przyjętego przez Ministerstwo ds. Kolei, Rząd Indii. Zob. http://www.indianrailways.gov.in/railwayboard/uploads/directorate/traffic_comm/Freight_Rate_2k15/RC_36_09_Addendum-16.pdf, ostatnio konsultowany w dniu 26 stycznia 2016 r.

(284) Na podstawie uwag dotyczących ujawnienia Komisja stwierdziła, że przypisała część sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego do sprzedaży unijnej. Skorygowane dane dotyczące sprzedaży doprowadziły do nieznacznych zmian/poprawek w niektórych zakresach lub indeksach dotyczących niektórych innych wskaźników szkody, a mianowicie całkowitej konsumpcji unijnej, udziału w rynku producentów eksportujących, udziału w rynku przemysłu unijnego i ceny sprzedaży w Unii. Korekty te miały jednak tylko niewielki wpływ na te wskaźniki szkody i nie miały wpływu na trendy i zmianę wniosku, że stwierdzono istnienie istotnej szkody.

(285) Konsumpcja w Unii kształtowała się w następujący sposób:

Konsumpcja w Unii (w tys. ton)

	2011	2012	2013	OD
Konsumpcja	570–620	490–540	460–510	520–570
Indeks	100	87	83	93

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, informacje zawarte w skardze i Eurostat.

(286) W okresie badanym całkowita konsumpcja w Unii zmniejszyła się o 7 %. Konsumpcja w Unii podążała za charakterystycznym trendem obrazowanym przez krzywą w kształcie litery U – między 2011 r. i 2012 r. znacząco spadła (o ponad 13 %), następnie ponownie spadła w 2013 r. i wzrosła w okresie objętym dochodzeniem. Trend ten może być częściowo wyjaśniony tym, że końcowi użytkownicy rury z żeliwa ciągliwego to przedsiębiorstwa usług wodno-kanalizacyjnych i zajmujące się nawadnianiem. Są one najczęściej podmiotami publicznymi finansowanymi przez rząd. W 2011 r. i 2012 r. kryzys gospodarczy przekształcił się w prawdziwy kryzys zadłużenia publicznego. Zmusiło to rządy państw UE do drastycznych cięć inwestycji i wydatków, co wyjaśnia znaczący spadek popytu na rury z żeliwa ciągliwego, zwłaszcza w Hiszpanii, Portugalii i we Włoszech.

4.3. Przywóz z Indii

4.3.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z Indii

(287) Komisja określiła wielkość przywozu na podstawie danych Eurostatu. Dane Eurostatu były zgodne z danymi przedłożonymi przez producentów eksportujących z Indii. Udział w rynku przywozu ustalono na tej samej podstawie.

(288) Przywóz do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtował się następująco:

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2011	2012	2013	OD
Wielkość przywozu z Indii (w tys. ton)	75–85	60–70	70–80	80–100
Wielkość przywozu Indeks	100	83	94	110
Udział w rynku (%)	13–15	13–15	15–17	17–19
Udział w rynku Indeks	100	95	112	118

Źródło: Eurostat, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (289) Wielkość przywozu z Indii wzrosła o ponad 10 % w okresie badanym, pomimo spadku popytu. Indyjscy producenci eksportujący powiększyli swój udział w rynku o prawie 18 %. Należy zauważyć, że w latach 2012–2013, kiedy konsumpcja w Unii utrzymywała się na niskim poziomie, przywóz z Indii wzrósł znacząco o niemal 10 % i powiększył swoje udziały w rynku o prawie 17 %. Przywóz z Indii stale znacząco rósł w OD i odnotował dalszy wzrost swojego udziału w rynku między 2013 r. i OD.

4.3.2. Ceny przywozu z Indii

- (290) Komisja określiła ceny importowe na podstawie danych Eurostatu, aby przeanalizować trendy w zmianach ceny. W następstwie wyłączenia rur niepowleczonech z zakresu produktu Komisja usunęła z obliczeń średniej ceny wielkość dotyczącą rur niepowleczonech przywiezionych z Indii dla lat, w których przywożono rury niepowleczone tj. w 2013 r. i OD.
- (291) Średnia cena przywozu do Unii z Indii kształtowała się następująco:

Ceny importowe(w EUR/t)

	2011	2012	2013	OD
Indie	665	703	671	664
Indeks	100	106	101	100

Źródło: Eurostat, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (292) W okresie badanym ceny indyjskie były stabilne.

4.3.3. Podcięcie cenowe

- (293) Komisja ustaliła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem na podstawie danych przedłożonych przez producentów eksportujących i przemysł unijny poprzez porównanie:
- średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu naliczanych przez producentów unijnych klientom niepowiązanym na rynku unijnym, skorygowanych do poziomu *ex-works*; oraz
  - odnośnych średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu, dokonywanego przez współpracujących producentów z Indii na rzecz pierwszego klienta niezależnego na rynku unijnym, ustalonych na podstawie kosztu, ubezpieczenia i frachtu (CIF) z odpowiednimi korektami uwzględniającymi koszty ponoszone po przywozie.
- (294) Obaj producenci eksportujący stwierdzili, że istniały znaczące różnice między produktami sprzedawanymi przez skarżącego i tymi sprzedawanymi przez nich, które to różnice miały wpływ na uczciwe porównanie cen. W szczególności stwierdzili, że nie produkują rur wyposażonych w dwukomorowe złącza blokowane, które są sprzedawane przez SG PAM pod marką „Universal joint”. Nie produkują także złączy automatycznych do rur o małej grubości, które nadają się do rur z tworzyw sztucznych w ramach asortymentu Blutop oferowanego przez SG PAM. Ponadto producenci stwierdzili, że nie produkują rur wewnętrznie powleczonech materiałem termoplastycznym, które są sprzedawane przez SG PAM pod nazwą Ductan w ramach asortymentu Blutop. Użytkownicy rur z żeliwa ciągliwego w Unii potwierdzili te informacje oraz to, że żaden ze współpracujących indyjskich producentów eksportujących nie mógł dostarczać wymienionych produktów. W związku z powyższym Komisja wyłączyła oferowane przez SG PAM rury wyposażone w złącza Universal oraz asortyment Blutop z obliczeń dotyczących marginesu podcięcia cenowego i szkody. Wyłączenie to objęło mniej niż 10 % wielkości transakcji. Ponadto z uwagi na niską wielkość sprzedaży na rynku unijnym również rury z kołnierzami zostały wyłączone z obliczeń podcięcia cenowego.
- (295) Po ujawnieniu ustaleń skarżący stwierdził, że wykluczenie złączy Universal było nieuzasadnione, ponieważ każdy producent eksportujący dysponuje rozwiązaniem technicznym, które może zastąpić tego rodzaju złącze. Komisja przypomniała, że wielu użytkowników potwierdziło, że producenci eksportujący nie są w stanie dostarczyć dwukomorowych złączy blokowanych. W każdym przypadku, podczas niniejszego dochodzenia, rodzaj złącza nie został wskazany jako istotny element służący rozróżnieniu między różnymi rodzajami produktu dla celów

dokonania porównania cen. W związku z tym nie można było przeprowadzić uczciwego porównania ceny dla każdego typu produktu. Z uwagi na fakt, że ilość produktu wyposażonego w to złącze jest mała, trudności w zakresie przeprowadzenia uczciwego porównania ceny i fakt, że zdecydowaną większość rodzajów produktu poddano podcięciu cenowemu i obliczeniu marginesu szkody, Komisja utrzymuje, że właściwe było wykluczenie dwukomorowych złączy blokowanych z obliczeń podjęcia cenowego.

- (296) Przedsiębiorstwo Jindal podkreśliło także, iż inne różnice fizyczne, m.in. powlekanie wewnętrzne i zewnętrzne, miały wpływ na porównywalność cen, a zatem powinny również zostać wyłączone lub skorygowane. Argumenty te zostały jednak odrzucone. Zarówno przemysł unijny, jak i indyjscy producenci eksportujący zgłosili sprzedaż rodzajów produktu w Unii o porównywalnych właściwościach fizycznych i w konsekwencji przeprowadzono uczciwe porównanie dotyczące rzekomych różnic.
- (297) Po ujawnieniu ustaleń Jindal stwierdziło, że korekty ceny eksportowej przeprowadzone przez Komisję, a mianowicie korekta kosztów SG&A i korekta zysku, są sprzeczne z postanowieniami WTO. Ten sam producent eksportujący stwierdził, że tak skorygowane ceny eksportowe (wynoszące niekiedy 0 lub mające nawet wartość ujemną) nie mogą być podstawą do oceny, czy przywóz subsydiowany przynosi szkodę przemysłowi unijnemu. Komisja nie zgodziła się z tym. Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji ceny producentów unijnych zostały również skorygowane do poziomu *ex-works* przez odjęcie, między innymi, wydatków związanych z transportem. W związku z powyższym porównywanie ceny odsprzedaży importera z unijną ceną *ex-works* nie byłoby sprawiedliwe. Ponadto jedyny przypadek ceny producenta eksportującego niższej niż 0 został wyeliminowany z obliczenia podjęcia cenowego po ujawnieniu ustaleń, co miało nieznaczny wpływ na marżę.
- (298) Po ujawnieniu ustaleń Jindal wskazało, że Komisja nie dostarczyła informacji na temat dopasowania produktów unijnych oraz produktów producentów eksportujących dla każdego osobnego rodzaju produktu (PCN), a zatem producent nie był w stanie stwierdzić, czy Komisja przeprowadziła analizę znaczenia podjęcia cenowego w odniesieniu do proporcji rodzajów produktu, w przypadku których nie stwierdzono podjęcia.
- (299) Dopasowanie produktów przy obliczaniu podjęcia cenowego wyniosło odpowiednio 99 % i 95 % dla dwóch producentów eksportujących, a podcięcie cenowe ustalono na 98 % i 91 % dla różnych rodzajów produktów sprzedawanych na rynku unijnym. Biorąc pod uwagę bardzo wysoką proporcję rodzajów produktu, które były objęte podcięciem cenowym, Komisja odrzuciła argument, że nie przeprowadzono odpowiedniej analizy wpływu podjęcia.
- (300) Po ujawnieniu ustaleń Tata stwierdziło, że podcięcie cenowe ustalone na podstawie kosztów produkcji ponoszonych przez przemysł unijny nie stanowiło właściwego wskaźnika dla analizy szkody, ponieważ koszt produkcji wzrósł ze względu na wysokie koszty stałe oraz nadwyżkę mocy produkcyjnych. Jak zauważono poniżej, podcięcie cenowe ustala się na podstawie porównania cen. W każdym wypadku podcięcie cenowe jest tylko jednym z kilku wskaźników, które są badane w celu ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę.
- (301) Porównania cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio skorygowanych oraz po odliczeniu bonifikat i rabatów. Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów producentów unijnych objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem. Pokazywał on średni ważony margines podjęcia na poziomie 30,9 % i 31,7 % w odniesieniu do dwóch współpracujących producentów eksportujących.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

4.4.1. Uwagi ogólne

- (302) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu subsydiowanego na przemysł unijny zawierało ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych oddziałujących na przemysł unijny w okresie badanym.
- (303) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja oceniła wskaźniki makroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez współpracujących producentów unijnych oraz na podstawie szacunków zawartych w skardze i odnoszących się do producenta niewspółpracującego. Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez współpracujących producentów unijnych. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.

- (304) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i poprawę sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu.
- (305) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (306) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie tych mocy

	2011	2012	2013	OD
Produkcja (w tys. ton)	580–600	460–480	530–550	590–610
Wielkość produkcji Indeks	100	79	91	101
Moce produkcyjne	1 000–1 100	1 000–1 100	1 000–1 100	1 000–1 100
Moce produkcyjne Indeks	100	100	100	100
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (%)	52–57	42–47	45–50	53–58

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz informacje zawarte w skardze.

- (307) Ogólna produkcja przemysłu unijnego była nieznacznie wyższa w okresie objętym dochodzeniem niż w 2011 r., pomimo znacznie niższej sprzedaży unijnej w okresie objętym dochodzeniem. Wzrost produkcji w 2013 r. i w OD wynika ze wzrostu sprzedaży eksportowej.
- (308) Moce utrzymywały się na stabilnym poziomie w całym okresie badanym. Wykorzystanie mocy produkcyjnych nieznacznie wzrosło wraz ze wzrostem produkcji w okresie badanym. Mimo to wykorzystanie mocy pozostało na stosunkowo niskim poziomie wynoszącym [53–58 %]. Produkcja rur z żeliwa ciągłego jest branżą charakteryzującą się stosunkowo wysokimi kosztami stałymi. Niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych pogarsza absorpcję kosztów stałych, co może mieć wpływ na rentowność przemysłu unijnego.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (309) Wielkość sprzedaży i udział w rynku przemysłu unijnego kształtowały się w okresie badanym następująco:

Wielkość sprzedaży i udział przemysłu unijnego w rynku

	2011	2012	2013	OD
Sprzedaż (w tys. ton)	430–470	370–410	340–380	380–420
Wielkość sprzedaży Indeks	100	88	82	89

	2011	2012	2013	OD
Udział w rynku (%)	75–80	76–81	73–78	71–76
Udział w rynku <i>Indeks</i>	100	101	98	96

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, informacje zawarte w skardze i Eurostat.

- (310) Sprzedaż przemysłu unijnego spadła o 11 % w okresie badanym do [380–420 kiloton] w okresie objętym dochodzeniem. Spadek sprzedaży przemysłu unijnego był znacznie większy niż wskazywałyby na to spadek konsumpcji, a w konsekwencji jego udział w rynku zmniejszył się w okresie badanym o 4 %.
- (311) ECL stwierdziło, że spadek wielkości sprzedaży obliczany na podstawie ton metrycznych nie uwzględnia faktu, że skarżący wprowadził i sprzedawał znacznie lżejsze rury i przewody podczas okresu badanego, a zatem spadek ten jest wyolbrzymiony. Argument ten nie został poparty żadnymi dowodami i został odrzucony. Komisja wyłączyła jednak lekkie rury Blutop z obliczeń marginesu podcięcia cenowego i szkody ze względów wskazanych z motywie 294.

4.4.2.3. Wzrost

- (312) Łączna konsumpcja produktu objętego postępowaniem w Unii zmniejszyła się o 7 % w okresie badanym. Konsumpcja spadła znacząco w 2012 r. o ponad 13 %, utrzymywała się na niskim poziomie w 2013 r. i zaczęła rosnąć w okresie objętym dochodzeniem. Na początku okresu badanego sprzedaż przemysłu unijnego, przywóz z państw trzecich oraz przywóz indyjski zmniejszyły się wraz ze spadkiem konsumpcji. Do końca okresu badanego, gdy konsumpcja w Unii zaczęła rosnąć, przemysł unijny nie mógł w pełni skorzystać z tej poprawy sytuacji, ponieważ jego wielkość sprzedaży i udziały w rynku zmniejszyły się, podczas gdy przywóz z Indii zdobywał nowe udziały w rynku.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (313) Zatrudnienie i wydajność w okresie badanym kształtowały się następująco:

Liczba pracowników i wydajność

	2011	2012	2013	OD
Pracownicy	2 400–2 500	2 300–2 400	2 300–2 400	2 400–2 500
Liczba pracowników <i>Indeks</i>	100	93	93	99
Wydajność w tonach na pracownika	220–240	180–200	210–230	230–250
Wydajność <i>Indeks</i>	100	82	96	102

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (314) Zatrudnienie i wydajność były na podobnym poziomie w okresie objętym dochodzeniem jak w 2011 r. Fakt, że zatrudnienie nie zmniejszyło się wynika jednak głównie ze znacznego wzrostu sprzedaży poza Unią.

4.4.2.5. Wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu lub dumpingu

- (315) Wszystkie marginesy subsydiowania przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ wielkości kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych na przemysł unijny był znaczny, jeśli weźmie się pod uwagę wielkość i ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie.

- (316) Jest to pierwsze dochodzenie antysubsydyjne dotyczące produktu objętego postępowaniem. W związku z powyższym nie ma dostępnych danych umożliwiających ocenę ewentualnego subsydiowania lub dumpingu w przeszłości.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki oddziałujące na ceny

- (317) Średnia jednostkowych cen sprzedaży naliczanych przez współpracujących producentów unijnych klientom niepowiązanym w Unii kształtowała się w okresie badanym następująco:

Ceny sprzedaży w Unii (w EUR/t)

	2011	2012	2013	OD
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na rynku unijnym	990–1050	1 000–1 060	1 020–1 060	1 000–1 060
<i>Indeks</i>	100	102	104	101
Jednostkowy koszt produkcji	900–950	1 000–1 050	900–950	850–900
<i>Indeks</i>	100	110	104	96

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (318) Średnia jednostkowa cena sprzedaży wzrosła w 2012 i 2013 r., spadła o 3 % w OD i powróciła do poziomu podobnego do tego z początku okresu badanego. Koszt produkcji zwiększył się w 2012 r. i zmniejszył w 2013 r. i w OD, głównie z powodu spadku ceny surowców – rudy żelaza i złomu.
- (319) Jindal stwierdziło, że spadek rentowności przemysłu unijnego jest niezgodny z faktem, iż różnica pomiędzy jednostkową ceną sprzedaży przemysłu unijnego a kosztem produkcji wzrosła w OD. Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Koszt produkcji wskazany w tabeli powyżej nie został użyty w celu obliczenia rentowności. Koszt produkcji został ustalony na podstawie kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem oraz kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (SG&A) w przypadku czterech współpracujących przedsiębiorstw produkcyjnych w Unii. Rentowność, z drugiej strony, została obliczona na podstawie zysku netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów w ramach tej sprzedaży, które obejmowały koszty sprzedanych towarów, koszty SG&A, koszty B&R i niektórych innych kosztów dla wszystkich unijnych współpracujących przedsiębiorstw produkcyjnych, jak również spółek zależnych. W związku z tym rentowność może ewoluować w sposób odmienny od jednostkowych cen sprzedaży i kosztów produkcji.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (320) Średnie koszty pracy współpracujących producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Średnie koszty pracy na pracownika (w tys. EUR/pracownika/rok)

	2011	2012	2013	OD
Koszty pracy	56–58	56–58	58–60	58–60
<i>Indeks</i>	100	100	103	104

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (321) W okresie badanym średni koszt pracy na jednego pracownika zwiększył się o 4 %. Wzrost ten był niższy od ogólnego wzrostu wynagrodzeń i płac w Unii, zgodnie z danymi Eurostatu.
- (322) Jindal wskazało, że Komisja nie dostarczyła danych Eurostatu, na których oparła stwierdzenie, że koszty pracy ponoszone przez przemysł unijny wzrosły mniej niż dla całego sektora przemysłowego w Unii. Komisja wyjaśniła, że roczny wzrost kosztów pracy w sektorze przemysłowym w całej Unii Europejskiej, zgodnie z danymi przedstawionymi przez Eurostat ⁽⁷⁰⁾, wyniósł 6,9 % w latach 2011–2014 i niemal 5 % w latach 2011–2013.

4.4.3.3. Zapasy

- (323) Stan zapasów współpracujących producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Zapasy

	2011	2012	2013	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tys. ton)	110–130	80–100	80–100	90–110
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego Indeks	100	74	73	82
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego/wskaźnik produkcji	20 %–22 %	20 %–22 %	16 %–18 %	16 %–18 %

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (324) W okresie badanym stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego obniżył się. Spadek stanu zapasów wynika głównie z bardziej rygorystycznych wymogów w zakresie kapitału obrotowego narzuconych przez podmioty zarządzające przemysłem unijnym.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (325) Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje oraz zwrot z inwestycji współpracujących producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Rentowność, przepływy środków pieniężnych (mln EUR), inwestycje (mln EUR) i zwrot z inwestycji

	2011	2012	2013	OD
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	2,5–3,0	(–)5,5–(–)6,0	(–)1,0– (–)1,5	1,5– 2,0
Przepływy środków pieniężnych	8 mln–10 mln	7 mln–9 mln	5 mln–7 mln	8 mln–10 mln
Przepływy środków pieniężnych Indeks	100	92	67	101
Inwestycje	18 mln–20 mln	11 mln–12 mln	13 mln–15 mln	22 mln–24 mln
Inwestycje Indeks	100	60	67	120
Zwrot z inwestycji (%)	49	(–)155	(–)29	20

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

⁽⁷⁰⁾ <http://ec.europa.eu/eurostat/data/database#> → Population and Labour Conditions → Labour Costs → Labour Cost index, nominal value – annual data (NACE Rev. 2) (lc_lci_r2_a), zestaw danych dla przemysłu (z wyjątkiem budownictwa).

- (326) Komisja określiła rentowność współpracujących producentów unijnych, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży. Rentowność przemysłu unijnego zmniejszyła się z [2,5–3,0 %] w 2011 r. do [1,5–2,0 %] w okresie objętym dochodzeniem i była ujemna w 2012 r. i 2013 r. Większość sprzedaży produktu objętego postępowaniem w UE była dokonywana za pośrednictwem spółek zależnych należących do współpracujących producentów UE, a ich koszty i poziom rentowności zostały uwzględnione.
- (327) Skarżący twierdził, że przemysł oczekiwał rentowności przekraczającej 12 %, którą osiągnięto w latach 2007–2009. Jednakże w tych latach sprzedaż była wyjątkowo wysoka z powodu ożywienia gospodarczego w latach 2007–2008 oraz zachęt fiskalnych ze strony rządów państw UE mających pobudzić wydatki w celu przeciwdziałania skutkom kryzysu gospodarczego w 2009 r. Dlatego wskazane lata nie mogą być uważane za reprezentatywne. Skarżący stwierdził także, iż dwucyfrowa rentowność jest uzasadniona wysokim poziomem wydatków na B&R. Dochodzenie wykazało niewiele dowodów na intensywną działalność w zakresie B&R – w przypadku producenta unijnego, który odnotował najwyższy poziom wydatków na B&R, wydatki te wynosiły 1,8 % obrotu w 2011 r. i 1,6 % w okresie objętym dochodzeniem. Na podstawie rentowności osiągniętej w przemysłach podobnych, takich jak przewody rurowe i rury, bez szwu, ze stali nierdzewnej, uznano, że marża zysku wynosząca 5 % jest rozsądna dla tego rodzaju przemysłu.
- (328) Przepływ środków pieniężnych netto to zdolność współpracujących producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Przepływ środków pieniężnych był na podobnym poziomie w 2011 r. i w okresie objętym dochodzeniem.
- (329) Poziom inwestycji był wyższy w okresie objętym dochodzeniem niż w 2011 r. Jednak w latach 2012 i 2013 poziom inwestycji był znacznie niższy, a wzrost podczas okresu objętego dochodzeniem nie zrównoważył spadku odnotowanego w poprzednich latach. Wzrost inwestycji w OD może zostać w dużej mierze wyjaśniony faktem, iż jeden współpracujący producent unijny zrealizował jedną dużą inwestycję w celu wymiany ważnego elementu wyposażenia, który uległ awarii. Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. Zwrot z inwestycji był znacznie niższy w okresie objętym dochodzeniem niż miało to miejsce w 2011 r.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (330) Przemysł unijny stracił prawie 4 % udziałów w rynku w sytuacji słabnącego popytu na rynku, a jego sprzedaż na rynku unijnym zmniejszyła się o ponad 11 %. Wykorzystanie mocy produkcyjnych utrzymywało się na niskim poziomie w całym okresie badanym, odnotowując tylko niewielki wzrost w porównaniu z początkiem tego okresu, głównie z powodu znaczącego wzrostu wywozu realizowanego przez przemysł unijny. O ile sytuacja przemysłu unijnego poprawiła się w pewnym stopniu od czasu negatywnych wydarzeń w latach 2012 i 2013, o tyle jego rentowność spadła w ujęciu ogólnym podczas okresu badanego i wynosiła pod koniec okresu objętego dochodzeniem tylko 1,5–2,0 %, tj. znacznie poniżej zysku docelowego, który ustalono na 5 % (zob. motyw 327).
- (331) Fakt, że niektóre inne wskaźniki szkody, takie jak produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje oraz zwrot z inwestycji pozostawały względnie stabilne, a nawet poprawiły się, nie może zmienić wniosku, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę, jak wyjaśniono w motywie 334 poniżej.
- (332) Producenci eksportujący i Tata stwierdzili, że fakt, iż niektóre wskaźniki wykazują pozytywne/stałe tendencje oznacza, że przemysł unijny nie znajduje się w sytuacji zagrożenia szkodą. Komisja odrzuciła to stwierdzenie. Po pierwsze, art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowi, że badanie przemysłu unijnego obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników mających wpływ na stan przemysłu oraz że „żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki”. Po drugie, w celu stwierdzenia istnienia istotnej szkody nie jest konieczne, by wszystkie istotne czynniki ekonomiczne i wskaźniki miały tendencję zniżkową. Ponadto istnienie stabilnych, a nawet pozytywnych tendencji niektórych wskaźników szkody nie wyklucza istnienia istotnej szkody. Takie stwierdzenie musi być raczej oparte na całościowej ocenie wszystkich wskaźników, co zostało w pełni oparte przez orzecznictwo europejskie ⁽⁷¹⁾.
- (333) Niska rentowność połączona z nieustannym spadkiem sprzedaży i udziałów w rynku w Unii stawia przemysł unijny w trudnej sytuacji gospodarczej.

⁽⁷¹⁾ Sprawa T-310/12 z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 134 i 135.

- (334) Na podstawie całościowej analizy wszystkich istotnych wskaźników szkody i w związku z trudną sytuacją gospodarczą i finansową przemysłu unijnego uznaje się, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (335) Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz subsydiowanych produktów z państwa, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała także, czy inne znane czynniki mogły w tym samym czasie również spowodować szkodę dla przemysłu unijnego. Czynniki te obejmują: kryzys gospodarczy i zmniejszenie popytu, przywóz z państw trzecich, wyniki w zakresie sprzedaży eksportowej producentów unijnych oraz konkurencję ze strony produktów substytucyjnych takich jak rury z tworzyw sztucznych.

5.1. Wpływ przywozu subsydiowanego

- (336) Wielkość sprzedaży indyjskich producentów eksportujących w Unii była prawie dwukrotnie wyższa [75–85 kt] od łącznego pozostałego przywozu (45,8 kt) już na początku okresu badanego. Sprzedaż indyjska spadła wraz z konsumpcją w 2012 r., ale utrzymała swój udział w rynku. Jednakże w 2013 r., kiedy konsumpcja wciąż była na niskim poziomie, a rentowność przemysłu unijnego była ujemna, indyjscy producenci zdołali znacząco zwiększyć swoją sprzedaż i udziały w rynku. Takie skuteczne rozszerzenie indyjskiej sprzedaży w sytuacji zmniejszającego się popytu na rynku było możliwe dzięki agresywnej polityce cen subsydiowanych i sprzedawaniu produktu objętego postępowaniem po cenach znacząco niższych niż ceny pobierane przez producentów unijnych. Agresywną politykę ustalania cen kontynuowano w okresie objętym dochodzeniem. Wielkość sprzedaży indyjskich producentów eksportujących osiągnęła [85–95 kt], a ich udział w rynku osiągnął [17–19 %] w okresie objętym dochodzeniem. Poziom podjęcia ustalono na 30,9 % i 31,7 %. Podczas gdy indyjska sprzedaż i udziały w rynku znacząco się zwiększały, wielkość sprzedaży przemysłu unijnego zmniejszyła się w większym stopniu niż konsumpcja w Unii. Podczas gdy indyjska sprzedaż i udziały w rynku znacząco się zwiększały, wielkość sprzedaży przemysłu unijnego zmniejszyła się w większym stopniu niż konsumpcja w Unii. Wielkość sprzedaży przemysłu unijnego spadła o 11 %, a jego udziały w rynku zmniejszyły się o 4 %.
- (337) Po ujawnieniu ustaleń obaj producenci eksportujący z Indii i Tata stwierdzili, że nie ma zbieżności w czasie między sytuacją przemysłu unijnego a przywozem z Indii oraz że sytuacja wyrażająca szkodę przemysłowi unijnemu nie została spowodowana przez przywóz z Indii. Twierdzili oni w szczególności, że przemysł unijny odzyskał rentowność oraz powiększył swoją sprzedaż w OD, w okresie, gdy przywóz z Indii był na wysokim poziomie. Wskazali także, iż Komisja nie oceniła właściwie innych czynników, zwłaszcza kryzysu finansowego i nadwyżki mocy produkcyjnych przemysłu unijnego, jako głównej przyczyny powstałej szkody.
- (338) Analizując, czy przywóz subsydiowany wyrządził szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, w szczególności należy rozważyć, czy miało miejsce znaczące podcięcie cenowe przez przywóz subsydiowany. Oznacza to porównanie z ceną produktu podobnego przemysłu unijnego. Komisja przeanalizowała, czy skutki tego rodzaju przywozu spowodowały znaczny spadek cen lub zapobiegły podwyżkom cen, do których doszłoby w innym przypadku. Komisja przypominała, że ciągła presja ze strony taniego przywozu subsydiowanego, która nie pozwala przemysłowi unijnemu dostosować swoich cen sprzedaży może stanowić związek przyczynowy w rozumieniu rozporządzenia podstawowego ⁽⁷²⁾.
- (339) Znaczący spadek konsumpcji w Unii w latach 2011 i 2012 wynikał z globalnego kryzysu finansowego i zmniejszających się wydatków publicznych oraz że ten spadek konsumpcji miał wpływ na sytuację przemysłu unijnego na początku okresu badanego. Jednak od 2013 r., gdy konsumpcja w Unii była wciąż niska, do końca okresu objętego dochodzeniem odnotowano znaczny wzrost indyjskiego przywozu subsydiowanego, o 16 %, w porównaniu do ogólnego wzrostu wynoszącego 10 % w całym okresie badanym. Jednocześnie przywóz z Indii powiększył swój udział w rynku o prawie 18 % w okresie badanym i o 6 % od 2013 r. do końca OD. Było to możliwe dzięki sprzedaży produktu objętego postępowaniem po cenach znacznie niższych niż te stosowane przez przemysł unijny. Istotnie, w odniesieniu do OD dochodzenie wykazało, że indyjskie ceny wywozu subsydiowanego podjęły ceny unijne o ponad 30 %.
- (340) W rezultacie, pomimo globalnego ożywienia po kryzysie finansowym oraz wzrostu konsumpcji w Unii od 2013 r., przemysł unijny nie mógł w pełni skorzystać z poprawy sytuacji. Mimo że przemysł unijny zwiększył wielkość sprzedaży między 2013 r. i końcem okresu objętego dochodzeniem, wielkość sprzedaży spadła w całym okresie badanym o 10 % w porównaniu z przywozem z Indii, który wzrósł o 10 % w tym samym okresie.

⁽⁷²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1043/2011 z dnia 19 października 2011 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu szczawiowego pochodzącego z Indii i Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 275 z 20.10.2011, s. 1), motyw 103.

Napływ przywozu subsydiowanego z Indii, który znacząco podcinał ceny przemysłu unijnego, uniemożliwił temu przemysłowi zwiększenie jego sprzedaży na rynku unijnym do poziomu, który zapewniłby stabilny zysk. W celu utrzymania wielkości produkcji przemysł unijny zwiększył swój wywóz. W związku z tym istnieje zbieżność w czasie między subsydiowanym przywozem po cenach powodujących znaczne podcięcie cen przemysłu unijnego (o około 30 %), który to przywóz znacząco zaniżył ceny na rynku unijnym, co z kolei uniemożliwiło podwyżki cen, które w przeciwnym razie miałyby miejsce, i istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny w okresie objętym dochodzeniem.

- (341) Mając na uwadze zbieżność w czasie między istotnym podcięciem cen producentów unijnych przez indyjski przywóz subsydiowany oraz spadkiem wielkości sprzedaży przemysłu unijnego i jego udziałów w rynku, który doprowadził do bardzo niskiej rentowności, stwierdza się, że przywóz subsydiowany był odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przemysłowi unijnemu.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Kryzys gospodarczy i zmniejszenie popytu

- (342) Konsumpcja unijna produktu objętego postępowaniem zmniejszyła się o 7 %. Spadek konsumpcji (13 % w latach 2011 i 2012) był spowodowany kryzysem gospodarczym i zmniejszającymi się wydatkami publicznymi. Wydaje się, że spadek konsumpcji przyczynił się do wyrządzenia szkody na początku okresu badanego oraz prawdopodobnie w 2013 r. Jednak w 2013 r. i zwłaszcza w okresie objętym dochodzeniem przywóz subsydiowany z Indii jest głównym czynnikiem szkody wywołującym spadek sprzedaży przemysłu unijnego w Unii oraz uniemożliwiającym powrót do stanu stabilnej rentowności.

5.2.2. Przywóz z innych państw trzecich

- (343) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich w okresie badanym kształtowała się następująco:

Przywóz z państw trzecich (w tonach metrycznych)

	2011	2012	2013	OD
Chiny	31 136	28 019	12 266	13 903
<i>Indeks</i>	100	90	39	45
Państwa trzecie z wyjątkiem Chin	14 693	12 183	20 153	22 524
<i>Indeks</i>	100	83	137	153
Wszystkie państwa trzecie	45 828	40 202	32 419	36 427
<i>Indeks</i>	100	88	71	79

Źródło: Eurostat.

- (344) Przywóz z Indii stanowił większość łącznego przywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Podczas gdy przywóz z Indii wzrósł znacząco w okresie badanym, pozostały przywóz spadł o ponad 20 % w tym samym okresie. W czasie gdy przywóz z Indii zwiększył obecność na rynku, udział w rynku przywozu z innych krajów zmniejszył się. Mając na uwadze niską wielkość przywozu z państw trzecich oraz fakt, że jego wielkość i udział w rynku zmniejszyły się, nie można uznać, że wyrządził on szkodę przemysłowi unijnemu.

- (345) Producenci eksportujący stwierdzili, że jeden z producentów unijnych dokonywał przywozu produktu objętego postępowaniem ze swoich chińskich zakładów produkcyjnych, wyrządzając sam sobie szkodę. Nie znaleziono żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Zweryfikowane dowody wskazały, że przywóz do Unii z powiązanych chińskich zakładów producenta unijnego był bardzo niski. Ponadto łączna wielkość przywozu z Chin odnotowana przez Eurostat znacząco spadła w okresie badanym. Udział w rynku całkowitego przywozu z Chin zmniejszył się o więcej niż 2 punkty procentowe, co wskazuje, że nie mógł spowodować szkody.

5.2.3. Wyniki eksportowe przemysłu unijnego

- (346) Wielkość wywozu współpracujących producentów unijnych w okresie badanym kształtowała się następująco:

Wyniki eksportowe współpracujących producentów unijnych

	2011	2012	2013	OD
Wielkość wywozu (w tys. ton)	120–140	100–120	150–170	160–180
Wielkość wywozu Indeks	100	78	116	130
Cena eksportowa (EUR/tonę)	1 000–1 050	1 050–1 100	1 000–1 050	950–1 000
Średnia cena eksportowa Indeks	100	108	104	99

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (347) Sprzedaż przemysłu unijnego poza Unią wzrosła znacząco o 30 % w okresie badanym, podczas gdy średnia cena sprzedaży pozostała na względnie stabilnym poziomie. Dlatego sprzedaż poza Unią stanowi w rzeczywistości czynnik łagodzący szkodę. W przypadku braku wzrostu sprzedaży poza Unią, przemysł unijny znalazłby się w jeszcze gorszej sytuacji.
- (348) Jindal wskazało, że ceny sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego były niższe od cen sprzedaży unijnej, a zatem nie mogły złagodzić szkody. Wzrost sprzedaży poza Unią umożliwił przemysłowi unijnemu uzyskanie wyższego poziomu produkcji, utrzymanie poziomu zatrudnienia oraz zwiększenie wykorzystania mocy produkcyjnych, co oznacza lepszą absorpcję kosztów stałych. Fakt, że średnie ceny jednostkowe wywozu były nieznacznie niższe (w granicach 5 %) niż ceny sprzedaży unijnej mogą wynikać z wielu różnych czynników, takich jak sprzedaż mniej zaawansowanych rodzajów produktów, większe średnice, większe ilości sprzedawane w ramach poszczególnych transakcji itp., w związku z czym ceny poza Unią mogły być niższe niż ceny sprzedaży w UE.
- (349) Producenci eksportujący stwierdzili również, że szkoda powstała z winy własnej, ponieważ skarżący koncentrował się coraz bardziej na chińskiej działalności produkcyjnej w ChRL i dużą część jego sprzedaży do państw poza UE stanowią produkty chińskie, co powoduje m.in. niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych. Komisja nie przyjęła tego argumentu. Jak zauważono powyżej, sprzedaż eksportowa przemysłu unijnego znacznie wzrosła o 30 %, co uniemożliwiło spadek produkcji i pogorszenie szeregu innych wskaźników szkody.

5.2.4. Konkurencja ze strony produktów substytucyjnych

- (350) Zainteresowane strony wskazały, że szkoda została spowodowana ostrą konkurencją ze strony produktów substytucyjnych, zwłaszcza rur z tworzyw sztucznych (polietylenu (PE), polichloru winylu (PVC) oraz propylenu (PP)). Rury z tworzyw sztucznych o mniejszych średnicach są zazwyczaj dużo tańsze w ujęciu jednostkowym. Jednak mając na uwadze koszty utrzymania i życia produktu, produkt objęty postępowaniem oferuje korzyści pod względem kosztów w długim okresie. Rury z tworzyw sztucznych wywierają pewną konkurencyjną na produkt objęty postępowaniem, zwłaszcza w przypadku rodzajów o mniejszych średnicach. Rury z żeliwa

ciągliwego nie straciły udziałów w rynku na korzyść rur z tworzyw sztucznych w okresie badanym, w niektórych sytuacjach we wspomnianym okresie rury z żeliwa ciągliwego nawet odzyskały udziały w rynku zajmowane przez rury z tworzyw sztucznych. W związku z powyższym konkurencja ze strony produktów substytucyjnych z tworzyw sztucznych nie była powodem istotnej szkody poniesionej w okresie badanym.

5.2.5. Inne czynniki

- (351) Producenci eksportujący i Tata stwierdzili, że szkoda spowodowana jest strukturalną nadwyżką mocy produkcyjnych. Jednakże fakt, że przemysł unijny odnotował niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych w okresie badanym nie świadczy koniecznie, że doświadcza strukturalnej nadwyżki mocy produkcyjnych lub nieefektywności, której rozmiary uzasadniają korektę w dół ceny niewyrządzającej szkody. Przypomina się, że pomimo niskiego wykorzystania mocy produkcyjnych w 2011 r., które było nawet niższe od poziomu ustalonego podczas okresu objętego dochodzeniem, przemysł unijny miał wyższą rentowność. Argument ten został zatem odrzucony.
- (352) Jindal stwierdziło, że koszty SG&A przemysłu unijnego podwoiły się w okresie badanym i był to czynnik powodujący szkodę, który zerwał związek przyczynowy. Jak jednak ustalono, koszty SG&A wzrosły jedynie nieznacznie w okresie badanym, zatem argument ten został odrzucony.
- (353) Producenci eksportujący i Tata stwierdzili, że wzrost inwestycji jest wyraźnym wskaźnikiem poprawy sytuacji i że rosnący przywóz z Indii nie powoduje szkody. Komisja nie zgodziła się z tym. Przede wszystkim nawet większa wartość inwestycji [22–24 mln EUR] była relatywnie niska w stosunku do całkowitej sprzedaży przemysłu unijnego przekraczającej 400 mln EUR. Ponadto w przypadku jednego producenta unijnego doszło do awarii dużego mieszalnika ciekłego żelaza. Wymiana mieszalnika wymagała znaczących wydatków w zakresie środków stałych w OD. ECL przedstawiło tezę, że mniejsza rentowność przemysłu unijnego jest skutkiem awarii. Należy zauważyć, że przeprowadzono szereg obliczeń w celu oddzielenia wpływu awarii mieszalnika na rentowność, a zatem wniosek ten zostaje odrzucony.
- (354) Jindal stwierdziło również, że zwiększona różnica między jednostkową ceną sprzedaży i kosztem produkcji w OD wskazuje na brak związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a szkodą. Jak wyjaśniono powyżej w motywie 319, jednostkowa cena sprzedaży i jednostkowy koszt produkcji nie są ustalane w ten sam sposób, a zatem nie istnieje bezpośrednia korelacja między tymi dwoma wskaźnikami. W każdym razie wzrost cen powyżej kosztów produkcji w OD nie był wystarczający do przywrócenia docelowego poziomu rentowności przemysłu unijnego.
- (355) Ten sam producent eksportujący stwierdził, że ponieważ ceny importowe były na podobnym poziomie w 2011 r. i w OD (na podstawie danych COMEXT) można wywnioskować, że istnieje zbieżność w czasie między podcięciem/znacznie niższymi cenami i dobrymi wynikami przemysłu unijnego w 2011 r. Założenie to jest oparte na przesłankach, których Komisja nie podziela. Sytuacja przemysłu unijnego nie była dobra w 2011 r., ponieważ jego rentowność była niższa od docelowego zysku wynoszącego 5 %.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (356) Ustalono, że zachodzi związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez producentów unijnych a przywozem subsydiowanym z państwa, którego dotyczy postępowanie. Istniała wyraźna zbieżność w czasie między podcięciem cen przemysłu unijnego przez przywóz subsydiowany oraz spadkiem sprzedaży przemysłu unijnego w UE i jego udziałów w rynku unijnym. W okresie objętym dochodzeniem przywóz subsydiowany z Indii podcinał ceny przemysłu unijnego o 30,9 % i 31,7 %. Doprowadziło to do bardzo niskiej rentowności przemysłu UE.
- (357) Komisja odróżniła i oddzieliła wpływ wszystkich znanych czynników na sytuację przemysłu unijnego od szkodliwych skutków przywozu subsydiowanego. Kryzys gospodarczy i spadek konsumpcji przyczynili się do wyrządzenia szkody na początku okresu badanego. Jednak gdyby nie znaczące podcięcie cen przemysłu unijnego przez przywóz subsydiowany, wpływ na sytuację przemysłu unijnego nie byłby tak poważny. W szczególności nie odnotowano by tak dużego spadku sprzedaży, a wykorzystanie mocy produkcyjnych i rentowność byłyby wyższe. Dlatego też stwierdzono, że spadek konsumpcji nie naruszył związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym a istotną szkodą.
- (358) Uznano, że inne zidentyfikowane czynniki, takie jak przywóz z innych państw trzecich, wyniki przemysłu unijnego w zakresie sprzedaży eksportowej oraz konkurencja ze strony produktów substytucyjnych, nie powodują zerwania wyżej ustalonego związku przyczynowego, nawet przy uwzględnieniu ich ewentualnego łącznego skutku.

- (359) Zważywszy na powyższe wnioski, Komisja stwierdziła, że istotna szkoda dla przemysłu unijnego została spowodowana przez przywóz subsydiowany z Indii i że pozostałe czynniki, rozważane osobno lub łącznie, nie zerwały związku przyczynowego. Szkoda przejawiała się głównie spadkiem sprzedaży unijnej, utratą udziałów w rynku przez przemysł unijny, niskim wykorzystaniem mocy produkcyjnych oraz niską rentownością.

6. INTERES UNII

- (360) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała czy wprowadzenie środków wyrównawczych byłoby sprzeczne z interesem Unii. Komisja w szczególności uwzględniła potrzebę wyeliminowania zakłócającego handel szkodliwego subsydiowania oraz przywrócenia efektywnej konkurencji. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich różnorodnych interesów, których dotyczy sprawa, w tym interesu przemysłu unijnego, dystrybutorów oraz użytkowników końcowych, takich jak przedsiębiorstwa usług wodno-kanalizacyjnych oraz zajmujące się nawadnianiem.

6.1. Interes przemysłu unijnego

- (361) Zakłady produkcyjne przemysłu unijnego są zlokalizowane we Francji, Niemczech, Hiszpanii i Austrii. Przemysł unijny zatrudnia ponad 2 400 pracowników zajmujących się produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. Dwóch z trzech producentów współpracowało w dochodzeniu. Niewspółpracujący producent nie sprzeciwił się wszczęciu dochodzenia. Jak wskazano powyżej dwa współpracujące przedsiębiorstwa poniosły istotną szkodę i przywóz subsydiowany miał na nie negatywny wpływ.
- (362) Oczekuje się, że nałożenie ceł wyrównawczych przywróci uczciwe warunki handlu na rynku unijnym, dzięki czemu przemysł unijny będzie w stanie zwiększyć swoją sprzedaż i niski wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych. Pozwoliłoby to przemysłowi unijnemu na podniesienie rentowności do poziomów uznawanych za niezbędne w tym kapitałochłonnym przemyśle oraz na uniknięcie spadku zatrudnienia. Jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, bardzo prawdopodobne jest dalsze pogarszanie się sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.
- (363) W związku z powyższym stwierdza się, że wprowadzenie środków wyrównawczych leżałoby w interesie przemysłu unijnego.

6.2. Interes niepowiązanych importerów, dystrybutorów, użytkowników i innych zainteresowanych stron

- (364) Żaden z niepowiązanych importerów nie zgłosił się w terminie wskazanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Wielu dystrybutorów zgłosiło się i wyraziło swoje opinie.
- (365) Obaj producenci eksportujący stwierdzili, że wprowadzenie środków wyrównawczych wobec Indii nie byłoby w interesie Unii ze względu na pozycję dominującą skarżącego na rynku unijnym oraz jego produkcję produktu objętego postępowaniem w Chinach, która to produkcja, w przypadku wprowadzenia środków względem Indii, może łatwo zostać skierowana do Unii, co doprowadziłoby do dalszego wzmocnienia pozycji dominującej skarżącego.
- (366) W toku dochodzenia wykazano, że przywóz do Unii pochodzący z chińskich zakładów skarżącego był mało znaczący w okresie objętym dochodzeniem. Nie ma również przesłanek, że skarżący, w przypadku wprowadzenia środków względem Indii, wykorzystaliby te zakłady produkcyjne, aby zastąpić przywóz z Indii.
- (367) Jak wskazano w rozporządzeniu antydumpingowym w sprawie ceł tymczasowych, Komisja przesłała wniosek o dodatkowe informacje w celu głębszego zbadania wpływu środków na użytkowników unijnych. Komisja otrzymała 50 odpowiedzi, głównie od dystrybutorów produktu objętego postępowaniem z UE, przedsiębiorstw budowlanych i przedsiębiorstw usług wodno-kanalizacyjnych, których nazwy podano w otwartym wykazie.
- (368) Prawie wszyscy użytkownicy, którzy udzielili odpowiedzi na wniosek o dodatkowe informacje, wyrazili obawy dotyczące bardzo dużego udziału skarżącego w rynku oraz zaniepokojenie tym, że po nałożeniu ceł na jego głównych konkurentów, tj. przedsiębiorstwa indyjskie, będą one musiały opuścić rynek unijny, pozostawiając na nim skarżącego, który zdobędzie pozycję dominującą. Niektórzy dystrybutorzy stwierdzili również, że SG PAM

odmówiło z nimi handlu lub zaferowało im mniej korzystne warunki, ponieważ rozpoczęli współpracę z producentami eksportującymi. Jeden z użytkowników przedstawił dwie oferty cenowe, wykazujące jego zdaniem, że w grudniu 2015 r. SG PAM podwyższyło swoje ceny o około 25 %. Niektórzy inni użytkownicy zarzucali również, że SG PAM wykorzystało swoją mocną pozycję do manipulowania ofertami na rzecz swoich produktów.

- (369) O ile prawdą jest, że unijne reguły konkurencji stosują bardziej rygorystyczne normy postępowania wobec przedsiębiorstwa posiadającego istotny udział w rynku, to jednak ostatecznie do organów ds. konkurencji należy stwierdzenie, czy istnieje pozycja dominująca i czy jest ona nadużywana. W pierwszej kolejności organy ds. konkurencji badają właściwy rynek produktowy i geograficzny. Na przykład w sprawie dotyczącej rur kanalizacyjnych HDPE i MDPE nie wykluczono, że konkurowały one z rurami z żeliwa sferoidalnego i rurami stalowymi, jednak ostatecznie definicję rynku produktowego pozostawioną otwartą⁽⁷³⁾. W niniejszej sprawie Komisja nie była w stanie określić właściwego rynku produktowego i geograficznego w przypadku, gdyby nie złożono do niej formalnej skargi dotyczącej konkurencji.
- (370) Umowy dystrybucyjne na wyłączność zapewniające bardziej korzystne warunki lub nawet bardziej rygorystyczne ograniczenia wertykalne w dystrybucji towarów nie są nielegalne jako takie⁽⁷⁴⁾, i ostatecznie do organu ds. konkurencji należy przeprowadzenie oceny, czy ograniczenia takie są antykonkurencyjne lub nawet stanowią nadużycie. Jeśli chodzi o przykłady cen rzekomo wskazujące na podnoszenie cen przez SG PAM, Komisja uznała je za trudne do porównania bez bardziej szczegółowego postępowania wyjaśniającego na temat konkretnych ofert i uwarunkowań. Ponadto Komisja otrzymała tylko jeden dowód domniemanej podwyżki cen, co samo w sobie nie może dowodzić, że podwyżki były powszechne.
- (371) W przypadku postępowań antysubsydyjnych Komisja bada zastrzeżenia dotyczące konkurencji, aby ustalić, czy, ogólnie rzecz biorąc, wprowadzenie środków wyrównawczych byłoby w sposób oczywisty sprzeczne z interesem Unii. Taka analiza nie może obejmować oceny konkurencji w ścisłym znaczeniu prawnym, ponieważ ta może być przeprowadzona jedynie przez właściwy organ ds. konkurencji. W każdym razie, oprócz informacji na temat obecnej silnej pozycji skarżącego na rynku nie przedstawiono żadnych poważnych dowodów na to, że w przypadku wprowadzenia środków wyrównawczych będzie on prowadzić działania antykonkurencyjne. Nie przedstawiono żadnej decyzji organu ds. konkurencji, w którym stwierdzono by, że skarżący przejawiał antykonkurencyjne zachowanie w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem. Nie przedstawiono żadnego orzeczenia sądu, z którego wynikałoby, że skarżący manipulował ofertami.
- (372) Przypomina się, że celem wprowadzenia środków wyrównawczych jest przywrócenie równych warunków działania umożliwiających uczciwą konkurencję producentów unijnych i producentów z państw trzecich, a nie zmuszenie producentów eksportujących do opuszczenia rynku. Zgodnie z przepisami unijnymi cła zostaną ustalone na poziomie zapewniającym eksporterom z Indii możliwość dalszego konkurowania z producentami unijnymi, ale przy zastosowaniu uczciwych cen. W istocie, połączone środki antidumpingowe i wyrównawcze zostały ustalone na poziomie dumpingu i subsydiowania poniżej poziomu podcięcia cenowego.
- (373) Co więcej wielu producentów zlokalizowanych w państwach trzecich (Chiny, Turcja, Rosja i Szwajcaria) prowadzi już sprzedaż na rynku unijnym. Ich wielkość sprzedaży w okresie badanym była niewielka i obniżała się. Jednym z głównych powodów tego spadku sprzedaży innych importerów zdaje się jednak być agresywna konkurencja ze strony producentów indyjskich. Indyjskie ceny subsydiowane były o wiele niższe od cen wszystkich innych głównych państw przywozu (z wyjątkiem Rosji). Użytkownicy potwierdzili, że w przypadku gdy przemysł unijny jednostronnie podniesie ceny, przywóz z innych państw może raczej wzrosnąć w średnim terminie, gdy eksporterzy z państw trzecich uzyskają dodatkowe zaświadczenia wymagane przez państwa członkowskie. Użytkownicy potwierdzili również, że szwajcarskie przedsiębiorstwo, mimo że jest obecne na rynku unijnym, wytwarza bardziej wyrafinowane rury o dużej wartości dodanej, których nie można łatwo zastąpić produktami indyjskimi.

Średnia cena importowa w EUR

	2011	2012	2013	OD
Indie	665	703	671	664
Chiny	955	1 014	1 059	1 054

⁽⁷³⁾ Sprawa M.565, Solvay/Winerberger, pkt 19, wspomniana w innych sprawach M.2294 EtexGroup/Glynwed PipeSystems, pkt 8.

⁽⁷⁴⁾ Wytoczne Komisji w sprawie ograniczeń wertykalnych (2010/C-130/01).

	2011	2012	2013	OD
Szwajcaria	1 711	1 678	1 554	1 526
Rosja	697	696	652	627
Turcja	1 246	1 544	1 272	1 010

Źródło: Eurostat.

6.3. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (374) Komisja jest zatem przekonana, że przy ważeniu interesów ochrona przemysłu UE przed szkodliwym subsydiowaniem musi mieć pierwszeństwo nad interesami użytkowników, aby uniknąć negatywnego wpływu na konkurencję na rynku unijnym. O ile istnieje obawa, że cła wyrównawcze mogą wzmocnić i tak już silną pozycję wiodącego producenta unijnego, to liczne czynniki łagodzące, takie jak utrzymujące się zjawisko konkurencji ze strony Indii, innych eksporterów i produktów zastępczych, zapewniają utrzymanie wystarczającej presji konkurencyjnej na przemysł unijny, by uniknąć potencjalnego negatywnego wpływu na konkurencję na rynku unijnym. Komisja jest wreszcie gotowa monitorować wpływ środków na konkurencję na rynku unijnym.

7. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (375) Biorąc pod uwagę wnioski Komisji dotyczące subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze w odniesieniu do przywozu rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żelitem sferoidalnym) pochodzących z Indii.

7.1. Poziom usuwający szkodę

- (376) Do celów określenia poziomu wspomnianych środków pod uwagę wzięto ustalone marginesy subsydiowania oraz kwotę należności celnych niezbędną do usunięcia szkody ponoszonej przez przemysł unijny.
- (377) Przy obliczaniu poziomu opłat celnych niezbędnych do usunięcia skutków subsydiowania wyrządzającego szkodę, uznano, że środki powinny umożliwić przemysłowi unijnemu pokrycie kosztów produkcji oraz osiągnięcie ze sprzedaży produktu podobnego w Unii takiego zysku przed opodatkowaniem, jaki byłby możliwy dla tego rodzaju przemysłu w takim sektorze w normalnych warunkach konkurencji, czyli gdyby nie istniał przywóz subsydiowany.
- (378) Dlatego też obliczono poziom usuwający szkodę na podstawie porównania średniej ceny ważonej subsydiowanego przywozu, ustalonej dla obliczeń podjęcia cenowego w motywie 301 powyżej, z ceną produktu podobnego niewyrządzającego szkody przemysłowi unijnemu. Niewyrządzającą szkody cenę określono poprzez dodanie do kosztu produkcji rozsądnego poziomu zysku. Docelowa marża zysku została ustalona na 5 %, jak stwierdzono w motywie 327.
- (379) Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w formie wartości procentowej średniej całkowitej ceny importowej CIF.
- (380) Po ujawnieniu ustaleń Jindal stwierdziło, że zamiast dodawać koszty SG&A oraz zysk do kosztu produkcji w celu uzyskania ceny niewyrządzającej szkody przemysłowi unijnemu, cena niewyrządzająca szkody powinna być skorygowana w dół ze względu na strukturalną nadwyżkę mocy produkcyjnych oraz nieefektywność przemysłu unijnego. Komisja nie uznała, że występuje strukturalny nadmiar mocy produkcyjnych, jak wspomniano w motywie 351, i w związku z tym odrzuciła to twierdzenie.

- (381) Po ujawnieniu ustaleń obaj producenci eksportujący stwierdzili, że metodyka zastosowana do obliczenia poziomu usunięcia szkody była błędna, ponieważ porównanie z unijnymi cenami sprzedaży nie opiera się na cenie rzeczywistej naliczonej pierwszemu niezależnemu klientowi w Unii, ale na skonstruowanej cenie eksportowej, która jest nienaturalnie niska. Marginesy szkody są zatem nienaturalnie wysokie.
- (382) Celem obliczania marginesu szkody jest ustalenie, czy zastosowanie wobec ceny eksportowej przywozu subsydiowanego niższej stawki celnej niż ustalona w oparciu o margines subsydiowania byłoby wystarczające do usunięcia szkody spowodowanej przez ten przywóz subsydiowany. Ocena ta opiera się na poziomie ceny eksportowej na granicy Unii, który uważa się za poziom porównywalny z ceną *ex-works* przemysłu unijnego. W przypadku sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych importerów, analogicznie do podejścia przyjętego przy obliczaniu marginesu dumpingu, cenę eksportową konstruuje się na podstawie ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi. W przeciwnym razie istniałyby dwa różne wyniki w ocenianiu tego samego marginesu szkody w ramach dwóch instrumentów. W związku z powyższym Komisja uznała, że zastosowana metodyka zapewnia prawidłową podstawę dla porównania cen i w konsekwencji dla ustalenia poziomu usunięcia szkody. Dlatego też stwierdzenie to odrzuca się, a metodyka ustalenia poziomu eliminacji szkody zostaje potwierdzona.

7.2. Środki ostateczne

- (383) W świetle powyższych ustaleń należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie wystarczającym, by usunąć szkodę spowodowaną przez przywóz subsydiowany, bez przekroczenia ustalonego marginesu subsydiowania.
- (384) Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny zwrócił się o wprowadzenie środków w postaci cła specyficznego, a nie cła *ad valorem*. Należy przypomnieć, że na etapie tymczasowym nałożono cło antydumpingowe *ad valorem*. Rzeczywiście cła *ad valorem* są zwykle preferowaną formą środków, ponieważ sprawiają, że skuteczność środków w przypadku zmiany cen eksportowych jest wyższa. Przemysł unijny zwrócił się o wprowadzenie środków w postaci cła specyficznego z trzech głównych przyczyn:
- indyjskie ceny eksportowe rur z żeliwa ciągliwego wykazywały tendencję spadkową, która pogłębiła się po nałożeniu tymczasowych ceł antydumpingowych,
  - absorpcja środków przez indyjskich producentów eksportujących rozpoczęła się już od momentu wprowadzenia tymczasowych środków antydumpingowych i porozumienia między powiązаныmi przedsiębiorstwami są w tym przypadku wysoce prawdopodobne,
  - ceny rur z żeliwa ciągliwego mogą wahać się zgodnie z wahaniami cen surowców.
- (385) W odniesieniu do pierwszej i drugiej przyczyny przedstawionych przez przemysł, które wydają się powiązane, jakkolwiek spadek indyjskich cen eksportowych po okresie objętym dochodzeniem niekoniecznie doprowadził do wzrostu subsydiowania. Zakres, w jakim cło *ad valorem* nie byłoby skuteczne w przeciwdziałaniu poziomowi subsydiowania mającemu miejsce po okresie objętym dochodzeniem powinien, w stosownych przypadkach, być przedmiotem przeglądu okresowego przeprowadzanego na wniosek przemysłu unijnego, zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do trzeciego punktu, przemysł sam przyznał, że ceny głównego surowca do produkcji rur z żeliwa ciągliwego, tj. rudy żelaza, spadły od 2014 r. Istotnie, spadek cen rudy żelaza może być czynnikiem wpływającym na spadek cen rur z żeliwa ciągliwego od końca okresu objętego dochodzeniem. Jednakże taki spadek cen nie prowadzi automatycznie do zwiększenia poziomu subsydiowania. Fakt, że ceny rur z żeliwa ciągliwego mogą się wahać zgodnie z wahaniami cen surowców, nie uzasadnia nałożenia stałej stawki cła zamiast cła *ad valorem*.
- (386) Ze wszystkich wyżej wymienionych powodów stwierdza się, że stała stawka cła, która byłaby nadmiernie uciążliwa dla importerów w sytuacjach, gdy ceny eksportowe zmniejszyły się wraz z cenami surowców, nie jest uzasadniona. Ponadto stałe stawki cła są bardziej odpowiednie dla produktów jednorodnych, nie zaś dla takich produktów jak obecnie rozpatrywany, przywożony w postaci różnych rodzajów produktu.

7.3. Złożenie zobowiązania

- (387) Podczas przesłuchania z udziałem rzecznika praw stron (zob. motyw 5 powyżej), a następnie w formie pisemnej, ECL zaproponowało zobowiązanie, aby podlegać niższej stawce w ramach FPS wynoszącej 2 %, ale automatycznie uznać bez przeglądu wyższą stawkę cła, gdyby przywrócona została stawka w wysokości 5 %. Zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego, oferta zobowiązania obejmuje bądź to zgodę państwa pochodzenia na zniesienie subsydiów albo podjęcie innych działań dotyczących ich skutków lub bądź też zobowiązanie eksportera do

skorygowania jego cen. Oświadczenie złożone przez eksportera nie zawierało żadnego zobowiązania cenowego. W każdym razie zobowiązanie jest równoważną formą środków, jak określono na podstawie ustaleń poczynionych w toku dochodzenia. W związku z tym Komisja odrzuciła ofertę zobowiązania.

- (388) Importerzy mogą ponadto złożyć wniosek o zwrot dokładnej kwoty przyznanej w ramach tego programu.
- (389) Stawki cła wyrównawczego zostały zatem ustalone poprzez porównanie marginesów szkody i marginesów subsydiowania. Stawki proponowanego cła wyrównawczego są zatem następujące:

Przedsiębiorstwo	Marginesy subsydiowania	Marginesy szkody	Stawka cła wyrównawczego
Grupa ECL	9,0 %	54,6 %	9,0 %
Jindal Saw	8,7 %	48,8 %	8,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,0 %	54,6 %	9,0 %

- (390) Indywidualne stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w rozporządzeniu zostały wyznaczone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają wyłączne zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z Indii i wytwarzanych przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, które nie zostały konkretnie wymienione w części normatywnej obowiązującego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (391) Wszelkie wnioski o zastosowanie indywidualnych stawek cła wyrównawczego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji⁽⁷⁵⁾ wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W stosownych przypadkach niniejsze rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.
- (392) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia środków, uznaje się, że w tym przypadku potrzebne są specjalnie środki, aby zapewnić odpowiednie stosowanie środków wyrównawczych. Te specjalne środki obejmują: przedstawienie organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi być zgodna z wymogami określonymi w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, podlega stawce celnej mającej zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.
- (393) Aby zapewnić należyte egzekwowanie cła antysubsydyjnego, cło rezydualne powinno mieć zastosowanie nie tylko do niewspółpracujących producentów eksportujących, lecz również do tych producentów, którzy nie wywozili towarów do Unii w trakcie OD.
- (394) Komitet ustanowiony na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 nie wydał opinii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym), z wyłączeniem rur z żeliwa ciągliwego bez powłoki wewnętrznej lub zewnętrznej („rury niepowleczone”), obecnie objętych kodami CN ex 7303 00 10 i ex 7303 00 90 (kody TARIC 7303 00 10 10, 7303 00 90 10), pochodzących z Indii.

⁽⁷⁵⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, CHAR, 4/35, 1049 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË.

2. Stawka ostatecznego cła wyrównawczego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed oceniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze (%)	Dodatkowy kod TARIC
Electrosteel Castings Ltd	9,0	C055
Jindal Saw Limited	8,7	C054
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,0	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek cła wyrównawczego ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która zawiera oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (kod dodatkowy TARIC) w Indiach. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury, obowiązuje stawka celna mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 marca 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący